4
1975

JÄRMU

Aikamiesten lehti

3:80

I SVERIGE
4:75 moms.

ROMURALLIN RÄMÄPÄÄKUSKIT PANIVAT KAMPOIHIN MAFIALLE

ORGASMI ESILEIKISSÄ

SYNTINEN KAUPUNKI

KULLALLA LADATUT KANUUNAT

STAN PEDERSON

YKSINÄISEN JÄTTILÄISEN SURMAN RETKI

Jokin villi vaisto veti sitä kohti suuria syvyyksiä, maailman pohjaa, ja erotti sen laumasta, ajoi sen mielettömiin syöksyihin tappajavalas parvien läpi, jättimustekalan lonkeroihin ja lopulta pahimman vihollisensa — ihmisen — väijytykseen.

Kaskelotti ponnahti pintaan kuin räjähtävä syvyyspommi tuoden mustekalan mukanaan. Valas heilautti mahtavaa päätään ja iski vastustajansa hirvittävällä voimalla veteen. Vaahtoryöppy paiskautui korkealle. Mustekalan hirvittävä ote antoi hiukan periksi...

KÄÄNNÄ

YKSINÄISEN JÄTTILÄISEN SURMANRETKI

Niillä tienoin Atlanttia sille oli vähänlaisesti syötävää lämpimissä pintavesissä, joten jättimäinen kaskelotti sukelsi. Se painui kierteistä rataa alas syvyyteen etsien ruokaa. 30 metriä, 60 metriä . . . alas valtameren ikihämärään. Sen suunnaton ruho sopeutui nopeasti vesimassojen hirvittävään paineeseen. Alas liki täydelliseen pimeyteen, ja sieltä se löysi toisen saalistajan. Kymmenen painajaismaista lonkeroa, jokaisessa lonkerossa rivi imukuppeja, jokaisen imukupin ympärillä kynnet, papukaijan nokkaa muistuttava kita, jonka puraisu pystyi läpäisemään teräslevyn; sellainen oli skandinaavisten muinaistarujen pelätty Kraken, jättiläismustekala. Hirviö, joka tempaisee syvyyksiin laivat miehineen.

Viisitoista metriä kiemurtelevia lihaksia, järkkymätön varmuus omasta voimastaan. Kraken ei suinkaan aikonut paeta. Sekin oli nälkäinen, sekin saalisti syötävää.

Kaskelotti hyökkäsi. Jättiläismustekala oli valmiina ottamaan hyökkäyksen vastaan; sen lonkerot ojentuivat avautuvan sateenvarjon tavoin kohti vastustajaa sulkeakseen sen kuolettavaan syleilyyn. Äkkiä Kraken syöksi mustetta, tumman pilven, joka peitti kokonaan vähän näkyvyyden. Syvällä pimeässä tuo pilvi muistutti hahmoltaan mustekalaa. Kokematon vastustaja hyökkäsi sitä vastaan. Mustekala väijyi syöksemänsä verhon takana odottaen tilaisuutta iskeä vihollisen heikkoon kohtaan . . . ja voittaa.

Vanha valas oli saanut hirveitä arpia monesta aiemmasta samanlaisesta yhteenotosta. Sitä mustekala ei nestepilvellään hämännyt. Kääntyen uskomattoman ketterästi ruhonsa valtavuuden huomioon ottaen petovalas kiersi sivusta. Sen toinen lautasmainen silmä muljahti. Valas ei tuojottanut mustepilveä; se etsi tuon pilven tekijää.

Pettyneenä, epäonnistuneena juonessaan, mustekala syöksähti esiin piilostaan lonkerot ojennettuina, hapuillen, kurkottaen, tavoitellen. Se havitteli otetta kaskelotin päähän sivulta päin voidakseen yhdellä kertaa sekä sokaista sen että lukita sen pelottavan kidan kiinni.

Valas teki äkkikäännöksen ja tuli sivusta kohti. Ne törmäsivät päistikkaa toisiinsa. Pinnalla vesi kuohui valtavina kuplina ikään kuin vedenalainen tulivuori olisi äkkiä alkanut purkautua. Potovalaan alaleuka loksahti auki kuin laivan laskusilta, ja kartiomaiset hampaat upposivat yhteen mustekalan lonkeroista.

Jättimustekala ei saanut sellaista otetta, jota se oli tavoitellut, mutta oli se sentään kietonut yhden väkivahvan lonkeron valaan pään ympäri. Sitten toinen ja kolmas yhdeksänmetrinen lonkero kiertyivät tiukentamaan otetta, niin ettei valas pystynyt puraisemaan uudestaan.

Hetken ajan valaan jättiruho seisoi pyrstön varassa pinnalla . . .

Kylmä veri lämmintä verta vastaan. Vaisto ja äly vastakkain. Esihistoriallinen kamppailu eloonjäämisestä.

Kaskelotti ravisti valtavaa päätään yrittäen saada kiristävän otteen heltiämään. Se kierähti kerran toisensa pituusakselinsa ympäri rajulla pyörähdyksellä yrittäen tempautua irti. Lonkero, jonka se oli saanut hampaisiinsa, katkesi ja irronnut pätkä sinkosi sivuun taistelun tuoksinasta. Kraken yritti koko ajan päästä siirtymään lähemmäksi voidakseen iskeä hirveällä nokallaan tuhoisan iskun, mutta valaan raivokkaat liikkeet estivät sen tekemästä juuri muuta kuin roikkumaan siinä, missä oli. Muutaman kerran Kraken pääsi iskemään valaan päähän ja repäisemään siitä kinkun kokoisia möhkäleitä, mutta sen repimät palat olivat vain valaanrasvaa, eivät lihaa ja verta.

Jollakin tavoin Kraken tajusi, ettei ollut kyennyt aiheuttamaan vahinkoa vastustajalle. Jäisen päättäväisesti se keskittyi nyt vain pitämään lonkeroittensa otteen. Sillä tavoin se saisi voiton. Siihen saakka se oli voittanut jokaisen ottelunsa.

Lonkeroittensa voimalla Kraken pystyisi pitämään valaan kidan suljettuna vaikka päiväkausia. Mutta valas, joka tarvitsi päivittäin tonnikaupalla ruokaa, kuolisi, ellei saisi jatkuvasti syödäkseen. Ja mitä raivokkaammin se kamppailisi, sitä enemmän se kuluttaisi energiaa. Niin yksinkertaista se oli. Jos se menehtyisi, Kraken ahmisi sen kuolleen ruhon. Jättiläismustekala tajusi vaistomaisesti tämän asetelman.

Valas tajusi sen myös. Se heilautti raivokkaasti päätään ravistaakseen vihollisen musertavan otteen irti. Sitten sen mahtava liikuntakoneisto lähti käyntiin koko voimallaan. Väkevä pyrstö pieksi vettä ja kiidätti sen suunnattomalla vauhdilla ylös pintaan. Se syöksähti esiin kuin räjähtävä syvyyspommi ja kiskoi mustekalan mukanaan ylös kirkkaaseen päivänpaisteeseen. Hetken ajan suunnattoman suuri kaskelotti seisoi pinnassa pyrstönsä varassa, sitten se samalla äkillisyydellä kuin oli syöksähtänyt syvyydestä, käännähti ilmassa ja yritti iskeä Krakenin ruhon vasten valtameren aaltoilevaa vesimuuria.

Kraken paiskautui ilman halki kuin jojo nyörin päässä ja läjähti vasten pintaa. Valkoinen vaahto ryöppysi korkealle, ja noiden kahden jättiläisen aikaansaama paineaalto karkotti pienemmät kalat pakokauhun valtaamina parvina kauas taistelukentältä. Talonkin murskaamaan kykenevien lonkeroiden musertava ote hellitti hieman.

Uudelleen valas ponnahti ylös vedestä ja iski Krakenin raivoisalla voimalla alas. Ja taas. Valas käytti meren pintaa ikään kuin se olisi ollut peräänantamaton muuri. Sen iskut muuttivat mustekalan sisukset nesteeksi. Sen leuat väänsivät kaikin voimin lonkeroiden heikkenevää puristusta vastaan. Se sai kitansa auki, lonkeroiden ote heltisi. Kaskelotti ravisteli mahtavaa ruhoaan irrottaen viimeisetkin lonkerot, sitten se odottamatta hyökkäsi suoraan päin väkevien leukojen avautuessa ja sulkeutuessa. Väkevä pyrstö työnsi sen suoraan läpi lonkerorykelmän, sen hampaat pitivät kiinni vastustajasta estäen sitä pakenemasta. Kraken nytkähteli, yritti vielä saada otteen yhdellä jäljellä olevista lonkeroistaan, mutta se oli jo enemmän kuolinkamppailua kuin taistelua vihollista vastaan.

Valas avasi kitansa ammolleen ja haukkasi vielä kerran ahnaasti

repien keskushermoston, joka ohjasi Krakenin liikkeitä. Hirviö oli kuollut, mutta silti se liikkui vielä — mutta se ei häirinnyt hiukkaakaan valasta.

Valas syöksyi ilmoille sakean pilven vedensekaista ilmaa, ja veti viheltäen kuutiometreittäin raikasta ilmaa huoneen kokoisiin keuhkoihinsa. Sitten se söi täyttäen luolamaisen mahansa lonkeroilla, nahalla, lihalla ja muilla kudoksilla, jotka vielä äsken olivat olleet jättiläismustekala. Kuitenkin se, *Pyseter Catadon*, oli kiihdyksissä. Koskaan ennen se ei ollut joutunut kamppailemaan niin tasapäisesti jättiläismustekalan kanssa. Koskaan ennen lonkerot eivät olleet lukinneet sen kitaa.

Valas murskaa veneen, — surmaa 18 valaanpyytäjää!

Monia merkillisiä tapahtumia oli osunut Catadonin tielle sinä vuonna. Se ei ollut koonnut haaremia paritellakseen. Se ei ollut osallistunut muiden urosten kanssa kiima-ajan otteluihin, jotka saivat merenpinnan kuohumaan kuin yhtämittaisen pommisateen pieksämänä. Edes syvällä pinnan alla, missä se kuuli lajinsa kutsuhuudot — seireenilaulut, jotka aina ennen olivat sitä vastustamattomasti vetäneet puoleensa — se ei ollut antanut hämätä itseään. Sen sijaan se oli kierrellyt ympäriinsä oudon levottomuuden ajamana, jollaista se ei ollut ikinä ennen tuntenut ja jota se ei voinut ymmärtää.

Viimein se antoi periksi hellittämättömälle pakolle ja aloitti vaelluksen kohti etelää voimakkaan pyrstön kiidättäessä sitä lasinkirkkaiden vesien läpi.

Se oli samaa lajia kuin Moby Dick, kuuluisa 'iso valkoinen valas'. Mutta kun Moby Dick oli valkoinen, albino, Catadonin nahka oli suklaanruskeaksi tummunut ja hirvittävien arpien peittämä.

Kooltaan se oli yksinkertaisesti 'jättimäinen', merten isoin hampaallinen otus, jolle ei löytynyt kuivalta maalta mitään likimainkaan vertaista. Se painoi tonnin kutakin pituutensa 30 senttiä kohti, ja sitä peittävä rasvakerros oli 40 senttimetriä paksu. Sen pää oli valtavan iso, lähes tylppä edestä, kuorma-auton kokoinen ja muodosti kolmannen osan sen koko ruhosta, joka oli yhtä pitkä kuin kahdeksankerroksinen talo on korkea. Sen kallossa oli onkalo, oikeastaan luola, jonka täytti 2000 litraa öljyä. Vettä kevyempänä tuo öljymäärä auttoi kannattamaan sen suunnatonta päätä vedessä.

Tuon öljyn, joka on niin hienoa, että sitä käytetään kellojen voitelemiseen, takia kaskelotti oli vähällä tulla sukupuuttoon tapetuksi. Nyt laji jälleen oli lisääntymässä. Mutta Catodonillakin oli katkeria kokemuksia ihmisistä.

Kerran se oli Azorien vesillä saalistanut kalaparvia, ahminut niitä tynnyrikaupalla, ajanut niitä kokoon niin, että saattoi syöksyä kita ammollaan miltei kiinteän kalamassan läpi.

Catadon sekä näki että kuuli veneen, mutta ei piitannut siitä kovinkaan paljon. Mutta veneessä olevat miehet sitä vastoin olivat hyvin kiinnostuneita siitä. He yrittivät soutaa niin äänettömästi kuin suinkin ja aavistaa ennalta, mihin kohtaan seuraava syöksy sen veisi. He olivat kokeneita miehiä, nuo valaanpyytäjät, ja kun Catadon ohitti veneen seuraavan kerran, sen kylkeen iskettiin harppuuna. Se ei ollut juuri muuta kuin nuppineula, mitätön pikku pisto vain — kunnes köysi pingottui tiukalle ja liikkuva väkänen harppuunan kärjessä kääntyi poikittain valaan ruhossa. Silloin Catadon tunsi vihlaisun ja yritti päästä kipua pakoon. Se kiskoi venettä kehässä perässään, suuntasi sitten ulos merelle päin ja tajusi lopulta kuljettavansa viiltävää kipuaan mukana.

Sen ensimmäinen vaistomainen teko oli paeta, ja kun se ei päässyt sillä tavoin eroon veneestä, vaisto kehotti sitä sukeltamaan pois kivun luota. Miehet veneessä antoivat köyttä vähitellen pannen vastaan valaalle pakottaakseen sen ponnistelemaan ja kuluttamaan happensa loppuun. Catadon toimi aluksi juuri niin kuin miehet olivat halunneetkin, se kieppui ja kiskoi 100 metrin syvyydessä saamatta aikaan mitään muuta kuin omien voimiensa vähenemisen. Se oli siellä alhaalla meren uumenissa tapellen köyttä vastaan, kunnes alkoi käyttää aivojaan.

Se laski yhteen yksi ynnä yksi ja sai summaksi kaksi. Köysi tuli veneestä, kipu tuli köydestä. Catadon ampaisi pintaan. Miehet jotka luulivat sen suihkuttavan ja vetävän ilmaa, vetivät vimmatusti köyttä sisään valmistautuen iskemään keihään valaan ruhoon ja lähtemään uudelle 'Nantucketin rekiretkelle', kuten kyytiä valaan perässä nimitetään pyytäjien keskuudessa. Catadon tuli kuitenkin suoraan heidän altaan ja sen täyttä vauhtia syöksyvät 65 tonnia jysähtivät venettä vasten. Pommi ei olisi voinut olla tuhoisampi. Vene pirstoutui kappaleiksi, jotka sinkosivat ilmaan. Catadonin mahtava pää, jota seurasi massiivinen ruho, tunkeutui katkenneen veneen keula- ja peräosan välistä.

Ruhjotut miehet sinkoilivat valaan ympärille. Ne, jotka vielä tajusivat jotakin, näkivät valaan jättiruhon häämöttävän tummana möhkäleenä yläpuolellaan. Se alkoi pudota ponkaisunsa jälkeen takaisin veteen. Alla olevat miehet kirkuivat ja yrittivät uida pois alta. Valaan ruho jysähti alas, ja vesi ryöppysi valtavina massoina molemmille puolin. Sitten mahtava pyrstö heilahti kerran, kahdesti, kolmesti, ja miehet, jotka olivat päässeet pois putoavan valaan alta, paiskautuivat ilmaan pudotakseen taas läjähtäen alas. 26 valaanpyytäjästä jäi henkiin kahdeksan. Yksi ainoa selvisi vammoitta.

"Tappaja sukelsi hyökätäkseen alhaalta ja iskeytyäkseen ison valaan alahuuleen..."

Ajan mittaan hamppuköysi lahosi pois, ja metallinen harppuunan väkänen koteloitui Catadonin lihaan...

Catadon ui tasaisesti sukeltaen aika ajoin salistaakseen kalaparvia valtavan ravinnontarpeensa tyydyttämiseksi. Se tunsi nuo Etelä-Amerikan rannikon vedet maun, lämpimyyden, suolapitoisuuden ja monen muun seikan perusteella, joista sen ruumis antoi tietoja. Varsinaisesti pyrkimättä kulkemaan nopeasti se ui kuitenkin joka päivä yli 80 kilometriä pitäen suunnan hellittämättä kohti etelää. Tullessaan kylmään Falkland-virtaan se kuuli takaansa kauhistuttavan, kalahtelevan äänen. Se oli tappajavalaiden saalistushuuto, merkki siitä, että saaliista oli saatu vainu.

Pelon aalto hulvahti ison valaan läpi. Tappajavalaat olivat merten kauhu, jota tuo iso jättikään ei kyennyt kukistamaan. Ne olivat kuin paksuja, tuhoavia torpedoja, suurenmoisen tehokkaita eläimiä, joiden yhteistyö saalistaessa oli hämmästyttävää katseltavaa. Ne näyttivät hyvänahkaisilta pelleiltä valkoisine laikkuineen silmien ympärillä, mutta ne pystyivät tavoittamaan minkä tahansa uivan olennon ja ne söivät mitä vain — mieluiten lihaa, ja juuri nyt ne olivat valinneet Catadonin riistakseen. Catadon ei lisännyt vauhtia, se ui samaa tasaista tahtia kuin ennenkin. Koko ajan se mietti, suunnitteli. Ei ollut mitään keinoa päästä pakoon *orca*-valaiden parvea — paitsi itsemurha. Moni valas ui päin rantaan ja heittäytyi maihin kuollen siten mieluummin kuin joutumalla elävältä syödyksi. Catadon ei aikonut tehdä sitä: se oli aina kamppaillut jäädäkseen eloon, ja sillä oli tuo merkillinen kohtaaminen etelässä, johon outo pakko sitä ajoi.

Tappajien lähestyessä ja haukahdellessa toisilleen kehotuksia levittäytyä ulommas sivustoilla Catadon lisäsi vauhtiaan. Se ei niinkään johtunut väkevän pyrstön iskujen tihentymisestä kuin jokaisen iskun voiman lisääntymisestä. Sen takana *orcien* parvi seurasi. Aika ajoin tappajat loikkasivat ylös vedestä nähdäkseen saaliinsa. Tunnin kuluttua ne olivat saavuttaneet kaskelotin, ja ne haukahtelivat jatkuvasti toisilleen kehotushuutoja.

Yksi orcista syöksähti edelle muista luonteenomaisessa salamahyökkäyksessä. Sen tehtävänä oli iskeä sivulta ja pureutua hampain kaskelotin alahuuleen ja roikkua siinä, kunnes toinen *orca* tulisi toiselta puolelta. Yhteisvoimin ne sitten kiskoisivat mahtavan kidan auki. Sen jälkeen kolmas tappaja sukeltaisi valaan kitaan, ja repisi kielen irti. Se oli ainoa tapa tehdä todella tuhoisa hyökkäys Catadonin kaltaista jättiä vastaan.

Kaskelotti muljautti silmäänsä ja seurasi katseellaan, kuinka orca syöksähti sen edelle, pyörähti ympäri mustavalkoisena välähdyksenä ja kävi suoraan hyökkäykseen. Vauhtiaan vähentämättä Catadon käänsi hiukan päätään toiselle sivulle pitääkseen silmällä tappajaa, ja orcan sukeltaessa tullakseen sitten alhaalta pureutumaan alaleukaan kaskelotin pää kallistui, iso kita aukeni, ja Catadon sieppasi orcan suuhunsa keskiruumiin kohdalta murskaten sen liki kymmenmetrisen ruhon pelkän eteenpäin syöksyvän massansa painolla. Kaskelotin jykevä pää kohosi vedestä ja viskasi orcan sivuun kuin käytetyn hammastikun. Sitten Catadon käänsi päätään nähdäkseen toisella puolella uivan orcan. Toinen tappaja hidasti vauhtiaan, kaartoi pois ja katseli ympärilleen ikään kuin olisi etsiskellyt jotakin pudottamaansa.

Takana parven kirkuna kasvoi korviavihlovaksi. Parvi päätti, että helpompiakin keinoja mahan täyttämiseen täytyi olla aavoilla ulapoilla, ja Catadon jätettiin rauhaan.

JATKUU SIVULLA 60

Willi Seikkailu Viihtyy

Lähde mukaan ja katso,

5

Hirsihuvila odottaa omistajaansa

Alat jo olla perillä! Honkarakenteen 20.550 markan arvoinen viihtyisä mökki Iso-Pielinen 6 tuuman pyöröhirrestä odottaa sinua. Jos olet aina haaveillut omasta piilopirtistä, siinäpä sinulle huvila. Puuosatoimitus tapahtuu vapaasti tehtaalta. Arvonta suoritetaan toukokuussa.

4

Inflaatiotakuu

Lehtien hinnat kallistuvat kaiken aikaa. Siksi sinun kannattaa tehdä 12 kuukauden tilaus nyt eikä myöhemmin. Kun tilaat viihtyisät lehtesi heti, olet turvassa kaikilta mahdollisilta hinnankorotuksilta vuoden eteenpäin.

6

Eikä huolta mökkiveroista

Ne maksetaan puolestasi kolmen vuoden ajan. Onnittelemme!

7

Tonttirahat seuraavat huvilan mukana

Täytyyhän mökillä tontti olla. Siksi saat lisäksi 20.000 markkaa selvää rahaa tontin ostoa varten.

8

Kolmen vuoden huvilavakuutus

Piilopirttisi on myös vakuutettu Pohjolassa kolmen vuoden ajaksi sekä rakennuksen että irtaimiston osalta. Vakuutus on sataprosenttisesti sidottu indeksiin. Mitä vielä voisit toivoa?

yisään Vapaa-aikaan.

mitä voit voittaa!

Viihtyisään vapaa-aikaan kuuluvat viihtyisät lehdet. Ne esittelemme sinulle seuraavalla sivulla.
Ja viihtyisään vapaa-aikaan liittyvät myös kaikki palkinnot, jotka voit kevätseikkailussa voittaa. Seuraa jalanjäljissämme!

3

Willi tarjous

Ellet vielä osaa päättää, mitkä virkeistä lehdistämme tilaisit, käytä toki hyväksesi Williä tutustumistarjousta. Mitkä hinnat! Vieläkö olet mukana?

2

Evinrude 4 hevosvoiman perämoottori

Kiinnostaako vesillä kulku? Tehokas Evinrude-perämoottori takaa sinulle menopaluun. Perämoottori arvotaan huhtikuun erikoispalkintona.

1

Hypnotique – tuoksu juuri sinulle

Kaksisataa seikkailijaa saa huhtikuun arvonnassa ilokseen Max Factorin hienostunutta Hypnotique-tuoksua kätevässä suihkepullossa.

9

Ja tässä sen salaisuus!

Heittäydy viihtyisään vapaa-aikaan – sen kun vastaat kilpailukysymykseen, täytät kupongin ja palautat sen meille 28.4. mennessä, niin olet mukana palkintoja jaettaessa. Ota ja omista!

Tilaus- ja kilpailukuponki

Kilpailukysymys: Onko kääntöpuolella mainituilla Williamsin lehdillä inflaatiotakuu?

kyllä ☐ ei ☐

Pääpalkinto

20.550 markan arvoinen huvila Iso-Pielinen 6 tuuman hirrestä, puuosatoimituksena vapaasti tehtaalta.
20.000 markkaa rahaa tontin ostoon, kolmen vuoden huvilavakuutus sekä kolmen vuoden huvilaverojen maksu.

Huhtikuun palkinnot

Evinrude 4 hevosvoiman perämoottori.
Kaksisataa pulloa Max Factorin Hypnotique Eau de Toilettea.
Vastaa kilpailuumme, postita kuponki meille 28.4. mennessä ja mikä tahansa näistä palkinnoista voi olla sinun. Kaikki kupongin lähettäneet ovat mukana sekä huhtikuun palkintojen että pääpalkinnon arvonnassa.

Kilpailusäännöt:

1. Kilpailun järjestää Kustannus Oy Williams.
2. Kaikki 28.4. mennessä kuponkinsa palauttaneet osallistuvat automaattisesti sekä huhtikuun palkintojen että pääpalkinnon arvontaan.
3. Huhtikuun palkintojen arvonta suoritetaan 30.4. 1975 ja pääpalkinnon arvonta 20.5. 1975. Voittajien nimet julkaistaan Helsingin Sanomissa kaksi viikkoa arvonnan jälkeen.
4. Jokainen, joka osallistuu kilpailuun oheisella kupongilla, tilaa samalla lehden tai lehtiä.
5. Kilpailuun voi osallistua myös tilaamatta lehtiä. Tällöin osallistujan tulee lähettää kilpailuvastauksensa postikortilla, merkitä siihen nimensä ja osoitteensa sekä lähettää kortti osoitteella Willi Seikkailu, Itälahdenkatu 16, 00002 Helsinki 200.

Vastaanottaja maksaa postimaksun

Kustannus Oy Williams

Willi Seikkailu
Itälahdenkatu 16
00003 Helsinki 300

Vastauslähetys
Helsinki 10/10 lupa 2444

Viihtyisään vapaa-aikaan kuuluvat nämä jermumaiset lehdet

TUTUSTU EDULLISESTI

Yhdestä lehden numerosta on vaikea vetää johtoäätöksiä. Siksi tarjoamme sinulle mahdollisuutta saada muutama perättäinen numero halvalla. Sitten tiedät, mitä mikin on.

INFLAATIOTAKUU

koskee 12 kk:n tilauksia. Kupongissa mainitut hinnat pätevät.
Saat lehtesi säännöllisesti täyden vuoden ajan. Jermun hinta nousi viimeksi maaliskuussa.
Hinnan nousu on aina ikävä yllätys, mutta pitkällä tilauksella onneksi vältettävissä.

JERMU
Lehti miehille, ei poikasille. Kovia juttuja kovista miehistä. Ja tarkkoja kuvia pehmeistä tytöistä. Joka kuukausi karvan verran kovempi. Kokeile vaikka!
4 kk:n tutustuminen maksaa vain 13 mk, 12 kk 35 mk.

URKKI
Maailman lehti, joka paljastaa senkin, minkä uutistoimistot jättävät kertomatta. Urkki kaataa kulisseja kansainvälisten tähtireporttien voimin. Katsomatta kenen varpaille astuu. Ja Sinisillä Sivuilla puhutaan avoimesti seksistä.
Ilmestyy joka kuukausi. 4 kk:n tutustuminen maksaa 13 mk, 12 kk 43 mk.

SEKSI
Asialehti aikuisille aikuisten aiheesta. Seksi ei ujostele, ei sanoissa eikä kuvissa. Kertoo ja näyttää, miten temppu tehdään niin, että tuntuu. Joka kuukausi yhtä paljas. 4 kk:ta maksaa 18 mk, 12 kk 48 mk.

ULTRA
Lehti niistä asioista, joita tiede ei pysty selittämään. Siksi ne yritetään kieltää ja tehdä naurunalaiseksi. Mutta niin naurettiin Kolumbuksellekin hänen väittäessään maata pyöreäksi ja Galileille, joka totesi maan kiertävän aurinkoa eikä päin vastoin. 4 kk Ultraa maksaa 13 mk, 12 kk 35 mk

LÄNNENsarja
Joka kuukausi 100-sivuinen kirja Villistä Lännestä. Sieltä, missä mies kantoi lakia lantiokotelossa. Missä kulta ja lyijy kelpasivat velan maksuun yhtä hyvin. Missä elävin oli nopein. 4 kk:n Lännen tarinat maksavat 11 mk, 12 kk:n 28 mk.

KORKEAJÄNNITYS
Sarjakuvalehti sodasta. Sellaisena kuin miehet sen kokivat. Yltiöpäistä rohkeutta, vetelää pelkuruutta, kateutta ja katkeruutta, haavoittumatonta toverihenkeä, hurttia huumoria. Kaksi uutta numeroa joka kuukausi.
3 kk:n tutustuminen maksaa 12 mk, 12 kk 42 mk.

Jermun vapaa-aikaan

Tilaan rastilla merkitsemäni lehden itselleni. Rasti osoittaa myös tilausajan. Maksun suoritan laskun saatuani. **Yli 30 mk:n** tilauksen maksan ☐ yhdessä ☐ kahdessa erässä.

Jermu	☐ 12 kk/35 mk	☐ 4 kk/13 mk
Korkeajännitys	☐ 12 kk/42 mk	☐ 3 kk/12 mk
Lännensarja	☐ 12 kk/28 mk	☐ 4 kk/11 mk
Seksi	☐ 12 kk/48 mk	☐ 4 kk/18 mk
Ultra	☐ 12 kk/35 mk	☐ 4 kk/13 mk
Urkki	☐ 12 kk/43 mk	☐ 4 kk/13 mk

Tarjoukset voimassa 10.5.75 saakka!

Sukunimi	Etunimi
Jakeluosoite	
Postinumero	Osoitetoimipaikka

Jermu 4/75	kl	mt	pk	kp
	20	0004 L		

lk	aa	k	h	1 ekk	1 emk	2 ekk	u

HUOM!
Oheinen kuponki on tilauskuponki!
Jos osallistut vain kilpailuun tilaamatta, lähetä vastauksesi postikortilla osoitteella: Kustannus Oy Williams, Willi Seikkailu, PL 645, 00002 Helsinki 200.

COLE STRYKER

ROMURALLIN RÄMÄPÄÄKUSKIT PANIVAT KAMPOIHIN MAFIALLE

Joku iski suonta Syndikaatilta ja teki romurallin hurjapäisistä ajajista syntipukkeja. Ylhäältä lähti käsky: ”Lyökää niitä — ja lujaa!”

Syndikaatin pukarit kohtelivat ajajia kovin kourin 'antaakseen näille opetuksen'. Mutta kovanaamaiset ralliajajat iskivät takaisin samalla mitalla.

●●● LAITTOMAN NUMEROVEDONLYÖNNIN välittäjä Charlie Sutton istahti uuden Buickinsa ohjauspyörän taakse ja laski ruskean, vetoketjulla suljettavan kangaslaukkunsa viereiselle istuimelle. Vaikka laukussa oli 102 687 dollaria, vedonlyöjien sinä päivänä sijoittamia rahoja, Charlie ei ollut ryhtynyt mihinkään erityisiin toimenpiteisiin suojellakseen rahoja rosvoilta. Kaikkihan Charlien tunsivat ja tiesivät, mitä hän puuhasi. Mutta kuka olisi niin hullu, että yrittäisi ryöstää rahaa Syndikaatilta?

Charlie käynnisti auton moottorin, kuunteli nauttien sen pehmeää hyrinää ja antoi sen lämmetä muutaman minuutin ennen kuin nosti kytkintä ja liittyi illan hiljaiseen liikenteeseen. Kello oli noin 23. Myöhäinen ilta oli parasta aikaa sellaisia liiketoimia ajatellen, ja tämä oli ollut Charlien viimeinen pysähdyspaikka.

Charlie ei pitänyt ajamisesta vilkkaassa liikenteessä; päivän kassojen noutaminen 'pankeilta' oli muutenkin aivan tarpeeksi rasittava homma — piti kuunnella kovan onnen kaverien valituksia siitä, kuinka juuri heille oli osunut pari moukan tuurin suosimaa vedonlyöjää, jotka olivat raskaasti kupanneet heidän kassojaan. Oli huolehdittava, ettei tullut nähdyksi tai jonkun kiihkorehellisen jeparin pidättämäksi — sellaisen, joka ei ollut pomon lahjuslistalla.

Charlie ajoi kohti pohjoista. Muutamassa minuutissa hän jätti taakse ankeat työläiskorttelit kaupungin etelälaidalla, kääntyi valtatielle, joka ohitti keskustan ruuhkat, ja antoi mittarin kivuta sataan. Valtatietä hän pääsisi puolentoista kilometrin päähän pomonsa esikaupunkitalosta. Loppumatka oli hiljaista ja rauhallista puiden reunustamaa tietä. Hän jättäisi rahat pomolle, saisi palkkionsa — oli näet perjantai-ilta — ja lähtisi ajamaan pimunsa luo tämän asunnolle.

Charlie pääsi perille pomonsa taloon, mutta nuo 102 687 dollaria eivät.

Ne on meidän rahoja

Monitasoristeyksessä 6, puolipimeässä tunnelissa, pakotti silmäänpistävän näköinen, osin itse rakennettu romurallikärry Charlien ison Buickin pysähtymään. Kaksi miestä nousi ralliraudasta, piteli poikkisahattuja haulikoita vaarallisen lähellä Charlien tärisevää olemusta ja kaappasi laukun, joka oli pullollaan Syndikaatin rahoja.

— O . . . oletteko te po-pojat hulluja? Charlie sopersi saatuaan kaiken rohkeutensa kootuksi. — Tiedättekö, kenen rahoja ne ovat?

— Joo — ne on meidän, sanoi se rosvoista, joka näytti olevan johtaja. Hän virnisti; se oli karmiva näky, koska hänellä — ja hänen kaverillaan myös — oli päässään kasvoille vedetty nailonsukka. Toinen mies nauraa hörähti. Sitten hän nosti Charlien kärryn konepellin ja näpräsi sen alla, kunnes moottori oli tehty toimintakelvottomaksi. Toinen ryöstäjä käski Charlien riisua kenkänsä ja sukkansa, antaa ne hänelle ja kiivetä multaista pengertä ylös seuraavalle tasolle.

— Ja pysy siellä kanssa, kunnes me ollaan näkymättömissä, sanoi ryöstäjä. Molemmat nailonsukkamiehet nousivat romurallikärryyn ja ampaisivat pirullisella jyrinällä matkaan jättäen kauhistuneen Charlien aprikoimaan pelosta turtana sitä, mitä pomo hänelle tekisi. Hän pelkäsi pomonsa vihaa enemmän kuin oli pelännyt ryöstäjiä.

Charlie käveli liki kilometrin paljain jaloin lähimmän puhelinkioskin luo — kukaan ei antanut hänelle kyytiä, vaikka hän näyttikin sangen vaarattomalta peukalokyydin pyytäjältä — ja havaitsi siellä, että puhelin oli epäkunnossa.

— Kirottu puhelinyhtiö! hän karjaisi ja oli juuri potkaisemaisillaan puhelinkoppia, kun muisti olevansa paljain jaloin.

Seuraava puhelinkoppi oli liki kahden kilometrin päässä. Päästyään sinne Charlie miltei itki selittäessään pomolleen, mitä oli tapahtunut.

— Niillä . . . niillä kavereilla oli . . . oli semmoinen romurallia varten viritetty ja vahvistettu rauta . . . ja poikkisahatut haulikot . . . Ja niin edespäin. Charlien pomo keskeytti hänen valitusvirtensä lyhyeen ja sanoi ”lähettävänsä pari poikaa sieppaamaan sinut”. Charlie ei ollut aivan varma siitä, mitä pomo sillä tarkoitti. Mutta varsin pian hän oli pomon edessä joka karjui raivosta tärisen: ”Ne helvetin romurallipummit! Nyt ne viimeisen tempun tekivät!”

Charlie ja nuo ”pari poikaa” kuuntelivat ääneti pomon raivoa.

— Ne kirotut romurallijätkät tuppaavat itsensä kaupunkiin ja ihmiset menevät katsomaan niiden rymistelyä radalla sensijaan että löisivät vetoa ja pistäisivät rahansa automaatteihin. Ja sitten ne vielä kähveltävät minun kovalla työllä tienatut rahani! Mutta Sam Dragolta ei rankaisematta ryöstä kukaan. Kaikkein viimeksi tuommoiset romurallihyypiöt!

— Eddie, käske poikiesi ilmestyä toimistooni huomenna kello neljä.

Eddien 'pojat' olivat syndikaatin kovanaamoja. Sam Drago antoi heille ohjeet 'painostaa' romurallin ajajia, napata ne, missä sattuivat kohdalle osumaan, ja pieksää niiltä luulot pois.

— Ja sanokaa niille, kun ne vielä ovat tajuissaan, että me jatkamme pehmittämistä, kunnes saan rahani takaisin — ynnä niitten hylkiöitten nimet, jotka sen tempun tekivät!

Tervetullut roskasakki

'Romurallisirkus' oli saapunut kaupunkiin tarkoituksella viipyä parisen kuukautta eli sen ajan, jonka kaupungin asukkaitten mielenkiinnon saattoi olettaa kestävän. Toistaiseksi katsomo oli ollut mukavasti täynnä hurjapäitten kolhiessa kalliita autoja ja muuttaessa ne romuksi kaupungin laitamalla olevalla avaralla kentällä, jonka laidoille oli rakennettu tilapäiset katsomot. Romurallin 'kilpailut' olivat neljästi viikossa: keskiviikko- ja perjantai-iltaisin sekä lauantaisin ja sunnuntaisin iltapäivällä.

Romurallin tulo oli herättänyt sekalaisia tunteita kaupungissa. Varsinaiset penkkiurheilijat olivat riemuissaan samoin kuin ne liikemiehet, jotka hyötyivät sirkuksesta. Myös baarinomistajat ja kapakoitsijat olivat hyvillään, kun liikevaihto nousi. Poliisi ja rallikentän lähitienoiden asukkaat olivat synkkinä. Poliisien ja kunnon kansalaisten silmissä romurallin ajajat olivat ”roskasakkia”, ”kiusankappaleita”, ”rähinöitsi-

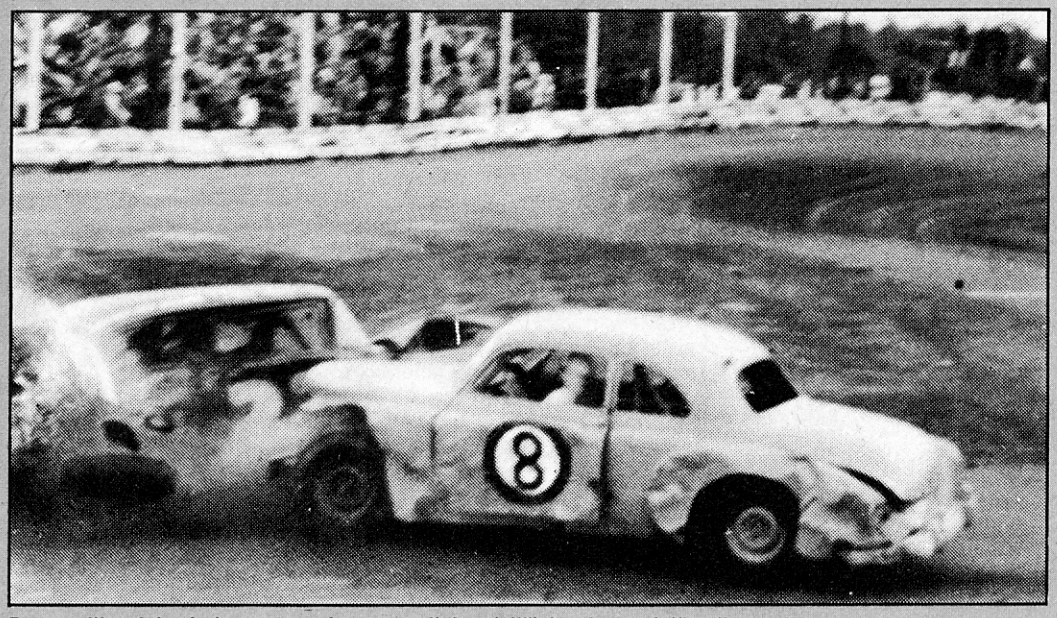

Romurallin ajajat haluavat tapahtumat tulisina (yllä) ja pimut vielä tulisempina...

jöitä'', ''epäsosiaalista ainesta'' ja ''irtolaisia'', kaikkein pahimpia haukkumanimityksiä mainitsematta.

Rikollisia nämä hurjapäät eivät olleet, mutta he ja heidän ympärillään kieppuvat kaverit olivat valmiit myöntämään, että rankan rymistelyn jälkeen kentällä heistä oli mukava kallistaa muutama ryyppy ja kellistää muutama elli. Toisinaan heidän hippansa olivat sangen äänekkäitä ja tapahtumarikkaita.

San Dragon gorillaporukka tiesi ajajien tavan juhlia pikkutunneille saakka. Oli pikkujuttu yllättää romurallikuskit kun he tulivat Barneyn Krouvista lauantaiiltana myöhään — runsas vuorokausi Charlie Suttonin ryöstämisen jälkeen.

Ajajat olivat vielä melko selviä ja pistivät jonkin aikaa melko tehokkaasti kampoihin, mutta pitävää vastusta heistä ei ollut roistokoplalle, joka oli yhtä tottunut kolhimaan ihmisiä kuin romuralliit autoja. Dragon miehiltä oli ylivoima — kuusi neljää vastaan — ja lisäksi heillä oli sellaisia äidin pikku apulaisia kuin nyrkkirautoja ja lyijyputkesta tehtyjä pamppuja.

Neljän romurallikuskin tullessa parin pimun kanssa krouvista ja lähtiessä kävelemään parkkipaikalla seisovia autojaan kohti nuo kuusi gorillaa kävivät väijyksistä heidän kimppuunsa, sysäsivät tytöt pois tieltä ja alkoivat mätkiä miehiä pampuin ja nyrkkiraudoin. He löivät vartaloon ja käsivarsiin, mutta varoivat mukiloimasta päitä liian rajusti, sillä he eivät halunneet tappaa ketään. Eivät vielä.

Kuskit panivat kampoihin, mutta muutamassa minuutissa heidät oli hakattu maahan. He viruivat asvaltilla puolitajuttomina ja verta vuotavina. Gorillasakki työntyi Cadillaciin ja ajoi tiehensä.

Ennen kuin viimeinen romurallari oli suistunut maahan yksi päällekävijöistä oli selittänyt hänelle, että samoin tulisi käymään jokaikiselle romurallikuskille — ellei heidän pomonsa saisi takaisin niitä yli 100 000 dollaria, jotka häneltä oli ryöstetty. Ja pomo halusi ne takaisin viimeistä lanttia myöten. Jos ei mukilointi auttaisi, romukuskeja ruvettaisiin tappamaan yksi kerrallaan. Kaupungista lähteminen ei auttaisi mitään, sillä Syndikaatti oli kaikkialla, ja heidän pomollaan oli jo jokaisen romukuskin nimi ja osoite, samoin heidän vaimojensa ja lastensa ja tyttöystäviensä nimet ja osoitteet.

Seuraavina parina päivänä kaksi muuta romurallin ajajaa joutui Dragon pamputtajien hakkaamiksi, sitten muuan yksinäinen kuski ja hänen tyttöystävänsä, jota gorillat pitelivät kovakouraisesti myös, vaikkeivät sentään ihan raiskanneet.

Sitten pukarit törmäsivät neljään romurallikuskiin, jotka lukumääräisesti alakynnessä ollenkin järjestivät heille kuumat paikat. Yksi gorilloista oli kannettava Cadillaciin ja kiidätettävä sairaalaan parsittavaksi kokoon.

Niillä oli nyrkkiraudat

Ne neljä, joiden kimppuun gorillat sinä iltana kävivät, olivat Steve Leeman (romurallin päätähti) ja hänen kaverinsa Joe 'Peltikatto' Ricci (liikanimi johtui siitä, että Joen kalloa oli paikattu teräslevyllä), Les Hammond ja Clay 'Mellakka' Carter.

— Minä ja nämä kaverini, me olemme vanhoja tappelupukareita joka jätkä, Leeman kertoi tämän kirjoittajalle. — Mutta niillä roistoilla oli nyrkkiraudat ja pamput. Ja ne olivat helvetin isoja äpäröitä. Silti me minusta pärjäsimme heidän kanssaan aika hyvin.

— Les putosi, kun yksi niistä gorilloista näppäsi häntä pampulla korvan taakse. Hänen ollessaan maassa se jätkä rupesi potkimaan häntä, mutta minä pamautin nyrkillä sitä korstoa keskelle sen rumaa naamaa, ja se otti vähän aikaa lukua. Minä kieritin Lesin auton alle pois jaloista. Seuraavassa hetkessä olin itsekin maassa ja vuosin verta kuin pistetty sika, kun yksi toinen korsto potki minua kylkiluihin. Sitten se kolhaisi minua kalloon raskaalla saappaallaan, ja minulta meni vintti pimeäksi. Kun pääni selvisi, kömmin pystyyn nähdäkseni, miten kavereille oli käynyt. Muistan kyselleeni, oliko kukaan jäänyt henkiin. Niin pahalta se näytti. Mutta ei siinä ihan hullusti ollut käynyt. Kukaan ei ollut saanut sen pahempia kolhuja kuin mitä nyt katkenneita kylkiluita. Ne korstot olivat oikeita kylkiluuspesialisteja.

Steve kavereineen meni lääkäriin sidottamaan haavansa. He tulivat siihen tulokseen, että oli paras pitää sunnuntai vapaata — kahdella heistä oli käsi- ja olkapäävammoja, jotka kuitenkin olisivat estäneet romurallin ajamisen. Niinpä he istuivat Steven hotellihuoneessa, ryyppäsivät ja pohdiskelivat, mitä jatkossa mahtaisi seurata.

— Ne olivat sanoneet meille, että alkoi olla viimeiset hetket löytää ne kaksi meikäläistä, jotka olivat ryöstäneet heidän pomonsa rahat, Steve Leeman kertoi. — Miksi piruiksi ne meitä luulivat, yksityisetsiviksi vai?

Poliisista ei virallisesti ollut mainittavaa apua Dragon tappelijoiden kolhimille romurallin kuskeille. Poliisi kirjasi tietenkin heidän ilmoituksensa ja ilmoitti 'tutkivansa asiaa mutta sen koommin noista tutkimuksista ei kuultu mitään.

Charlie Suttonin ryöstöä ei tietenkään ollut ilmoitettu poliisille, mutta poliisi oli selvillä siitä. Epävirallisesti ja omalla ajallaan jotkut poliisit tutkivat asiaa ja olivat kuulustelleet joitakin romurallin kuskeja.

— Tiesimme helkkarin hyvin, ettei kukaan meidän porukastamme ollut voinut tehdä sitä, Steve Leeman kertoi. — Siihen oli kaksi hyvää syytä: meidän porukkamme ei ole rikollisia eikä myöskään kaistapäitä, vaikka aivojamme on vähän täristeltykin romutusajoissa vuosien varrella.

Ihanteellisia syntipukkeja

Oli eräs rikospoliisi, joka yhtyi tähän käsitykseen. Hän oli luutnantti Stanley Wallace, 12 vuotta poliisivoimissa palvellut veteraani.

— Minä en hetkeäkään uskonut siihen, että sen keikan olisivat tehneet romukuskit, Vallace kertoi kirjoittajalle. — Minusta Sam Dragolla olisi pitänyt olla järkeä tajuta se myös. Mutta hänhän nyt ei ole ikinä nähnyt pankkitiliään pitemmälle, se pihi pirulainen. Sen mukaan, mitä olen päämajasta kuullut, se ei maksa edes kunnon lahjuksia, pihistelee niissäkin.

— Minä tuumin, että jos takana olisivat olleet romurallin ajajat, niin ainakaan ne eivät olisi olleet niin helvetin hulluja, että olisivat käyttäneet yhtä omista romutuskärryistään. Sehän olisi ollut melkein sama kuin käyntikortin jättäminen. Mutta jos joku halusi vierittää syyn rallimiesten niskoille, niin silloin sen auton käyttäminen tuli mielekkääksi. Jokainen kaupunkilainen oli halukas uskomaan rallikuskeista mitä tahansa, sen verran niitä vihattiin niiden remuamisen takia. Ne olivat suorastaan ihanteellisia syntipukkeja.

Luutnantti Wallace keskusteli epävirallisesti Steve Leemanin kanssa. Miehet päättivät toimia

KÄÄNNÄ

Paikalliseen sanomalehteen pistettiin ilmoitus: "Lopettakaa pahoinpitelyt. Asiaa selvitetään."

yhdessä paljastaakseen ne, jotka olivat ryöstön junailleet. Mutta sitä ennen oli ajajiin kohdistuva väkivalta saatava loppumaan. Kaksi heistä oli taas piesty pahanpäiväisiksi ja koko muu porukka alkoi olla varpaillaan. Muutamat kieltäytyivät yksinkertaisesti ajamasta. Yksi esitys oli jo jouduttu peruuttamaan.

Paikalliseen sanomalehteen pistettiin ilmoitus: "Lopettakaa pahoinpitelyt. Asiaa selvitetään." Seuraavana päivänä lehdessä oli Sam Dragon vastaus: "Selvä. Saatte kolme päivää aikaa."

Hyökkäykset ralliajajia vastaan loppuivat. Steve Leeman kutsui porukan kokoon ja kertoi uutisensa. Se auttoi, mutta ei kovin paljon. Muutama ajaja oli jo nostanut kytkintä ja lähtenyt kaupungista tuntemattomiin päämääriin siitä huolimatta, että 'Syndikaatti oli kaikkialla'. Loput suostuivat kuitenkin jatkamaan esityksiä, vaikka pelkäsivätkin. Jokainen, joka pystyi ajamaan, ajaisi.

— Todellisten ryöstäjien täytyi olla Dragon omasta porukasta, luutnantti Wallace kertoi tämän kirjoittajalle. — Vain he tunsivat, miten vedonlyöntirahojen kerääminen oli järjestetty. Vain he saattoivat tietää Charlie Suttonin jokaperjantaisen reitin. Olin varma, että ryöstäjät olivat yhä kaupungissa. He eivät näet hevin voineet livistää eivätkä ilmoittaa Dragolle haluavansa 'vetäytyä syrjään'. Jopa Dragon kaltainen mänttipääkin olisi tajunnut, että siinä olivat oikeat ryöstäjät. Minä laadin listan kaikista Dragon miehistä, jotka tulivat kysymykseen, ja rupesin ottamaan heistä selvää yksitellen.

Asioita joista yleisö ei kuule

Luutnantti Wallace pelkäsi astuvansa korkeiden poliisiviranomaisten varpaille, sellaisten, jotka olivat Dragon lahjuslistalla, joten hänen oli toimittava varovasti ja omalla ajallaan. Muutamassa vuorokaudessa hän oli saanut epäiltyjen joukon supistumaan neljään mieheen.

— Me saamme poliisissa tietoomme asioita, joista yleisö ei koskaan kuule. Ja kun joukossa on lahjottuja poliiseja, niin noita tietoja tihkuu tavallistakin enemmän. Niinpä sain pian selville, että vain kaksi Dragon miestä saattoi tulla kyseeseen syypäinä — Billy Finnegan ja Reuben Sanchez.

— Sanchez pyöritteli ilotaloa Dragon laskuun; Finnegan taas oli yleismies, joka auttoi siellä, missä tarvittiin. Mutta he olivat erityisen hyvät kaverit keskenään ja heillä molemmilla oli kunnianhimoa — he halusivat päästä aloittamaan omat bisnekset. Se oli päivänselvä juttu. Meidän tarvitsi vain napata heidät ja pistää tiukalle, kunnes he puhuisivat. Ei niinkään helppo juttu, vaikka siltä voi kuulostaa.

Luutnantti Wallace jutteli Steve Leemanille. Yhdessä muun porukan kanssa he kehittivät poikkeuksellisen suunnitelman Finneganin ja Sanchezin saamiseksi vipuun.

Tietäen, ettei pelotteluilla pitkälle potkittaisi — nuo kaksi pelkäsivät kuitenkin Sam Dragon kostoa enemmän kuin mitään muuta maailmassa — Steve ehdotti luutnantti Wallacelle, että rangaistus olisi rikoksen mukainen. Tai oikeastaan, että taivutusmenetelmä olisi samaa maata kuin itse rikos. Rangaistuksen vuoro tulisi myöhemmin. Luutnantti sanoi, että hänen puolestaan romuralliporukka hyvin saisi hoidella Finneganin ja Sanchezin 'taivuttelemisen'.

Ensimmäinen askel oli tietenkin noiden kahden sieppaaminen.

— Wallacelta saamiemme tietojen perusteella me olimme selvillä siitä, mistä löytäisimme Sanchezin, Leeman kertoi. — Jokaikinen meidän porukastamme tiesi, missä se ilotalo oli. Vaikka meille oli aika mukavasti naisia tarjolla muutenkin, jouduimme toisinaan poikkeamaan sielläkin.

— Stan Wallace kertoi, että Sanchez kävi joka ilta kello kymmenen hakemassa päivän kassan ilotalon emännältä. Me olimme ulkopuolella odottamassa. Meillä oli auto, jonka muuan tyttöystäväni oli antanut lainaksi. No niin, se iso Lincoln tuli paikalle. Meillä kävi tosi säkä. Sanchez itse ajoi, mutta hänen vieressään istui kaveri, jonka tunnistimme Wallacen antaman kuvan perusteella Finneganiksi. Luultavasti ne pitivät yhtä kuin paita ja perse nyt, kun olivat samassa juonessa. Kumpikin pelkäsi toisen livistävän rahojen kanssa.

Tehokasta suostuttelua

Tuhlaamatta aikaa puhumiseen ja turhaa helläkätisyyttä välttäen Sanchez ja Finnegan kiskottiin ulos autosta ja vietiin Leemanin kärryyn. Kaverukset luulivat joutuneensa Syndikaatin kynsiin ja olivat kuolla silkasta pelosta. Sanchez ja Finnegan vapisivat ja vikisivät. He lupasivat kiinniottajilleen 100 000 dollaria, jos nämä päästäisivät heidät menemään. Silloin Leeman poikineen tiesi kaapanneensa oikeat miehet.

— Ajelutimme niitä ympäriinsä vähän aikaa ja kerroimme niille, keitä olimme, Steve Leeman selitti. — Niiden pelästys alkoi mennä ohi. Uhkailimme niitä vähän. Lupasimme hakata heidät muusiksi ja niin poispäin. Mutta ne pelkäsivät Dragoa ja syndikaattia enemmän kuin meitä. Silloin me veimme heidät sille kentälle, missä romurallia ajettiin. Meillä oli oma systeemimme yrittää saada heidät taipumaan.

Taivutusmenetelmä oli tosiaan samaa maata kuin rikoskin. Romuralliryhmä oli varannut keskelle areenaa pienen Volkkarin. Vain muutama valonheitin oli päällä, niin että pieni osa alueesta oli valaistu. Volkkarin ympärillä oli kehässä puoli tusinaa romuraliin erikoisvahvistettuja kärryjä. Volkkari näytti niiden keskellä mekaaniselta uhrilampaalta.

— Sanoin Sanchezille ja Finneganille: "Hypätkää kärryyn." He tajusivat, mitä tulisi tapahtumaan. Kerroin heille, että olimme urheiluhenkistä porukkaa ja että siksi annoimme heille mahdollisuuden: jos he kertoisivat heti, missä rahat olivat, säästäisimme heidät jatkolta, mutta elleivät, niin ruhjoisimme heidät jauhelihaksi erityisesti tuppisuisia konnia varten suunnitellussa romurallissamme.

— He päättivät kokeilla onneaan Volkkarissa. Kiipesivät sisään, panivat koneen käyntiin ja alkoivat ajaa silmät kauhusta selällään, kun meidän isot, pahannäköiset rautamme lähtivät tulemaan kohti.

— Kukaan, joka ei ole sitä itse kokenut, ei voi tietää, miltä tuntuu istua kärryssä, jota iso, raskas auto tönäisee tosi rajusti. Siinä ravistellaan miestä pirunmoisella tavalla. Me rytkäyttelimme sitä kuplaa kylkiin ja keulaan — takana olevaa moottoria vain varoimme — ja ennen pitkää se näytti syrjällään seisovalta pannukakulta. Ja ne kaksi konnaa ulvoivat ja vikisivät. Vielä sittenkin, kun kupla lakkasi kulkemasta, me jatkoimme sen ruhjomista. Vihdoin annoin pojille merkin lopettaa. Kävelin Volkkarin luo. Finnegan ja Sanchez istuivat sylikkäin, koska vierekkäin ei enää mahtunut. Kysyin, olivatko he valmiit puhumaan. He olivat, vaikkeivät muuten kovin paljon maailmasta tajunneetkaan. Kummallakin oli ruhjeita ja kuhmuja, mutta ei mitään pahempaa.

Romurallimiehet nousivat kärryihinsä Sanchez ja Finnegan mukanaan. He löysivät 102 687 dollaria sieltä, minne nuo kaksi gangsteria olivat ne kätkeneet — seinäkassakaapista Sanchezin huoneistossa.

— Tuumimme, että olisi kaunis ele panna Sanchez ja Finnegan itse viemään rahat takaisin Dragolle, Steve Leeman kertoi. — Me kyyditsimme heidät Dragon talon eteen. Heillä oli tuskia ja he rukoilivat armoa, mutta olimme nähneet omat kaverimmekin tuskissaan väänteleh timässä, joten emme heltyneet. Pistimme rahalaukun heille kouraan ja tyrkkäsimme heidät menemään kohti ulko-ovea käskien heidän soittaa ovikelloa, kun pääsivät portaille. Heillä ei juuri ollut valinnan varaa. He tukivat toisiaan ja kompuroivat eteenpäin. Sanchez, joka oli paremmassa kunnossa, kantoi laukkua. He kompastuivat portaissa ja kaatuivat ryminällä kuistille. Ei ollut tarvetta soittaa ovikelloa. Ovi avautui, ja kaksi isoa korstoa tuli ulos. He näkivät nuo kaksi kaverusta ja laukun. He kiskaisivat miehet pystyyn ja raahasivat sisään. Ovi pamahti kiinni, ja me lähdimme tiehemme.

Sanchezista ja Finneganista ei ole sen koommin kuultu. Romuralli jatkoi näytöksiään, vaikka olikin yhä vajaalukuinen muutamien ajajista maatessa 'loukkaantumisten' vuoksi sairaalassa.

Kumma juttu sattui näiden tapausten jälkinäytöksenä. Kaikkien sairaalaan joutuneiden ajajien laskut maksoi joku tuntematon 'hyväntekijä'. Lisäksi jokainen pahoinpitelyn kohteeksi joutunut ajaja sai kirjekuoren, jossa oli 1000 dollaria rahaa. Lähettäjästä ei ollut mitään mainintaa.

Luutnantti Stanley Wallacen mukaan Sam Drago oli maksanut sairaalalaskut ja lähettänyt rahat. Hänet nähtiin myös siitä pitäen joka sunnuntai romurallinäytöksen katsomossa. □

Keskustelu alkoholista jatkuu.

Kysyimme kilpa-ajaja Teuvo Länsivuorelta, lääketieteen ylioppilas Harriet Finneltä ja harjoittelija Pertti Räsäseltä, kuinka he suhtautuvat alkoholiin.

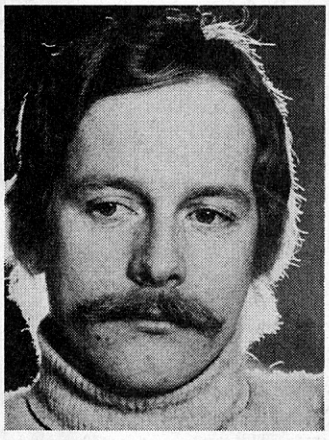

Mikä on sinun suhteesi alkoholiin, kilpa-ajaja Teuvo"Tepi"Länsivuori?

Ajaminen aikanaan ja alkoholi aikanaan. Minusta on itsestään selvää, että kilpailumatkoilla en nauti alkoholia. Kilparadoilla ei menestytä krapulaisena ja väsyneenä — niin kuin ei muussakaan elämässä. Kaikkien pitäisi jo ymmärtää, että ajaminen ja alkoholi eivät missään tapauksessa sovi yhteen. Ei, vaikka ajopeli ei olisi polkupyörää kummempi.

Moottoripyöräily on raskas urheilulaji, joka vaatii hyvää fyysistä kuntoa. Sen vuoksi suhtaudun vapaa-aikanakin alkoholiin maltillisesti.

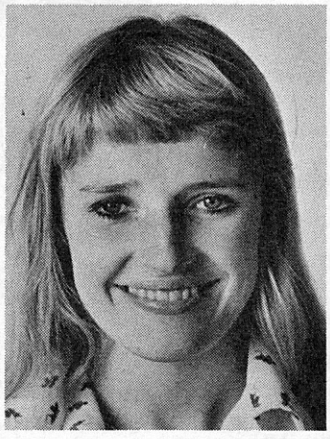

Mitä mieltä sinä olet alkoholista, lääket.yo. Harriet Finne?

Minusta on paljon perää siinä, että viina on viisasten juoma. Tyhmä ottaa päänsä täyteen, töppäilee ja kärsii sitten jälkeenpäin sekä krapulasta että morkkiksesta. Viisas pääsee vähemmällä.

Niin kauan kun alkoholia käytetään harkitusti, siinä ei ole mitään pahaa. Kyllä minä itsekin otan joskus lasillisen, ja minusta se on ihan OK. Mutta se ei ole oikein, että jotkut tyypit pilaavat hyvät bileet juomalla itsensä humalaan. Heitä täytyy sitten jokaisen hoivata ja korjata jälkiä. Jo on tylsää!

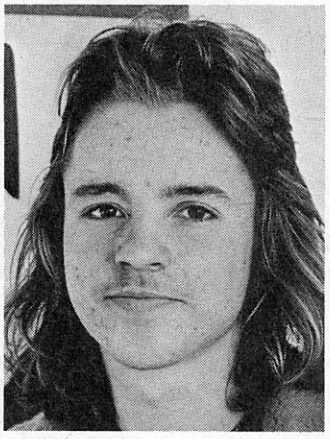

Kuinka sinä käytät alkoholia, harjoittelija Pertti Räsänen?

Minä käytän alkoholia korkeintaan kerran kuukaudessa. Se on kai aika vähän, mutta minulla on rahoilleni parempaakin käyttöä kuin viinan osto. Harrastan nimittäin musiikkia, ja kaikki liikenevät rahat uppoavat kyllä levyihin ja soittotunteihin. — Vaikka tuskinpa minä enempää käyttäisin alkoholia, vaikka se olisi ilmaistakin.

Minusta alkoholia käytetään liikaa. Eivätkö ihmiset ollenkaan ajattele, kuinka paljon se maksaa? Ja oikeastaan sellaiset kaverit ovat aika kurjia, jotka ovat aina humalassa. Vai kuinka?

Lääkärin sana alkoholista, lääket.lis. Erkki-Pekka J. Helle.

Jos kaipaat lisää itsevarmuutta, et löydä sitä alkoholista. Etsi sen sijaan taipumuksiisi sopiva harraste, kehitä tietojasi ja monipuolista itseäsi. Keskustele äläkä sulkeudu. Harrastusten myötä solmit myös uusia ystävyyssiteitä. Tämä kaikki luo pohjaa itsevarmuuden vahvistumiselle ja menestyksellekin.

Alkoholi ei kykene antamaan pysyvää itseluottamusta. Se kyllä poistaa estoja, mutta valitettavan usein niiden takaa ei paljastukaan kaiken taitava seuramies, vaan vihamielisyyttä pursuava ilonpilaaja. Treffeille päihtyneenä saapuva laskee kyllä ystävänsä tunnelmaa. Ja tanssi- ja seksipartnerina päihtynyt on aivan mitätön. Etten sanoisi kömpelö ja saamaton, ja valitettavan usein varomatonkin.

Jos joskus käytät alkoholia, suosi mietoja juomia. Juo hitaasti, äläkä koskaan tyhjään vatsaan. Hidastellen autat maksaasi polttamaan alkoholia sitä mukaa kuin juot. Älä painosta ystäviäsi käyttämään alkoholia. Anna heidän päättää itse.

Alkoholi vaikuttaa lamauttavasti keskushermostoon. Alkoholijuomissa — laimeissakin — on etyylialkoholia eli etanolia (C_2H_5OH), joka on keskushermostoa lamauttava aine.

Ole selvänä liikenteessä. Varsin pienikin määrä alkoholia (kuten pullollinen keskiolutta) vaikuttaa haitallisesti kohtaavan ajoneuvon etäisyyden ja nopeuden arviointiin — saati sitten omiin reflekseihin. Päihtyneenä pyöräily tai autoilu on hengenvaarallista.

Nauti terveydestäsi. Älä välttämättä alkoholista. Alkoholi heikentää maksasi toimintaa ja säännöllisesti käytettynä aiheuttaa usein maksakirroosin, jolloin tuon tärkeän elimen toiminta saattaa lakata.

Alkoholinkäytöstä lääkekuurin aikana kysy aina lääkäriltäsi. Lääkkeet ja alkoholi eivät yleisesti ottaen sovi samanaikaiseen käyttöön.

Muista, että alkoholi lihottaa. Siinä on enemmän kaloreita kuin sokerissa. Kaljoittelulla saatat yllättävän äkkiä joutua vaihtamaan entiset farkkusi isompiin. Ja sehän maksaa rahaa.

Ole oma itsesi. Jos haluat olla raitis, ole sitä. Voit aivan varmasti pitää hauskaa nauttimalla tuoremehuja tai alkoholittomia viinejä.

Ajattelemisen aihetta antoi Alko.

KERSANTTI ANTTILA TEKI RATKAISUN ÄÄNISEN JÄÄLLÄ

TÄMÄ ON KÄSKY: MENKÄÄ JA JÄTTÄKÄÄ MINUT!

JAAKKO JÄÄPÄÄ:

SA-KUVA

ALLAN ANTTILA

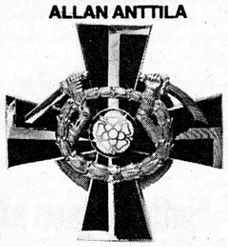

Kevättalvella 1942 lähti lähes 80 miehen vahvuinen partio ylittämään Äänistä tehtävänään tiedustelu ja tuhoaminen. Mukana oli kersantti Allan Anttila, joka tuolla retkellä joutui näkemään kymmenien tovereidensa kaatuvan vihollisen tuleen. Anttila itse pelastui hyvän onnen ja uskomattoman sitkeytensä ansiosta. Tämä suoritus ja monet muut kovat otteet toivat miehelle ensiluokkaisen taistelijan maineen, joka 24.1.1945 palkittiin Mannerheim-ristillä.

●●● MANNERHEIM-RISTIN RITARIEN kirjassa ja luettelossa on maanviljelijä, ratsuväen kersantti Allan Anttila saanut maininnan numerolla 165. On joskus sanottu, että »ne viimeisimpien numeroiden saajat olivat vain kiintiöiden täyttäjiä».

Tämä ei pidä paikkaansa.

Yhtä hyvin voitaisiin sanoa, että ne ensimmäiset olivat jonkinlaisia »kiintiön» täytteitä, että joku piti listoihin aluksi saada.

Marsalkka oli erikoisen tarkka omaa nimeään kantavan ritariston miehistä. Hän halusi saada ja sai mahdollisimman tarkat tiedot jokaisesta ehdotetusta erikseen ja saattoi vähäisestäkin syystä hylätä esityksen, joka ei hänen kuvaansa ritarista sopinut. Voidaan myös väittää, että eräänlaisen kilpailun kiristyessä muutamat pyrkivät ritariarvoon. Tällöin on muistettava, että kilpailu, jos sitä nyt sellaiseksi voidaan sanoa, oli äärimmäisen tiukka ja että vain parhaat siinä pärjäsivät. Vastaavasti alkupään miehiä tarkasteltaessa on todettava, ettei silloin kilpailua ollut, ja että silloin ritarin arvon saaneet saivat sen luonnostaan, kilpailusta tietämättä. Mannerheimin ritaristi ei koskaan kärsinyt inflaatiota.

Puntit olivat tasan, koko sodan ajan ja se siitä.

Ratsuväen (HRR) kersantti Allan *Anttila* lojui Äänisen jäällä. Hän oli kaivanut jollakin keinoin itselleen miehen maattavan lumikuopan, asettanut suksensa ja kompassinsa sen viereen ajatuksella, että jos tästä vielä noustaan, on suunta tuo.

Taistelutoverit olivat seuranneet tähän asti, olisivat ottaneet lopen uupuneen kersanttinsa mukaan vaikka kierittämällä, mutta tämä oli kieltäytynyt.

— Tule nyt, me otamme sinut mukaan, tuli mitä tuli.

— Nyt tulee, tulee käsky: menkää ja jättäkää minut. Ymmärrättekö, tämä on käsky.

Käskyä on aina toteltava; nämä miehet tottelivat sillä hekin olivat tottuneita taistelijoita.

Mutta miten oli tähän tilanteeseen jouduttu?

Aika oli kevättalvea 1942. Anttila oli joukkueen varajohtaja ja kun prikaati valmistautui Äänisen (Onega) ylitykseen se lähetti kaukopartion tiedustelemaan mahdollisuuksiaan ja ennen kaikkea vihollisen sijoituksia osatakseen jakaa omat voimansa oikein. Matkaan lähetettiin lähes 80-miehinen partio, sen tehtävä oli ylittää jääkenttä ja ottaa selvää vihollisen asemista, vahvuudesta ja muusta asiaan kuuluvasta.

Porukka koottiin yksinomaan vihollisen selustaan tehtyjen retkien perusteella kunnostautuneista miehistä. Siihen kuuluivat mm. luutnantti Eklund, luutnantti Supinen ja kornetti Hirvikunnas (sai Mannerheim-ristin ritarin arvon kaatumisensa jälkeen), vänrikki Karhusalo, ja tietysti Anttila.

Maaliskuun 8. päivän aamuna tämä taistelijoiden erikoisjoukko sai kyydin Klimentskin saareen, siellä heidät varustettiin parhain mahdollisin silloisin varustein edessä olevaa tehtävää varten. Lumipuvut, Lahti-Suomi-konepistoolit, pistoolit henkilökohtaisena varustuksena, lisäksi kasapanoksia ja polttopulloja, paljon puhuttuja Molotovin cocktaileja, räjähdysaineita pahantekoon, kaikkea mahdollista kuormattiin hevosten vetämiin rekiin, joista miesten oli määrä ottaa ne omien kantamustensa lisäksi aikanaan.

Illan pimetessä kolonna suunnisti jäälle. Suunta oli vihollisen vallassa oleva ranta. Erääseen sen niemen nokkaan leiriytyi retkikunta vastapuolen huomaamatta odottamaan suotuisampaa säätä, sillä vallinneen kirkkaan ilman takia oli mahdotonta jatkaa näin.

Hevoset lähetettiin takaisin, kantamukset siirtyivät miehille ja yön kestävä odotus alkoi.

Aamu koitti, alkoi myös työaika. Pyry sumensi sopivasti maisemat ja miesjoukko solui suksillaan kohti rantaa, joka jo aikaisemmin tiedusteltuna oli osoittautunut vihollisen miehittämäksi. Ranta oli hiljainen, mitään liikettä ei näkynyt, mutta ensimmäinen maihin ehtinyt mies laukaisi miinan kohtalokkaasti. Hän lensi ilmaan kappaleina, joista miestä ei millään olisi saanut kasaan. Toinen haavoittui pahasti ja hänenkin kohtalonsa täyttyi ennen kotimaan kamaraa.

Mutta partio jatkoi.

Rannan suunnassa kulki tie. Se asetettiin heti tarkkailun alaiseksi, eikä aikaakaan, kun sitä pitkin ajeli hilpeästi viheltelevä ajomies. Hän oli muuten mukava mies, mutta yksi vika hänellä oli:

JATKUU SIVULLA 57

Rämäpäinen sammakkomies löytää läntisen pallonpuoliskon verisimmän aarteen — ja saa kimppuunsa sen armottomimmat konnat

AL CRAWFORDIN KERTOMAN MUKAAN KIRJOITTANUT JOHN GODWIN

LÖYSIMME HULLUN KEISARIN KULLALLA LADATUT KANUUNAT

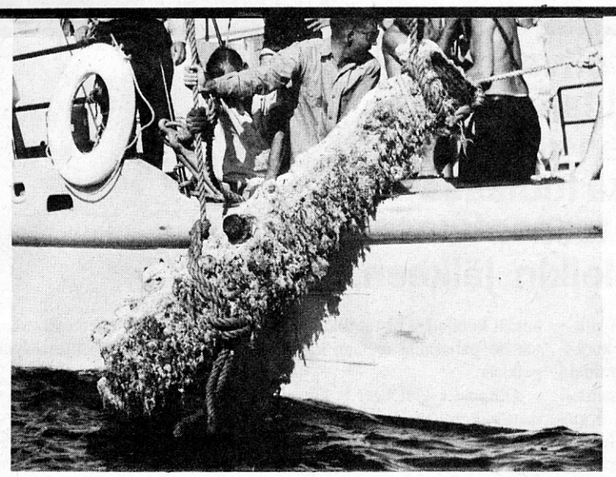

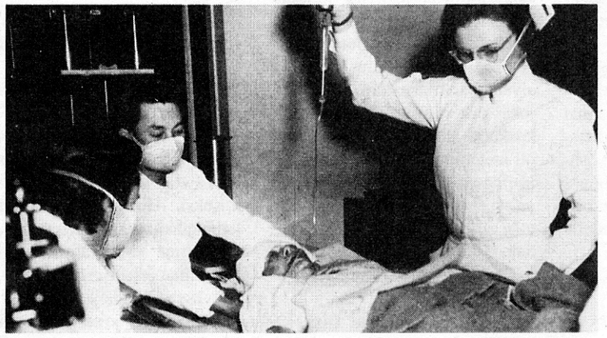

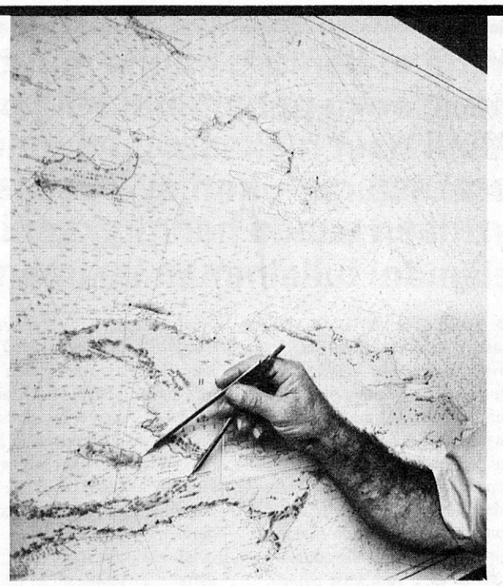

Simpukoiden peittämä kanuunan putki, joka on nousemassa Carolinen kannelle, on yksi niistä, joihin Haitin vallankumoukselliset vuonna 1820 kätkivät sotakassansa.

Löydön hinta oli yhden miehen vakava loukkaantuminen ja toisen järkyttävä kuolema. "Liian kova hinta muutamista vanhoista kultarahoista," sanoo Crawford.

Vaikka kulta-aarteen olemassaolo on tiedetty jo kauan (katso karttaa) pohjaan vajonneet tykinputket ovat jääneet etsijöiltä huomaamatta.

Rohkeutensa ja hyvän onnensa ansiosta Al Crawford tovereineen onnistui nostamaan kulta-aarteen Karibianmeren syövereistä. Mutta rannalla väijyivät heitä väkivalta ja kuolema...

Minä ei tiennyt, minne muut olivat menneet, enkä pahemmin siitä piitannutkaan. Minä näet makasin Luciennen kanssa eräässä rannikon syrjäisessä luolassa yrittäen saada hengitykseni tasaantumaan elämäni tulisimman lemmenleikin jälkeen.

● OLETTE VARMAANKIN joskus kuullut kavereista, jotka ovat vuosikausia etsineet uponnutta aarretta valtamerestä ja sitten ponnistelleet kuukausikaupalla saadakseen sen nostetuksi esiin syvyyksien syövereistä. Meidän tapauksemme ei ollut sellainen. Me löysimme Karibianmeren kuuluisimman aarteen aivan sattumalta. Ja koko nostopuuha vei meiltä aikaa vain viisi päivää.

Meille hankaluudet tulivat vasta jälkeenpäin — kasapäissä. Ja jos olisimme etukäteen tienneet, mihin tulisimme joutumaan, se kirottu kulta olisi meidän puolestamme saanut jäädä virumaan merenpohjaan!

Alunperin emme olleet lainkaan aarretta etsimässä. Minä olen ammatiltani vedenalainen valokuvaaja. Myyn filmejä ja valokuvia televisiolle, elokuvayhtiöille, aikakauslehdille, kouluille — kenelle vain, joka sellaisia haluaa. Kotipaikkani on Floridassa, mutta olen valmis lähtemään mihin maailmankolkkaan hyvänsä, joka vaikuttaa lupaavalta. Se on hienoa elämää, jos vain pitää itsensä ruumiillisesti huippukunnossa eikä piittaa, vaikka alituisena uhkana ovatkin hait, tappajavalaat, merikäärmeet, hurrikaanit ja oudot merivirrat.

Meitä oli neljä lähtiessämme purjehtimaan Haitiin kesäkuussa 1972. Davey Hoffman oli vakinainen kumppanini; olimme palvelleet samassa Yhdysvaltain laivaston yksikössä sammakkomiehinä. Punatukkainen Pete Connor, joka pystyi piilottamaan pesäpallon isoon kouraansa, oli mekaanikkomme ja voimapussimme. Manuel (me kutsuimme häntä Mannyksi) Herega tuli mukaan kalastuskohtauksia varten. Hän oli paras vedenalainen kalastaja, jonka koskaan olen nähnyt.

Veneemme, kaksipotkurinen 70 tonnin *Caroline*, oli aikaisemmin palvellut kylmäkuljetusaluksena. Se oli hidas, mutta erinomaisen tukeva ja kun sen ruumassa oli 18 kuutiometriä korkkia, se pystyi kestämään miltei minkälaista röykytystä tahansa. Sillä kertaa sen ei tarvinnut. Kun pudotimme ankkurin Cap Haitienin edustalla, meri oli siloinen kuin pääjohtajan pöytä, ja sääennuste kuulosti kesälomalaisen toiveunelta.

Me etsimme barrakudia; ajatus aarteen löytämisestä ei pälkähtänyt edes päähämme. Tietysti me olimme kuulleet Henry Christophen sotakassasta. Mutta se johtui pelkästään siitä, että on mahdotonta risteillä Haitin pohjoisrannikon tuntumassa kuulematta tuosta aarteesta.

Haitin hullu keisari

Henry Christophe, Haitin 'Hullu keisari', oli yksi niitten mustien orjien johtajista, jotka kukistivat ranskalaiset herransa 170 vuotta sitten. Se oli kenties historian verisin vallankumous. Loputtomat taistelut ja loputon teurastus tekivät Henry Christophesta hullun. Hän kruunasi itse itsensä keisari Henri Christophe I:ksi, rakensi jättiläismäisen linnoituksen ylös vuorille ja ampui lopulta — hänen oman väkensäkin käännyttyä häntä vastaan — itsensä hopealuodilla. Ennen itsemurhaansa hän antoi sulkea valtion sotakassan, joka koostui ranskalaisista kultarahoista, pronssisiin tykinputkiin, jotka upotettiin mereen jossakin Cap Haitienin edustalla.

Tämä tapahtui 1820, ja siitä pitäen ovat ihmiset yrittäneet löytää noita kallisarvoisia kultarahoja. Mutta paikalliset kalastajat sanovat, ettei kukaan pysty niitä nostamaan merestä. Ei ennen kuin kaikki veri on niistä huuhtoutunut pois, ja siihen kuluu tuhat vuotta. Monet ovat heittäneet henkensä tuon aarteen vuoksi, ensimmäisinä ne merimiehet, jotka sen syvyyksiin laskivat. Keisarin henkivartijat pistivät heidät kuoliaiksi pistimillä, etteivät he paljastaisi aarteen kätköpaikkaa.

Olimme sukellelleet ja kuvanneet viikon ajan, kun uskomaton sattuma suosi meitä. Manny Herega ja minä olimme alhaalla noin kahdessatoista metrissä ilmasäiliöinemme. Olimme kutakuinkin pohjassa, siinä ei ollut sen syvempää. Juuri silloin huomasin aivan allani ikäänkuin uppotukin, joka pisti esiin pohjasta. Kun kosketin sitä, huomasin, että se oli metallia. Näin kaksi pitkäkaulasimpukoiden peittämää kahvaa ja suppilomaisen laajennuksen toisessa päässä. Sydämeni alkoi hakata kiivaammin. Ei epäilystäkään — se oli ikivanha tykinputki.

Unohdin barrakudat siinä silmänräpäyksessä. Nousin pintaan niin kiireesti kuin suinkin ja kiipesin kannelle. En silloinkaan vielä ajatellut Hullun keisarin aarretta. Ajattelin, että vanhan tykin nostaminen merestä olisi hieno lyhytkuvan aihe; paljon parempi kuin barrakudien pyydystys. Ainoa mutta oli siinä, pystyisimmekö nostamaan sen.

Putkesta nousi kalman haju

Pete Connor teki nopeita laskelmia paperilappuselle. — Voin vahvistaa kansivintturia sen verran, että se kestää painon, hän murahti kynänvartta pureskellen. — Ja rukoilla, että hyviä säitä piisaa. Jos meri pysyy näin tyynenä parikin päivää vielä, niin pystymme hoitamaan homman.

Sää pysyi suurenmoisena, mutta sensijaan tykinputki osoittautui raskaammaksi kuin olimme arvelleet. Kahdesti meiltä katkesi nostovaijeri, ja kolmannella yrittämällä *Caroline* kallistui niin pahoin, että minulta nousi tukka pystyyn. Lopulta meillä oli kuitenkin tuo vihertävä levän peittämä hirviö kannella.

Manny oli sukeltanut auttamaan nostoa alhaaltapäin. Nyt hän kiipesi kannelle vettä valuvana, kiskaisi sukellusnaamarin kasvoiltaan ja huudahti: — Ku . . .kuulkaa . . . siellä o-on vielä . . . toinenkin! Hän änkytti pelkästä kiihtymyksestä niin, että hänen puheestaan sai vain vaivoin selvän.

Katsoimme toisiimme ja ajattelimme kaikki samaa asiaa. Davey Hoffman sanoi hiljaa: — Vilkaistaanpa ensin, mitä tämä on syönyt.

Tykinputken suu oli suljettu metallitulpalla. Connorin oli pakko käyttää hitsauspilliä sen avaamiseksi. Hirvittävä, tunkkainen kalmanhaju nousi putkesta, mutta me emme siitä välittäneet. Me haroimme käsin esiin putken sisällyksen — rahoja. Isoja, painavia kiekkoja, joita peitti vihreä kerrostuma. Hankasimme rahoja ja näimme kullan välkkeen. Ne olivat kultakolikoita, joita ranskalaiset sanoivat *louisdoreiksi*, 'kulta-Ludvigeiksi'. Se kirottu putki oli niitä täpötäynnä. Kolme metriä kuninkaallista Ranskan rahaa.

Meiltä kului kolme päivää toisen tykinputken kiinnittämiseen ja nostamiseen. Useampia emme löytäneet. Joko muut tykit olivat painuneet syvälle pohjaan tai sitten ne oli upotettu toiseen kohtaan.

Valtio ottaa omansa

Tyhjennettyämme putket oli puolet kannen pinta-alasta rahojen peitossa. Tiesimme, että kullan hinta maailmanmarkkinoilla oli sinä vuonna ampaissut ylös ja pidättelimme henkeämme, kun Davey, finanssimiehemme, arvioi saaliin raha-arvoa. Hän päätyi 170 000 dollariin (yli 600 000 Smk). Tulimme siitä hiukan hulluiksi; kiljuimme ja pompimme kannella kuin paviaanilauma. Kunnes Davey huomautti meille aarrelöytöjä koskevista määräyksistä.

— Jos vaikenemme tästä, niin syyllistymme Haitin kansallisomaisuuden varastamiseen, hän selitti. — Minusta meidän pitäisi

tehdä virallinen ilmoitus ja antaa hallituksen ottaa oma osuutensa. Uskokaa pois, se on turvallisinta.

Hän oli oikeassa. Ainakin kymmenkunnalta kalastusalukselta oli nähty meidän nostavan esineitä merestä. Jos yrittäisimme livistää, rannikkovartiosto nappaisi meidät takuulla ja joutuisimme kalterien taakse. Ajatus paristä vuodesta vankilassa ei miellyttänyt ketään meistä.

Cap Haitienin laivastoaseman upseerit ottivat meidät vastaan leveästi hymyillen. He olivat hyvin ystävällisiä, mutta osuus, jonka he ottivat löydöstämme oli enemmän kuin leijonanosa. He jättivät meille vain 70 000 dollarin (250 000 markan) arvosta kultarahoja. No, joka tapauksessa meille jäi sen verran, että juhlimiseen oli aihetta.

Samana iltapäivänä aloitimme pirskeet yhdessä muutamien paikallisten kalastajien ynnä heidän vaimojensa, ystävättäriensä, pikkusiskojensa ja isoäitiensä kanssa. He olivat suurenmoista väkeä, niin köyhiä että halkaisivat tulitikun kahtia, koska heillä ei ollut varaa käyttää sitä kerralla kokonaan. Heillä oli vaatteinaan rääsyjä ja he asuivat löyhkäävissä palmunlehvillä katetuissa majoissa rannalla. Kynttilä oli heille ylellisyysesine. Silti kukaan heistä ei kerjännyt. He yrittivät aina antaa meille jotakin vastalahjaksi — vaikka vain erikoisen muotoisen simpukan.

Aloitimme runsaimmalla aterialla, minkä he olivat eläissään syöneet, ja kiertelimme sitten pikkukapakasta toiseen kitaten palmuviiniä, karjuen merimiesviisuja ja halaillen typyköitä. Minulla oli kainalossani kaunis kahvinruskea tyttölapsi, joka totteli nimeä Lucienne. Lucienne kertoi, että hänen isänsä oli näiden ihmisten *gros ne'g*, mikä merkitsi päällikköä, mutta isä ei vahtinut häntä kovin ankarasti.

Hoipuimme juuri ulos kolmannesta kapakasta, kun tunsin Luciennen käsivarren kainalossani jäykistyvän. Hän alkoi kiskoa minua vikkelämmin eteenpäin ja osoitti kyynärpäällään kahvilan seinään nojailevien miekkosten riviä. Nämä olivat isompia ja rotevampia kuin kalastajat ja myös paremmin pukeutuneita, muutamilla heistä oli jopa takki yllään. Naamat heillä oli kuin gangsterielokuvan konnilla: sileiksi nuollut hiukset, gorillan leukaperät ja huulilla luihu virnistys, joka näytti pysyvästi paikalleen istutetulta.

— Paras mennä nopeasti muualle, kuiskasi Lucienne. — *Tonton Macoute.*

Sadistiset kummitukset

Nimitys oli minulle entuudestaan tuttu. Tiesin, että se tarkoitti 'kummituksia', mutta että sitä varsinaisesti käytettiin lempinimenä edesmenneen Haitin diktaattorin 'Papa Doc' Duvalierin henkilökohtaisesta iskujoukosta. Nuo miehet olivat Karibianmeren tienoiden raaimpia, sadistisimpia lurjuksia. Kolmentoista vuoden ajan vanha tyranni oli hallinnut saarivaltakuntaansa melkein pelkästään heidän harjoittamansa terrorin avulla. Jotkut näiden ottamista vangeista olivat niin runneltuja, etteivät edes omat äidit tunteneet heitä.

Duvalierin poika oli seurannut edesmennyttä isäänsä valtaistuimelle. Hän oli yhtä armoton itsevaltias kuin isänsäkin, mutta käytti hiukan silotellumpia menetelmiä. Hän hajoitti *Tonton Macouten,* ja osa sen jäsenistä jäi työttömiksi. Nämä arkkikonnat vetelehtivät milloin missäkin erikokoisissa ryhmissä rahattomina ja katkeroituneina ja nöyryytettyinä, vaikka ihmiset yhä edelleenkin pelkäsivät heitä kuollakseen. Hyvästä syystä. Valtaosa maan poliiseista oli entisiä Tonton Macouten jäseniä, jotka aina asettuivat entisten tovereidensa puolelle siviilejä vastaan.

Kenties se johtui juomastani viinistä tai siitä, että tunsin itseni onnelliseksi. Ja olin varomaton. Oli miten oli, en kehottanut kumppaneitani pysyttelemään yhdessä. Pimeyden laskeutuessa — ja tropiikissa se laskeutuu äkisti kuin teatterin esirippu — me olimme erillä toisistamme. Minä en tiennyt, minne muut olivat menneet, enkä pahemmin siitä piitannutkaan. Minä näet makasin Luciennen kanssa eräässä rannikon syrjäisessä luolassa yrittäen saada hengitykseni tasaantumaan elämäni tulisimman lemmenleikin jälkeen.

Kello lienee ollut siinä yhden maissa yöllä, kun Lucienne antoi minulle jäähyväissuudelman, joka olisi saanut asbestilevyn kärventymään, ja tepsutteli kotiin isipapan luo. Minä lähdin kulkemaan pitkin laituria löytääkseni jonkun venemiehen, joka heittäisi minut omalle aluksellemme. Ja juuri silloin kuulin heikon äänen kutsuvan minua nimeltä.

Se oli Manny. Hän makasi surkeana myttynä laiturilla. Minun ei ollut aivan helppo tunnistaa häntä. Hänen kasvonsa olivat verisenä möykkynä, toinen silmä riippui ulkona silmäkuopasta, hampaat olivat poissa. Kädestä, jota hän heikosti kohotti minua kohti, puuttui kolme sormea.

Polvistuin hänen viereensä. — Mitä on tapahtunut?

— Joukko miehiä . . . otti minut kiinni . . . veivät tyhjään vajaan . . . hakkasivat . . . Hänen äänensä muuttui käheäksi korinaksi. — Ne . . . ne . . . halusivat tietää . . . missä kulta . . . on. Hän sylkäisi suustaan veripaakun ja hampaantyngän. — En . . . en sanonut . . . Ne hakkasivat . . . lisää . . . parin tunnin ajan . . . Hän pudisteli päätään kuin tyrmäyksestä tointuva nyrkkeilijä. — En kestänyt . . . enää . . . Minä kerroin . . . Jättivät minut . . . tähän . . . Minä . . .

— Älä puhu enempää. Hankin sinulle lääkärin. Katselin epätoivoisena ympärilleni yrittäen muistaa, millä kohtaa olimme. En luottanut paikallisiin puoskareihin niin paljon, että jättäisin Mannyn heidän kynsiinsä. En sen jälkeen, kun olin nähnyt kaupungin sairaalan. Ainoa keino oli saada hänet *Carolinelle.* Meillä oli siellä hyvin varustettu ensiapukaappi, ja Davey oli suorittanut armeijan lääkintäkurssit.

Niin hellävaroen kuin mahdollista nostin hänet lähimpään veneeseen. Enempää minun ei tarvinnut kysellä. Tiesin, ketkä olivat murjoneet Mannya. Nyt 'kummitukset' — Tonton — tiesivät, että meillä oli aluksessa 70 000 dollarin arvosta kultaa. Mutta ainoa tärkeä asia oli saada Manny asianmukaiseen hoitoon.

Saatuamme hänet vihdoin omaan punkkaansa hän menetti tajuntansa. Davey ryhtyi sitomaan hänen haavojaan. Me muut seisoimme ympärillä liian raivoissamme edes kiroilemaan.

Viimein Davey astahti taaksepäin. Rusketus näytti äkkiä kokonaan kadonneen hänen kasvoiltaan. — Toisen silmänsä hän menettää varmasti. Hänen oikea käsivartensa on lisäksi poikki. Kaksi eri murtumaa. Onko aavistustakaan, kuka mielipuoli tämän on tehnyt Mannylle?

Minä vastasin: — Tonton Macoute. Toverini tajusivat heti, mitä se tarkoitti.

Pete Connor puhui: — Meidän taitaa olla paras pitää vahtia tänä yönä. Jos ne gorillat tulevat veneellä, niin . . . Hei, mitä tuo on?

Kuulimme sen kaikki. Vaimea tömähdys aluksen runkoa vasten ja sitten monien askelten laahaavia ääniä kannelta. Ryntäsimme ylös vieviä portaita kohti, mutta teimme sen hiukan liian myöhään. Rykelmä miehiä oli jo tulossa alas, ja he paiskasivat meidät edellään takaisin hyttiin. Etummaisena tulevalla roikaleella oli lyttyyn lyöty nenä.

Hänellä oli myös kaksipiippuinen haulikko, jolla hän tähtäsi meitä. Kolmella hänen takanaan tulevalla miehellä oli revolverit tai automaattipistoolit. Kolme muuta heilutteli macheteveitsiä. Meidät oli nujerrettu jo ennen kuin ehdimme edes aloittaa.

Lyttynenä irvisti ja paljasti ri-

KÄÄNNÄ

Apina, joka oli sanonut nimekseen Arnaud, purskahti kimakkaan nauruun, johon hänen kuusi kätyriänsä yhtyivät. Ruumiin näkeminen oli heistä helkkarin hyvä vitsi.

vin hampaita, jotka muistuttivat pianon koskettimia. — Nyt te kaikki nostaa kädet ylös, hyvin nopeaan! hän sanoi oudon kitisevällä äänellä. — Minä olla Arnaud. Minä otta tämä laiva. Nopeaa!

Kohotimme kaikki kolme kätemme kohti laipiota. Arnaudin virnistys leveni. — Hyviä herrasmiehiä, ei tyhmät, hän kimitti. — Me otta kulta — kukaan ei vahinko saada. Hän heilautti asettaan. — Jos te typerät, jos te tappele — me teke teille sama temppu kuin teke teidän ystävälle.

Petellä ei ollut kasvoja

Hän osoitti Mannya, joka makasi mistään tietämättä punkassaan. Ehkäpä juuri tuo liike sai Peten menettämään malttinsa. Hän karjaisi: — Senkin haisevat rotat! ja loikkasi kohti ojennettua haulikkoa.

Pamahdus oli korvia särkevä. Näin liekin leimahtavan, ja äkkiä Pete oli vailla kasvoja, ja aivomassaa sekä luunsiruja roiskui ympäri hyttiä. Peten ruumis kierähti pöydän alle.

Apina, joka oli sanonut nimekseen Arnaud, purskahti kimakkaan nauruun, johon hänen kuusi kätyriänsä yhtyivät. Ruumiin näkeminen oli heistä helkkarin hyvä vitsi. Arnaud ei saanut nauruaan lakkaamaan. Hän hakkasi nyrkillään päätään ja huuteli: — Pum-pum! Pum-pum!

Sitten hän äkkiä lopetti aivan kuin ääninauha olisi katkennut. Hän antoi merkin koplalleen, ja parissa minuutissa Davey ja minut oli sidottu vahvalla tervatulla köydellä. Roikale, joka sitoi minun käteni — hänellä oli hirveä, tulipunainen syntymämerkki poskessaan — tarrasi minua hiuksista, ravisteli rajusti ja huusi niin, että tunsin hänen haisevan hengityksensä: — Sinä puhua — missä kulta? Missä piilo, eh?

Vasta silloin minulle valkeni, että vaikka he tiesivät kullan olevan veneessä, he eivät tienneet missä siellä. Olimme käärineet jäljelle jääneet kultarahat kumisen sukelluspuvun sisään ja ripustaneet sen muiden joukkoon aivan kuin kuivumaan. Koko lailla aikaa noilta lurjuksilta menisi kätkön löytämiseen, ellei joku meistä sitä paljastaisi.

Minä purin hammasta ja yritin rohkaista itseni sitä varten, mikä olisi edessä. Arnaudin käskystä kaksi 'kummitusta' raahasi minut kannelle, heitti silmukan kaulani ympäri ja sitoi köyden toisen pään mastoon. Ne roistot olivat ammattimiehiä kuulustelemisessa. Minut ja Davey oli erotettu ettemme voisi rohkaista toisiamme. Miehet menivät ensin alas hyttiin käsittelemään Daveya.

Yö oli kuuma ja tyyni. Hikoilin niin, että minusta tuntui kuin olisin ollut höyrykaapissa. Tiesin, että ellen pystyisi vapautumaan viidessä minuutissa, pelimme olisi pelattu. Kiduttamalla ne saisivat jommankumman meistä paljastamaan kätköpaikan, ja sen jälkeen ne heittäisivät meidät yli laidan. Kuolleet eivät kelpaa todistajiksi, ja kalat säilyttävät salaisuutensa. Aluksellemme ne varmasti keksisivät käyttöä.

Kääntelin raivokkaasti käsiäni ja koko ruumistani. Käteni alkoivat puutua, ja kaulassani oleva köysi kuristi joka liikahduksella. Punaisia pilkkuja alkoi tanssia silmissäni. Ja sitten tunsin jotakin kovaa ja kylmää kyynärpääni alla. Taivutin sormiani niin, että pystyin tunnustelemaan sitä. Ne olivat sivuleikkurit, Pete-raukan työkaluja. Hänen oli täytynyt jossain vaiheessa jättää ne kannelle. Ja niissä leikkureissa oli terävät leuat.

Ette ikinä arvaa, miten työlästä on leikata tervattua köyttä, kun kädet on sidottu selän taakse ja sormet miltei halvautuneet. En vieläkään tajua, kuinka vältyin leikkaamasta rannevaltimoitani auki. Leikkurit lipsahtelivat tavantakaa sormistani. Työ tuntui kestävän ikuisuuden. Mutta lopulta köysi katkesi, ja minä istuin kannella hieroen vimmatusti ranteitani. Sen jälkeen kaulassa ja nilkoissa olevien köysien katkaiseminen oli pikkujuttu.

Minulla oli sen verran älliä päässäni vielä, etten sukeltaa roiskauttanut laidalta suoraan veteen. Laskeuduin ankkurikettinkiä pitkin ja vajosin hitaasti ja ääntä päästämättä veteen. Vesi tuntui vilpoisalta. Se sai turtuneet jäseneni vetristymään varsin pian.

Uinti rantaan kesti reilut kaksikymmentä minuuttia. Perille päästyäni makasin jonkin aikaa rantahiekalla ja annoin ylen pelkästä uupumuksesta.

Nyt emme enää pelkää!

Hetken ajan tuumin paikallisten poliisien hälyttämistä. Mutta vain hetken. Hyvin todennäköisesti univormupukuiset tiesivät Tonton-kavereittensa hyökkäyksestä ja istuivat odottelemassa omaa osuuttaan saaliista. Ei, oli vain yksi ryhmä, jolta saatoin toivoa apua. Kalastajaystäviltämme.

Koko se hökkelirivi, jossa he asuivat, oli pimeänä. Koputin sen ovelle, jonka Lucienne oli minulle osoittanut. Hänen isänsä tuli avaamaan silmät unesta turvoksissa. Hän tunsi kuitenkin minut heti ja leväytti oven auki. — *Bienvenu, monsieur* — tervetuloa!

Kerroin tarinani niin nopeasti kuin pystyin. Vanha mies nyökäytti pari kertaa päätään. Ikään kuin olisin kertonut asioita, jotka olivat hänelle tuttuja. Hän laski kätensä olalleni ja puristi voimakkaasti, vakuuttavasti. — Odottakaa, *monsieur*, haen ystävät.

Hän palasi jonkin ajan päästä mukanaan viisi muuta, ja panin merkille, että hän oli valinnut joukkonsa rotevimmat miehet. He kaikki puhuivat yhteen ääneen, kunnes päällikkö, Maglon, kohotti kätensä vaatien hiljaisuutta. Hän kääntyi minuun päin: — Olemme kärsineet paljon Tonton Macouten tihutöistä, hän sanoi. — Emme ole tehneet mitään, koska olemme pelänneet. Nyt emme enää pelkää. Lähdemme pelastamaan ystäväsi.

Se kuulosti suurenmoiselta, mutta mieleni meni matalaksi katsoessani heitä tarkemmin. Yhdelläkään ei ollut ampuma-asetta. Oli vain veitsiä, jokunen nuijamainen ryhmysauva ja heidän kalastusatraimensa, kolmipiikkiset keihäät, jotka saivat heidät näyttämään mustilta Neptunuksilta. Muistin, että ainakin neljällä seitsemästä 'kummituksesta' oli pyssy. Sitä paitsi he olivat harjaantuneita ampujia ja tappelijoita. Hyökkäämällä heidän kimppuunsa noine aseinemme me suorastaan tyrkyttäytyisimme teuraiksi.

Ja sitten päähäni pälkähti ajatus — verkot! Olin katsellut, kuinka kalastajat käyttelivät yhden miehen perhosverkkojaan kalastaessaan. He olivat erehtymättömiä niiden käytössä; aivan kuin cowboyt lassojensa käytössä. Nuo verkot sopivat mainiosti meidän salaisiksi aseiksemme.

Selitin ajatukseni heille, ja heidän naamoilleen levisi tyytyväinen hymy. Ajatus Tontonien 'kalastamisesta' kuulosti heistä hauskalta kepposelta. Jopa vanha Maglonkin nauraa hohotti. Hän nyökkäsi innokkaasti ja koputti minua sormella otsaan ihailunsa merkiksi. — Ovelaa, *monsieur*, hyvin ovelaa — *formidable!*

Kaksi viuhahtavaa ääntä

Lähdimme liikkeelle kahdella veneellä. Se oli Maglonin strategista ajattelua. Sillä tavoin voisimme nousta *Carolineen* kummaltakin laidalta. Pojat soutivat nopeasti, mutteivät kyllin nopeasti minun mielestäni. En voinut olla pohtimatta, mitä Daveylle oli ta-

pahtumassa juuri sillä hetkellä. Kenties tulisimme liian myöhään auttaaksemme häntä.

Lähestyessämme *Carolinea* kalastajat soutivat aivan äänettömästi ja viimeiset metrit veneemme lipuivat soutamatta. Minä vilkaisin ylös kannelle. Siellä ei ollut ketään. Hienoa. Emme vain tienneet, mitä alhaalla kannen alla tapahtui. Veneemme lipui köysitikkaiden tuntumaan. Minä kiipesin ensimmäisenä ja jäin seisomaan kannelle terästäen kuuloni.

Alhaalta kuului huutoa ja mekastusta. Samassa kaksi Tontonia nousi ylös hytin portaita. Tartuin lujemmin kädessäni olevaan atraimeen. He näkivät minut kumpikin yhtä aikaa, ja heidän kouransa syöksähtivät kohti vöitä.

Kuulin kaksi aivan samanaikaista viuhahtavaa ääntä ja näin kahden verkon putoavan tulijoitten päälle kuin jättikokoisten lukinseittien. Seuraavassa hetkessä roikaleet oli nykäisty rajulla tempauksella jaloiltaan. He suistuivat kannelle potkien vimmatusti. Kaksi kalastajaa loikkasi heitä kohti nuijat kourissa. Kaksi tömähtävää iskua, sitten äänettömyys. Gorillat makasivat liikkumatta, pukahtamatta.

Huudot alhaalla jatkuivat. Sieltä ilmeisesti kyseltiin, mitä kannella oikein oli tekeillä. Me asetuimme hytin portaiden molemmille puolille pysytellen huolellisesti sen verran sivussa, ettei meitä voinut nähdä alhaalta. Kolisevia askeleita, sitten ilmestyivät toiset kaksi Tontonia esiin. Toinen heistä heilutteli isoa machete-veistä.

He eivät päässeet yhtään sen pitemmälle kuin heidän kaksi kumppaniaankaan. Verkot viuhahtivat taas ja putosivat lurjusten päälle kietoen heidät silmukoihinsa. Heidät tempaistiin nurin ja nuijittiin tajuttomiksi ennen kuin he edes ehtivät yrittää repiä itsensä vapaiksi.

Kalastajilla oli elämänsä ylpein hetki. Mutta leikinteko oli nyt ohi. Jäljelle jääneet kolme 'kummitusta' olivat nyt taatusti varuillaan. Enää he eivät juoksisi suoraan verkkoihimme kätevästi kaksittain. Nyt oli meidän vuoromme hyökätä, ja se oli tehtävä äkkiä, ennen kuin he keksisivät ruveta käyttämään tovereitani panttivankeina.

Nyhjäisin Maglonia. — Kuuntele, otan yhden miehistäsi mukaani. Te loput jäätte tänne ylös ja pidätte meteliä. Huudelkaa uhkauksia noille tuolla alhaalla ja kiinnittäkää heidän huomionsa sillä tavoin. Laske sataan. Sitten hyökkäät miehinesi portaita alas. Puristin kaikin voimin häntä käsivarresta. — Ellette hyökkää juuri silloin, minä olen kuollut mies. Ymmärrätkö?

Vanha mies nyökkäsi innokkaasti. Hän ymmärsi. Toivoin vain, että hän tosiaan osasi laskea sataan. Minun henkeni riippui siitä.

"Impotentit apinan äpärät"

Viittasin yhtä miehistä seuraamaan ja kiipesin hytin katolle. Muut kalastajat alkoivat riehua kannella kiljuen kamalia solvauksia alhaalla oleville. He nimittelivät Tontoneja 'impotenteiksi apinan äpäriksi' — se oli hirvittävin loukkaus, mikä Haitissa tunnettiin.

Minä ryömin katon yli hytin taakse. Siellä oli toinen ovi, josta pääsi alas. Pitämällä roistojen huomion suunnattuna päinvastaiseen suuntaan saattaisimme onnistua yllättämään heidät takaapäin.

Liu'uimme alas, ja minä laskin käteni ovenkahvalle. Muistin, että ovi aukesi ulospäin. Paha juttu. Se antoi heille tilaisuuden nähdä oven avautuminen ennen kuin voisimme hyökätä sisään. Mutta se riski meidän täytyi ottaa. Ei ollut muuta vaihtoehtoa.

Käänsin kahvaa, kiskaisin oven auki ja syöksyin sisään. Ensimmäinen, minkä näin, oli Arnaud. Hän pyörähti ympäri haulikko lonkalla. Heitin atraimeni käyttäen siihen heittoon jokaikisen voiman kipinän, mikä ruumiissani oli. Oranssinvärinen leimahdus välähti päin silmiäni ja puinen ovi takanani hajosi pirstaleiksi. Lyttykuonoinen konna hoiperteli taaksepäin pudottaen haulikkonsa. Hänen sormensa haroivat kaulaa, ja atraimen varsi työntyi hänen sormiensa lomasta. Sitten veri alkoi pulputa hänen kaulastaan, ja hän lyyhistyi lattialle.

Kuulin toisen laukauksen ja heittäydyin kohti Arnaudin haulikkoa. Pian tajusin kuitenkin, ettei sitä tarvittu. Kaksi muuta Tontonia olivat lattialla ja kalastajat heidän kimpussaan. Maglon seisoi sivussa, ja hänen käsivarrestaan vuoti verta. Kenties noin minuutin ajan kuului vain painiskelevien miesten ähellystä ja tukahdutettuja kirouksia. Sitten molemmat lurjukset olivat lujasti verkkoihin käärittyinä, ja kalastajat nousivat jaloilleen. He huohottivat nyt raskaasti, mutta hymyilivät tyytyväisinä.

Katsoin ympärilleni Daveyta etsien. Hän virui peränurkassa sidottuna. Hänen toinen poskensa oli verillä, mutta hän ei näyttänyt pahemmin loukkaantuneen. Katkaistuani hänen siteensä hän alkoi hieroa ranteitaan ja mutisi: — Kylläpä sinulta totisesti meni aikaa, ennen kuin pääsit takaisin. Siitä tiesin, että hän oli kunnossa. Manny makasi punkassaan samassa asennossa, mihin olimme hänet jättäneet. Hän vaikeroi ja tunnusteli kädellä toisen silmän peittävää sidettä.

Luoti oli raapaissut Maglonia olkavarteen; se ei ollut juuri haava eikä mikään. Katselin lattialla viruvia Tontoneja ja raavin päätäni.

— Mitä teemme noille äpärille? Luovutammeko heidät poliisille? Silloin he olisivat taas kaduilla riehumassa ennen kuin tuo sinun haavasi edes ehtii parantua, sanoin Maglonille.

Vanha mies virnisti minulle tavalla, joka ei ollut hiukkaakaan humoristinen.

— Tonton Macoute kidutti minun veljeni kuoliaaksi, hän sanoi. — Kesti hyvin kauan ennen kuin hän kuoli. Hän osoitti peukalolla roistoja. — Nämä miehet — älä vaivaa päätäsi enää heillä, *monsieur*. Me hoidamme. He eivät enää palaa kaduille riehumaan.

Maglonin katse kohdistui röykkiöön raskaita lyijylevyjä, jotka meillä oli painolastina aluksessa.

Kultarahat olivat tallella sukelluspuvun sisällä. Otimme ne esille heti paikalle ja jaoimme ne keskenämme. Yhtä suuri osuus jokaiselle. Siitä tuli noin 7 700 dollaria (lähes 30 000 mk) miestä päälle. Amerikkalaisen mittapuun mukaan se ei vielä ollut mikään omaisuus, mutta se teki Maglonista ja hänen pojistaan Haitin rikkaimmat kalastajat.

Saavuimme Floridaan kolme päivää myöhemmin. Paraskaan lääkärinhoito ei pystynyt pelastamaan Mannyn silmää. Hän käyttää nykyään mustaa silmälappua, joka tekee hänet aivan merirosvon näköiseksi. Ja ikävä kyllä hänen sukelluskalastuspäivänsä ovat ohi.

Davey Hoffman ja minä; me olemme edelleen kumppanuksia. Ostimme uuden veneen niillä rahoilla, jotka saimme osuuksistamme Hullun keisarin aarteeseen. Olemme saaneet useitakin tarjouksia palata noille vesille etsimään vielä jäljelläolevia kullalla ladattuja tykinputkia. Ne lojuvat yhä siellä meren pohjalla. Mutta me olemme hylänneet kaikki ne tarjoukset. Mikäli se minusta riippuu, niin maatkoot ne tykit vain siellä pohjassa tuomiopäivään saakka. Minun mielestäni yksi hyvä ystävä ja yksi silmä ovat liian kova hinta joistakin ranskalaisista kultarahoista. Minä tyydyn valokuvailemaan kaloja. Etsiköötoiset aarteita. Toivotan heille mitä parhainta onnea — sillä sitä he piru vie tulevat tarvitsemaan! □

Naisten huiputtamisen
Suomen mestari kertoo
IV osa

KAINALOIDEN PITÄÄ OLLA KUIVAT EIKÄ HARTIOILTA SAA LÖYTYÄ VÄÄRÄNVÄRISIÄ HIUKSIA

''Johtaja'' Erkki Veikko Olavi Korhonen oli värikkäillä retkillään tullut avioituneeksi vakavaraisen Leenan kanssa, mutta yhteinen onni ei tietenkään kauan kestänyt.
Korhonen pakeni ihanan ja myöntyväisen Kielo-rouvan kanssa Ruotsiin. Lemmen huumassa Kielo otti mukaan sekä omat että miehensä rahat ja pankkikirjat. Ruotsissa Korhonen vietti ''onnentäyteistä aikaa''. Hänellä oli rahaa ja nainen — siis kaikki oli hyvin.
Lempi loppui kuitenkin heti, kun Kielon rahapussin pohja alkoi paistaa kruunujen käydessä vähiin. Silloin oli tietysti Kielon vuoro väistyä, mutta olihan kuningaskunnassa toki muitakin naisia. Ja heillä riittävästi rahaa.

KÄÄNNÄ

Toinen viehättävä tapa on poiketa kabinettiin yhden, vain yhden seuralaisen, kauniin naisen kanssa, jolloin keskustelua voidaan käydä paljon vapaammin — ja tuloksekkaammin

"Olen pitänyt kruunuja maailman kauneimpina rahoina. Mielestäni niitä saa olla vaikka lukumäärältään vähemmänkin, kunhan ovat numeroiltaan suuria ja kun niitä on riittävästi. Tärkein kruunujen ominaisuus mielestäni on se, että niitä saa helpommin kuin markkoja — jos tahtoo. Minä tahdoin kruunuja, naiset tahtoivat ja saivat valheita, kauniita valheita, aivan erinomaisen kauniita mestarivalheita!"

●●● OLEN JO MONEEN KERTAAN mainninnut, että minua ovat aina viehättäneet kabinettijuhlat. Elämäni tähtihetkiä ovat olleet juuri ja nimenomaan ne illat — joskus jopa päivät, viikotkin — jolloin olen iloisessa seurassa saattanut pitää tuollaista hallussani — ja maksaa tai paremminkin maksattaa laskut.

Kabinetti on hurmaava paikka ja muuan maailman mukavimmista keksinnöistä. Etenkin sellaiselle kuin minä, joka osaan ja onnistun niiden intiimien juhlien isäntänä. Sellaisiin on vaan aina valittava seura huolella; yksikin rähjätyyppi, sellainen jolla on huono viinapää tai mustasukkainen luonne, voi pilata ja pilaa tavallisesti koko juhlat. Mutta sopuisassa seurassa kabinettijuhlat ovat jotakin sellaista, mille en ainakaan minä tiedä vertaa.

Toinen viehättävä tapa on poiketa kabinettiin yhden, vain yhden seuralaisen, kauniin naisen kanssa, jolloin keskustelua voidaan käydä paljon vapaammin — ja tuloksekkaammin — kuin ravintolasalin hälyssä kaikkien vieraiden silmien alla. Täällä tarjoutuu myös tilaisuus suoranaiseen kuherteluun, jopa pieneen lemmenleikkiin. Hellään, hienovaraiseen, aistikkaaseen tapaan.

Kauppiaan rouva

Juuri tätä viimeksi mainittua harrastelin varsin innokkaasti erään hemaisevan kauppiaanrouvan kanssa. Hänellä puolestaan oli nimenomaan kabinetti vaatimuksena, sillä Lahden kokoisessa kaupungissa alkoivat kellot muuten kilistä aviomiehen korviin ja niiden kilinä saattoi muuttua uhkaavaksi, jos hänenlaisensa nähtiin — miehen matkoilla ollessa ja muulloinkin — minunlaiseni seurassa.

Hänen nimensä oli Kielo. Ja minusta se sopi hänelle hyvin. Minä vain en ollut osannut ottaa häntä aivan tosissani kaikessa hänen ihanassa myöntyväisyydessään. En ennen kuin hän eräänä iltana soitti puhelimella minulle kotiin — kaiken uhallakin — ja kertoi, että minä olen tyhmä.

— Mutta kultaseni, mistä nyt olet noin tuohtunut? Olethan aina sanonut minua päin vastoin ihanaksi, viisaaksi, niin järkeväksi ja mukavaksi omaksi jöröjukaksesi. Mistä tämä muutos?

— Sinä olet tyhmä. Sinä et huomaa, että rakastan sinua niin kuin nainen vain kerran elämässään voi!

Kuulin vielä itkuntyrskähdyksen, kuuloke laskettiin koukkuunsa ja minä en sinä iltana voinut tehdä mitään minkään asian hyväksi, sillä olin tuolloin vielä naimisissa ja asuin yhdessä Leenan kanssa, vaikka välimme olivat jo kohtalokkaasti viilentyneet.

Leena tiukkasi minulta kuka soitti — hän ei ollut kuullut muuta kuin keskustelin jonkun kanssa.

— Nieminen se oli. Soitti niistä omenapuista sinne huvilalle.

Karkumatka Ruotsiin

Seuraavana päivänä olin tilaisuudessa soittamaan Kielolle. Hän oli kummallisen vaitelias, vastaili lyhyesti, mutta suostui kuitenkin tapaamaan minut seuraavana päivänä. Mutta vielä samana päivänä sain kuulla, että edellisen illan tapahtumat olivat olleet vähällä riistää Kielolta hengen — hänen omien aikeittensa takia.

Puhelumme päätyttyä hän oli ottanut unilääkettä niin runsaan annoksen, että vain sattumalta kotiin tullut aviopuoliso ja pari vierasta totesivat tapahtuneen, toimittivat hänet sairaalaan, jossa myrkky saatiin tavallisin keinoin poistettua ajoissa, ja että hän oli taas kunnossa.

Kun seuraavan kerran tapasimme, päätimme yhteisesti, että on parasta lähteä pois, jonnekin kauas, jossa meistä ei tiedettäisi mitään ja jossa saattaisimme omistautua vain toisillemme — vaikkapa vain lyhyen, onnentäyteisen ajan.

Minulle ei mikään aika ole onnentäyteinen, ellei minulla ole rahaa, mahdollisimman paljon rahaa. Minulla oli nyt itselläni, Kielo oli varakas nainen, jolla oli omasta takaa vähän lisää ja rakkautensa huumassa hän teki sellaisenkin tekosen, että otti puolisonsa pankkikirjan ja käteiset mukaan.

Olin tilannut lentotiketit Lahdesta puhelimitse, ajoimme taksilla koko matkan lentokentälle (ns. Seutulaan), sillä minä en ole koskaan matkustanut sellaisella rahvaan kulkuneuvolla kuin junalla.

Niin, paitsi joskus vankivaunussa . . .

Ihanaa elämää Tukholmassa

Lentosää oli loistava. Aurinko kimalsi kilpaa Kielon silmien kanssa. Tosin hän — jännityksestä arvatenkin — matkan aikana vähän itkeä tuhersi, mutta kun huomautin hänelle, että »itke pois tyttöseni, huolet ja murheet ja muista, että silmienkin on saatava kylpynsä», hän purskahti onnelliseen nauruun ja helmet hänen poskipäiltään kuivuivat kuin kaste aamulla.

Siihen aikaan oli matkustaminen Ruotsiin jokseenkin samaa kuin Mallorcalle tai Tahitiin nykyään. Koneet laskeutuivat vielä Brommaan, melkein kaupungin keskelle, siitä oli taksilla lyhyt matka hotelli Carltoniin, jota pidetään eräänä Kuninkaan kaupungin hienoimmista. Me majoituimme sinne.

Niin, tietysti eri huoneisiin — joiden välillä tosin oli ovi. Ja vaikka ei olisi ollutkaan, ei se meitä olisi häirinnyt, sillä mahduimme mukavasti molemmat sikäläisiin kookkaisiin vuoteisiin, yhteen kerrallaan. Mutta oli mukavaa vaihtaa vuodetta vaikkapa kesken yön, kun lakanat olivat sotkeentuneet ja kun toisen vielä nykäisemättömän vuoteen lakanat olivat niin ihanan viileät.

Kielitaidossani ei ole kovin paljon kehumista. Pääasia että ymmärsin aina suurimman ja tärkeimmän osan asioista ja mikäli en ymmärtänyt, puhuin sitä kieltä, jolle ruotsalainenkin kumartaa: rahan kaikkivaltiasta esperantoa.

Me kiersimme Kielon kanssa kaikki mahdolliset paikat China-varieteesta alkaen aina STT:hen.

— Ei, ei se tarkoita Suomen Tietotoimistoa, vaan Suomalaisten Tiskaajien Tansseja, joita tuolloin oli alettu järjestää Tukholmaan tiskaamaan kertyneiden suomalaisparkojen huviksi. Eikä niistä sen enempää, oli vain hauska kuulla suomenkieltä joskus, muuta innostusta meillä ei niihin ollut.

Pensionaatin tyttö

Mutta kaikki loppuu aikanaan ja minun rakkauteni viimeistään silloin, kun rakastettuni rahapussin pohja alkaa paistaa. Kävi vielä niin, että kauppiaanrouva Kielolla oli tarmokas sisar, joka jostakin oli urkkinut tietoonsa meidän olinpaikkamme. Hän tuli — olikohan se kahden viikon kuluttua meidän saapumisestamme — perästä ja sai kuin saikin Kielon järkiinsä. Se sopi minullekin oivallisesti, sillä Kielon rahat olivat loppuneet, minulla niitä kyllä vielä oli tavallinen tarpeen vaatima vararahasto.

Niin eräänä aamuna sanoimme haikeat jäähyväiset, Kielo palasi Suomeen; minä jäin rannalle vilkuttamaan Kielon hellät kiitoksen sanat yhdessä, hänen sisarensa sadattelut toisessa korvassa soiden.

Mutta minulla ei ollut aikaa vilkuttaa aivan niin kauan kuin tavallista. Olin tavannut eräässä käänteessä erään pensionaatin, täysihoitolan, omistajat ja heidän tyttärensä.

Ehkä Kielo ihmetteli, mihin minun valkoinen nenäliinani laiturilta niin äkkiä hävisi; tosi on, että istuin silloin jo taksissa matkalla Sveavägenin varrella olevaan täysihoitolaan.

Tyttö oli mukiinmenevän näköinen. Ehkä toistenkin mielestä, sillä hänellä oli jo lapsi, avioton. Ja hänen vanhempansa olivat varakkaita, sillä kuka tahansa tietää, että keskellä Tukholmaa sijaitseva täysihoitola, jos sitä edes joten kuten hoidetaan, tuottaa rahaa, paljon rahaa.

Kruunuja!

Minusta kruunut ovat kauniita rahoja.

Muutto Carltonista

Herrasmies ei yleensä jätä laskujaan maksamatta. Ei jättänyt Veikko Korhonenkaan Carltoniin, vaan siellä jäätiin kaipaamaan jotakin aivan toisennimistä herraa, joka oli asunut talossa pari viikkoa vaalean suomalaisrouvan kanssa yhtaikaa, mutta viereisessä huoneessa.

En käyttänyt omaa nimeäni Ruotsissa oikeastaan koskaan, sillä minua inhotti sikäläisten alkuasukkaiden tapa vääntää se oman kielioppinsa mukaan. Kurhuseksi. Sen sijaan käytin joskus nimeä Koski ja nautin suuresti kuullessani olevani Kuski. Mutta se nauru oli ainakin Carltonin kohdalla pirullinen, sillä sinne jäi pitkä paperi täynnä numeroita, joita ei vähään aikaan selvitetty.

Viimeisenä päivänä kun poistuin tästä hotellista, kävin vaihtamassa heidän kassassaan matkashekin, jossa oli kunnioitettava summa. Seuraavana päivänä — tai ehkä vasta sitä seuraavana — kun rupesivat minua etsiskelemään, löytyi huoneestani enää kolme isoa matkalaukkua, täynnä likaisia vaatteita ja tyhjiä Veuve-Clicquot samppanjapulloja, — Kielo oli pitänyt tästä merkistä.

Avaamattoman pullon olin jättänyt keskelle pöytää ja sen alle lapun: »siivoojattarelle».

Halpa minkkistoola

En malta olla vielä kertomatta Kielon aikaisista juhlimisista. Oli nimittäin niin, että hän oli nainen naisten tapaan ja nimi Kuninkaallinen Ooppera (siellä myös teatteri) oli taikasana, joka sai hänet suunniltaan.

Ja siinä etenkin tuo Kuninkaallinen.

Monta iltaa jouduin istumaan hänen kanssaan siellä. Kielo loisti ja kukki minkkistoolassaan, jonka olin hänelle ostanut eräänä päivänä — ja jonka hintalappu oli

KÄÄNNÄ

Jokainen näistä naisista sai tuntea olevansa morsiameni, johon jo kirjeiden ja yhä enemmän heti laivarannassa tai lentokentällä näkemäni perusteella olin kertakaikkiaan rakastunut.

»unohtunut» siihen kiinni. Tosin olin siitä hintalapusta joutunut maksamaan myyjättärelle 5 kruunua ylimääräistä, mutta sittenkin se kannatti. Sainhan »minkkistoolan» 1/20 osalla oikean hinnasta — ja ihailin samalla itsekin, kuinka turkkurinpeijakkaat osaavat tehdä kissannahasta minkin näköistä omilla poppakonsteillaan.

Minun poppakonsteihini kuului ostaa sellainen oikealle naiselle oikealla hetkellä — ja vähän juksaten.

Ja oikeastaan: mitä väliä sillä oli, vaikka »minkki» ei ollutkaan minkki. Olihan Kielon ilo aito . . .

Sanomalehdet apuna

Minä siis olin muuttanut Carltonista — ja tietysti siihen jo edeltä katsomaani rikkaan perheen omistamaan täysihoitolaan. Nimeni vaihtui välillä, sehän oli tarpeen edellisen majapaikankin takia, sillä vaikka he kai pitivät ilmeisenä, että olin poistunut maasta, saattoivat tehdä joitakin tiedusteluja.

Asuin siellä rauhassa ja noudatin erästä liikemiesalani perusajatusta: ilmoitukset työskentelevät kun liikemies makaa.

Olin laatinut lukuisia ilmoituksia, lähettänyt ne Suomen suurimpaan ilmoituslehteen sille palstalle, joka on aiheuttanut monelle, niin monelle tavattomia harmeja ja pettymyksiä. Sille 'henkilökohtaisia'-palstalle. Nämä ilmoitukset alkoivat nyt työskennellä minun laskuuni ja tietysti minun maksaminani.

Minä otin tavallaan hieman vapaata, odottelin vain ilmoitteluni tuloksia ja palaan niihin myöhemmin, kunhan olen kertonut ensin Ingan, sen pensionaatinomistajain tyttären tarinan.

Inga

Kun johtaja Hällström Suomesta — käytin tuota nimeä silloin — saapui pensionaattiin, pantiin sieltä joku toinen suomalainen mies kadulle, että minulle olisi järjestynyt huone. Myöhemmin tapasin saman miehen ja hän valitteli kovaa kohtaloaan. Oli nimittäin pula keskihintaluokan huoneista, hänet oli poistettu kirjoista juopottelun takia — vaikka oli ollut 32 vuotta raittiina ja lienee yhä erään suomalaisen raittiusseuran jäsen.

Ingan vanhemmille ilmoitin, että tulen jäämään ainakin kuukaudeksi heidän asuntolaansa, koska se vaikuttaa minusta erittäin miellyttävältä. He puolestaan kertoivat jo ulkomuotoni vakuuttavan, että en ollut tavanomainen epäjärjestystä aiheuttava »finne», vaan vakavan — ja vakavaraisen — näköinen herra. Tervetuloa.

Sain huoneeni Ingan huoneen vierestä ja arvaahan sen, mitä siitä syntyi. Inga oli jo 30 täyttänyt, mutta onnettomuutensa takia vanhempiensa jatkuvassa vartioinnissa. Kun muutama päivä oli kulunut, he ilmoittivat lähtevänsä huvilalleen Tukholmaan saaristoon ja että Inga jäisi nyt hoitamaan hotellia yksin. Mutta että ehkä minä hieman seuraisin hänen toimiaan ja auttaisin, pahimmassa tapauksessa ilmoittaisin puhelimella heille, jos jotakin menisi vinoon.

— Tottakai minä sen palveluksen teen. Menkää vain huoletta ja rauhassa, nauttikaa lomasta, hyvät ystävät.

Kahta päivää myöhemmin pappa ja mamma lähtivät, iso viininpunainen Mercedes vain ulvahti pyörähtäessään pihan tallista Sveavägenin vilinään ja minä talletin visusti heidän puhelimensa numeron päättäen muistaa joka päivä soittaa ja kertoa, kuinka loistavasti Inga ja minä selviydymme hotellin hoidossa.

Tavallinen huonetaksa oli 8 kruunua. Ehdotin Ingalle, että mitäs ihmettä me, kaksi toisiaan niin hyvin — jo tuolloin — ymmärtävää asuimme erillämme. Voitaisiinhan minunkin huoneeni vuokrata ja siitäkin tulisi tuloa.

— Tottakai, se on oikein ajateltu, totesi Inga ja minä muutin hänen huoneeseensa.

Yöllinen herätys

Kun Ingan tapainen leikkiverinen tyttö pääsi kerrankin irralleen arvoisensa leikkitoverin — siis minun — seurassa, voitte arvata mitä siitä syntyi. Me juhlimme kahdestaan, me juhlimme suuremmalla joukolla ja joskus pistimme talon ruokasalissa oikein rappausta rapisuttavat hipat pystyyn.

Tämä kaikki kysyi rahaa. Minä olen viisastunut aikojen kuluessa. Vaikka minulla aina on rahaa, minä kalastan aina sitä lisää. Tuhlaan vasta äärimmäisessä tilanteessa, silloin kun muu ei auta.

Nyt auttoi.

Rahaa tarvittiin paljon, sillä me otimme kaiken perusteellisesti. Kerran loppui myös juotava illalla kesken juhlien. Inga keksi silloin keinon. Hän kirjoitti jokaisen huoneen asukkaille laskun seuraavastakin päivästä, läksi ja kiersi kaikki hotellihuoneet herättäen niiden asukkaat ja vaatien rahaa.

— Mitä ihmettä . . .?

— Niin, selitti Inga. — Nyt on tämä vuorokausi alkanut, (kello oli 00.30 ja siitä eteenpäin) ja laskut lankeavat just nyt maksettavaksi. Muuten tulee muutto keskellä yötä.

Asukkaat purnasivat, ihmettelivät ja — kaikki maksoivat.

Kuten sanottua, huoneista oli pulaa.

Mutta olinpa kaukaa viisas

Sen yön juhlat oli taas pelastettu, vieläpä seuraavankin, mutta sitten eräänä päivänä soi puhelin. Olin alussa soittanut lupaukseni mukaan Ingan ja hänen veljensä (tämäkin oli jostain ilmaantunut saatuaan tietää vanhempien olevan poissa) vanhemmille, ja aina kertonut kuinka loistavasti kaikki meni. Mutta runsas viikko ennen tätä kohtalokasta puhelinsoittoa olin Ingaltakin salaa merkinnyt vieraskirjaan itseni jo silloin lähteneeksi.

Niin, puhelin soi ja Inga vastasi. Hänen äänensä oli hieman murheellinen puhelun jälkeen, hän sanoi vain: ''det tycks bli åska!'', eli että taitaa tulla ukkonen.

— Minä arvasin sen, Ingapieni. Pappa ja mamma ovat siis tulossa?

— Niin ovat.

— Kuule, muista nyt, että minä olen jo aikoja sitten lähtenyt täältä.

— Kyllä, mutta mitä minä teen?

— Tee kuten veljesi, minä huomautin.

Inga katsoi mitä veli puuhasi. Tämä tutki innokkaasti Stockholms-Tidningenin ilmoituspalstoja. Niitä, joilla ilmoitellaan vapaista työpaikoista.

Ennen aamua oli talo täysin isäntää vailla, vanhempien tullessa olivat vain hotellivieraat jäljellä . . .

Kaksi vuotta myöhemmin

Kesti kaksi vuotta ennen kuin tapasin Ingan. Poikkesin muina miehinä taloon, tervehdin omistajapariskuntaa, jotka yhä muistivat pahoitella sitä, etten ollut saattanut jäädä pitemmäksi aikaa Ingan töitä ja edesottamuksia seuraamaan. Tyttö oli kuulemma sitten käynyt aivan villiksi.

— Saanko tavata hänet?

— Tuota, — no niin, miksikäs ei, sanoi toinen heistä vilkaistuaan omituisesti puolisoonsa.

Menin Ingan huoneeseen ja — hitto soikoon — siellä oli kaksi pientä sänkyä lisää. Siis kolme pientä ja yksi iso. Se, jossa Inga ja minä olimme joskus levänneet.

— Morjens, hymyili Inga. — Niin, katsos näin ne maailmassa ihmiset lisääntyvät. Minä en ole vieläkään saanut miestä, mutta näitä minulle on nyt karttunut jo kolme. Arvaapa muuten mikä niistä on sinun!

Minä arvasin. Tai ei tarvinnut arvata, sillä ensimmäinenhän ei ollut minun, toinen oli yhtä tummatukkainen kuin minäkin ja uusin painos nahkakansissa sai vielä rintaa. . .

Mutta oli hauska nähdä niin terve ja reipas miehenalku!

Loistohuvilan omistaja

Palaamme hetkeen, jolloin olin lähtenyt tuosta pensionaatista. Siis ennen sitä ukkosilmaa.

Menin silloin erääseen asun-

nonvälitystoimistoon, jollaiset ovat meille suomalaisillekin hyvin tuttuja. Niissä ei ollut paljonkaan mitään tarjolla — paitsi loistoasuntoja ja loistohuviloita. Sellaisen saattoi saada koska tahansa pulittamalla huomattavan summan vuokraa ja toisen takuuksi.

Minä vuokrasin sellaisen Roslagenin takaa, kauniin ja komean, sillä se kuului lehti-ilmoitteluni puitteisiin. Siitä piti tulla huikaisevan komedian näyttämö ja luulen, että onnistuin. Lukija saa itse päätellä sen.

Huvila sijaitsi Tukholman pohjoispuolella, ihanalla paikalla ja täytyy sanoa, että nautin ruhtinaallisesti loikoessani siellä muutaman päivän kaikessa rauhassa. Raittiina ja kylläisenä, puutarhurin ja hänen sisäkkö-rouvansa hoitaessa kaiken valmiiksi. Sen kuin johtaja vain astui pöytään, puutarhaan tai vuoteeseen. Omistajat itse olivat matkustaneet oikealle vanhalle Rivieralle, he eivät hyväksyneet nykyisiä, myöhempiä ja jollain tavoin halvempiarvoisia muotipaikkoja.

Nyt ne lehti-ilmoitukset

Ne jo aikaisemmin mainitsemani ilmoitukset Suomen lehdissä olivat työskennelleet, nyt tuli minun vuoroni. Ilmoituksia oli ollut erilaisia. Milloin suomalainen, lähellä Tukholmaa asuva johtaja tarvitsisi emännöitsijää, lastenhoitajaa (olisin tarpeen vaatiessa lainannut ne lapset Ingalta, mutta en tarvinnut), sihteeriä, kirjeenvaihtajaa, vain seuranpitäjää kotimaan kukkasista, jos mitä.

Ja vastauksia tuli.

Mutta minun vastauksiani myös meni.

Ja sitten tuli naisia Suomesta. Mieluummin varakkaita naisia, tai ainakin sellaisia, jotka halusivat lahjoittaa minulle vähätkin varansa.

Toisinaan saattoi olla kiirettä, kun sattui esimerkiksi niin, että lentokoneella tuli yksi nainen, jo puolen tunnin kuluttua saapuvalla laivalla toinen ja vielä iltakoneella kolmas. Samana päivänä.

Olin vuokrannut yksityisauton kuljettajineen käyttööni. Saahan sellaisia nykyään Suomessakin, Ruotsissa se oli jo tuolloin aivan tavallista. Kuljettaja ajoi, eikä kysellyt mitään, vaikka varmaan kyllä joskus ihmetteli. Tietysti ennen kaikkea sitä, että kun ajettiin milloin laivalle, milloin lentokentälle ja aina otettiin vastaan Suomesta saapuva naishenkilö, joka aina ajettiin eri hotelliin.

Karkeaa huijausta

Jokaisen saapuvan naisen kanssa olin ollut muutaman kirjeen verran yhteydessä, jokaiselle hänen saapuessaan Ruotsiin ensimmäinen kysymykseni, josko hän oli ehtinyt ennen lähtöä saada 'pienen' lahjani.

Yksikään ei vastannut kyllä, sillä yhdellekään en ollut lähettänyt mitään. Valittelin vain, että kas kun se ei vielä ollut ehtinyt perille. Minulla kun vaan oli muuan tuttava tullimies, jonka olisi pitänyt tuoda — jokaiselle — tullivapaasti ja noin vain televisiokoneen! Lahjaksi.

Ja jokaiselle kerroin lohdutuksena, että kunhan palaat kotiin, niin kyllä se siellä jo odottaa. Ja sitten astuttiin »minun» autooni, jota »minun» kuljettajani ohjaili, kuten suurelle johtajalle sopi.

Matkalla pysähdyttiin suuren turkisliikkeen eteen, käytiin sisään ja kehoitin valitsemaan. Parasta. Ja itse olin asiantuntija.

Jokaisen naisen kanssa olin kirjoitellut sen verran, että olin todennut heillä olevan edes jonkin verran rahaa. Mutta jokaista olin myös varoittanut, että »älä missään tapauksessa vaihda siellä Suomessa markkoja kruunuiksi; täällä minun firmani pystyy niistä maksamaan paljon enemmän kuin mitä virallinen turistikurssi on.»

Turkkeja, turkkeja

Jokainen näistä naisista sai tuntea olevansa morsiameni, johon jo kirjeiden ja yhä enemmän heti laivarannassa tai lentokentällä näkemäni perusteella olin kertakaikkiaan rakastunut.

Turkisliikkeitä on Tukholmassa monta, taisin vierailla niistä melkein jokaisessa — kerran — naisen kanssa. Aina tehtiin kauppa, turkki orrelle kuten sanotaan 'sivuun' odottamaan sen noutamista 'rouvalle varattuna'. Syyksi siihen, miksi sitä ei heti otettu mukaan, selitin kerran toisensa perästä, että tunnen tämän liikkeen johtajan, saan häneltä tuntuvan alennuksen. Niin tuntuvan, että se on näin hinnakkaissa kaupoissa otettava huomioon. Palaan aikanaan asiaan, sitten kun johtaja on paikalla. Kuuluu nyt olevan lounaalla, pankissa tai ties missä, eikä tule enää tänään. Mutta huomenna, huomenna on turkki sinun.

Ja tämä meni naisiin.

Sillä monet naiset tahtovat valheita!

Heistä ehkä joskus saattoi ymmärtää ja käsittää, ettei asiassa voinut olla perää, mutta he ryhtyivät leikkiin kanssani sittenkin ja tiesin, että ken tällaisista naisista leikkiin kanssani ryhtyy, saa sen tavallisesti kalliisti maksaa. Rahalla, ei muulla, sillä muuta menetettävää heillä tuskin oli.

Turkit jäivät orsille, mutta riippuvat tuskin siellä enää. Kyllä ne on jo myyty, monet loppuun kulutettukin, mutta ei niiden naisten yllä, jotka niistä seuraavana yönä unta näkivät.

Lempeä ja tuliaisia

Näistä naisia oli useita, mutta kerron nyt vain yhdestä, jolloin muistan asioiden järjestyksen ja luiston parhaiten. Menetelmäni olivat aina jokseenkin samat, pieniä vivahde-eroja tietysti sattui, mutta suunnilleen jokainen juttu luisti näin:

Näytellyn turkinoston jälkeen ajoimme johonkin hotelliin, lähetin auton pois ja menin auttamaan kaunokaista hänen kirjoittautuessaan hotelliin. En halunnut vielä tässä vaiheessa viedä ketään huvilalleni, pidin sitä 'kotkanpesänäni'.

Menimme huoneeseen, tavallisesti jossakin keskikaupungin parhaimmista — ei kuitenkaan enää koskaan Carltoniin — ja intiimi seurustelu alkoi. Sillä tarkoitan sitä, että lupasin taivaat ja maat, kuunkin taivaalta, tähdet lisäksi ja ties mitä. Puhuin ja puhuin, samaan aikaan tulokas availi matkalaukkuaan, jossa oli kolme pulloa aitosuomalaista Koskenkorvaa, »koska sinun insinöörisihän pitää siitä; toin sitä kuten pyysit».

Samalla selvisi, että hän oli saanut läpi tullin vielä neljä pulloa viskiä ja tervetuliaisiksi avasimme tavallisesti niistä yhden.

Tällaisissa oloissa ei suomalaiselle — ainakin vähän ikääntyneelle ja sellaisena höpsähtäneelle — ole mikään vaarallisempaa kuin alkoholi. Se laukoo kaikki estot, se tekee hänestä riehakkaan alkuihmisen, joka vielä 50 ikäisenä kuvittelee olevansa 18 tai vähän yli. Ja käyttäytyy sen mukaisesti.

Jokaisessa hotellihuoneessa on tavallisesti vuode ja sitä voidaan käyttää moneen muuhunkin tarkoitukseen kuin vain nukkumiseen. Minä osasin nukkumisen lisäksi ainakin lojumisen, laiskottelun... no niin, osasinhan minä.

»Vaihda markkani, ole hyvä»

Minä osasin myös opettaa ja eräille osasin muistuttaa, mitä ihmiselämä on ihanimmillaan. Mielelläni muistutinkin sellaisille, joilla tiesin käsiveskassa olevan valuuttaa, minkä maan tahansa. Ja niin kävi nytkin, että kun olin taikani tehnyt, sen jälkeen soittanut »turkisliikkeeseen» (se oli muuten tuttavani numero, joka aina vastasi kaiken oikein, puhuin mitä tahansa), valmistauduin lähtemään noutamaan turkin.

— Tosin pankit ovat jo kiinni, mutta ehdin minä vielä ennen kuin sen liikkeen sulkevat.

— Mutta ota minulta rahaa, minulla on.

— Ja kuulehan nyt! Asia on sillä tavalla, että kun minä ostan sinulle turkin, minä myös maksan sen.

— Mutta kirjoitit, että minun tulisi ottaa kaikki rahani mukaani. Että ne saat täällä niin edullisesti vaihdettua ja että niillä voi ostaa täältä niin paljon kaunista.

— Mutta, kultaseni. Sinähän jäät tänne. Minun luokseni. Elämäni ehtooseen asti, eikö niin äsken tuossa kuiskattu?

— Mutta sitten, sitä suuremmalla syyllä ota rahat ja vaihda ne.

Enhän minä enää Suomen rahaa tarvitse koskaan...

Ja veikeän katseen seuraamana, suorastaan pakoittamana minä otin rahat. Tällä kertaa 600.000:— — vanhaa markkaa, toisella enemmän, jollakin muulla vähemmän.

Ja sitten minä otin myös ne insinöörilleni menevät Koskenkorvat ja viskitkin, lupasin vaihtaa rahat alhaalla hotellin kassassa ja sitten — kuten aina — jätin pöydälle 100 kruunua.

— Tämä siksi, että jos tulee tarjoilijatar tai jos jotakin tarvitset minun poissa ollessani, niin on sinulla tämän maan rahaa. Ne kun eivät ymmärrä nuo tarjoilijat muusta kuin oman maansa rahasta.

Heitä oli paljon

Minä läksin, rahat taskussa, viinasalkku kainalossa. Pistin hotellin oven hiljaa kiinni, taisinpa joskus heittää ennen sen sulkemista lentosuukonkin »armaalleni» ja sitten minä hävisin. Hänen elämästään, kokonaan, peruuttamattomasti.

Kas, kun minulla oli sellainen tapa.

Näitä naisia, näitä minun huiputettaviani oli paljon. Heitä tuli, kuten jo sanoin, laivoilla ja lentokoneilla. Millä he palasivat, sitä minä en päässyt tietämään kuin tuiki harvassa tapauksessa. □

WALLACE SLOAN

Se oli suunnitelma vailla virheitä, vailla heikkoja kohtia. Puolen miljoonan dollarin kaappaus, jonka tekijöitä ei voinut jäljittää — kunnes yksi miehistä särki täydellisen kuvion ja astui esiin suojakilpensä takaa.

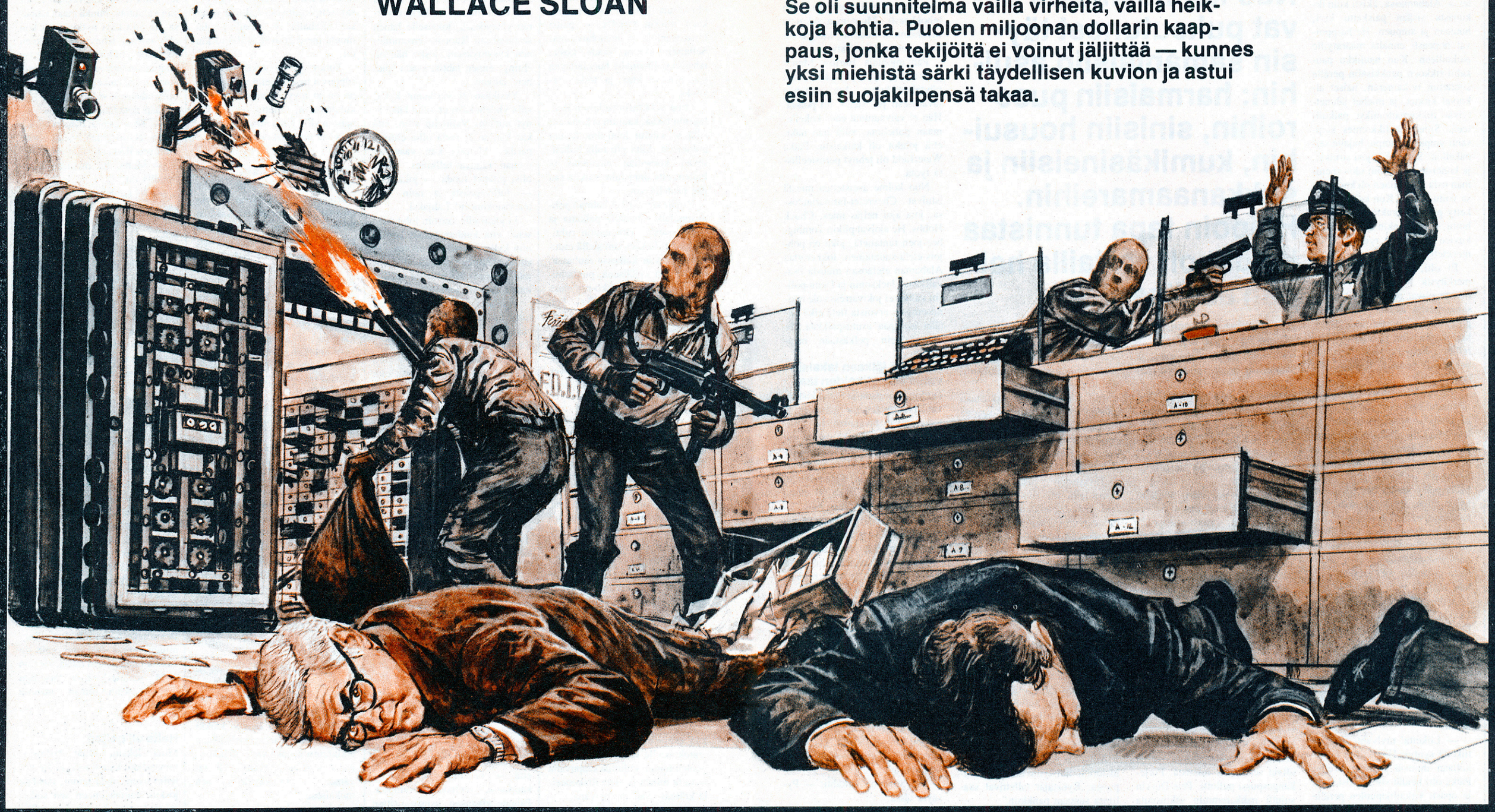

TÄYDELLINEN PANKKIRYÖSTÖ

KÄÄNNÄ

He syöksyivät pankkiin Pinesvillessa, Alabamassa, äkisti kuin ikkunasta sisään paiskattu kivi, huutaen ja ampuen. He harppoivat nopeasti ennalta määrätyille paikoilleen. Kun haulikko paukahti rikkoen pankkisalin perälle sijoitetun tv-kameran, naiset alkoivat kirkua, ja miehet jähmettyivät liikkumattomiksi paikoilleen. Sitten haulikkomies kiepsahti ympäri ja ampui hajalle seinäkellon. Sen lasi hajosi siruiksi, ja koneistosta sinkoili ulos enemmän osia kuin siihen oli koottaessa voitu sulloa. Kun kelloon kätketty piilokamerakin näin oli tuhottu, viimeinenkin mahdollisuus kuvien saamiseen ryöstäjistä oli menetetty.

Ei silti, että sillä olisi suurta merkitystä ollut. Nuo kolme miestä olivat pukeutuneet täysin samanlaisiin asuihin: harmaisiin puseroihin, sinisiin housuihin, kumikäsineisiin ja sukkanaamareihin. Helpoin tapa tunnistaa heidät oli vertailla heidän aseitaan.

'Pätkä' Waterfield, 24, lyhyt, tummatukkainen, vanttera tyyppi, piteli 'rasvapyssyksi' sanottua konepistoolia tähdäten sillä pankin virkailijoita ja kassanhoitajia ja pakottaen heidät perääntymään pöytiensä ja luukkujensa takaa kädet pään päällä. Bill Simpson, hyvin pitkä, hoikka ja vaaleatukkainen, livahti holvinvartijan luo sojottaen kourassaan 11-millistä automaattipistoolia. Hän nykäisi vartijan yhdeksänmillisen kotelosta ja tähtäsi sillä vartijaa päähän samalla kuin uhkasi omalla 11-millisellään asiakkaita. Pete Durkin, 30, 183-senttinen ja ruskeatukkainen, oli porukan pomo, ja hänellä oli tuo pelottava automaattihaulikko. Nähdessään, että kaikki olivat hievahtamatta, hän nyökkäsi 'Pätkälle', joka kohotti jalkansa ja potkaisi auki oven, josta pääsi kassanhoitajien häkkeihin.

— Liikettä! mylvähti Pete, ja liikettä syntyi. Hän viittoi haulikollaan ihmisiä avatulle ovelle. Pätkä otti heidät siinä huostaansa ja opasti virkailijapuolen perälle kassakoppien taakse. Heti, kun kaikki olivat samalla alueella — vartijat, asiakkaat, virkailijat — Pete karjaisi: — Maahan! Ja maihin he löivät. Pätkä seisoi pankkitiskin päässä uhaten heitä konepistoolilla, jonka piippu liikkui taukoamatta tähdäten vuorotellen kutakin lattialla makaavaa. Nämä olivat kaikki säikähdyksestä suunniltaan.

Nuo kolme miestä olivat pukeutuneet täysin samanlaisiin asuihin: harmaisiin puseroihin, sinisiin housuihin, kumikäsineisiin ja sukkanaamareihin. Helpoin tapa tunnistaa heidät oli vertailla heidän aseitaan.

Bill pyöritti pistoolin piippua vartijan korvassa: "Avaa ne:" hän ärjäisi.

Vain kaksi sanaa oli lausuttu, ja pankki oli täysin ryöstäjien hallinnassa.

Sitten he alkoivat ryöstää. Pete Durkin otti ison purjekangaspussin ja, siirtyen kassalta toiselle, lappoi siihen setelinippuja. Samaan aikaan Bill Simpson tökki talleholvin vartijaa päähän pistoolinsa piipulla.

— Avaa ne, hän komensi osoittaen tallelokeroita.

— En voi, vastasi vartija särähtävällä äänellä. — Minulla on vain yksi avain. Toinen on aina asiakkaalla.

— Käytä avaintasi, Bill Simpson sanoi pyörittäen pistoolinsa piippua vartijan korvassa. — Aukaise kaikkien lokeroiden lukot.

He kulkivat pitkin lokeroriviä aukaisten joka lokerosta toisen lukon vartijan avaimella. Lokerot eivät silti auenneet, koska siihen olisi tarvittu myös asiakkaan avain, mutta ne olivat sentään puoliksi auki.

Pete Durkin oli saanut rahat kerätyksi kassanhoitajien kopeista ennenkuin Simpson ja vartija olivat selvinneet lukoista. Purjekangaspussi pullotti. Pete Durkin sujutti nahkaremmin säkinsuuta reunustavista metallisilmukoista, ja hänen oli käytettävä voimaa kiristäessään hihnaa saadakseen säkin suljetuksi. Se oli täpötäynnä seteleitä.

Pete nyökkäsi Bill Simpsonille. Bill otti avaimen vartijalta ja antoi sen Petelle kuljettaen sitten vartijan sinne, missä muutkin vangit makasivat mahallaan lattialla.

Sieltä ei näkynyt holviin. Pete Durkin otti esiin sorkkaraudan, joka oli ollut kiinnitettynä hänen sääreensä ja käytti sitä murtaakseen väkivalloin auki tallelokeroiden luukut.

Bill Simpson veti taskustaan mustan nailonpussin ja seurasi Durkinia sulloen tallelokeroiden sisällyksen pussiin — jokaikisen helyn ja paperilappusen. Mitään ei tutkittu, kaikki otettiin.

Tavallisten pikkulokeroiden alapuolella oli rivi hyvin isoja lukittavia vetolaatikoita, jotka olivat noin puolen metrin syvyisiä. Durkin kumartui murtamaan ensimmäistä niistä. Se kesti kauan; työ sujui paljon hitaammin kuin lokeroiden murtaminen. Lopulta laatikko lennähti auki. Simpson kiskaisi sen ulos. Se oli tyhjä.

Kumpikaan miehistä ei näyttänyt pettyneeltä. Pete Durkin käytti kaulassaan riippuvaa avainta ja avasi vetolaatikon numero 226. Hän raahasi rahalla täytetyn purjekangaspussin holviin ja alkoi latoa seteleitä laatikkoon. Sillä aikaa Simpson avasi vielä muutaman lokeron lisää sorkkaraudalla.

Siitä tuli yksi pankkiryöstöjen historian ällistyttävimmistä tempuista. Ryöstäjät tallettivat saaliinsa samaan pankkiin!

Pete Durkin sulki laatikon ja lukitsi sen avaimellaan. Bill Simpson siirsi nailonpussista sen verran tavaraa purjekangassäkkiin, että se pullistui. Peten nyökättyä merkiksi he lähtivät menemään pankin asiakaspuolelle. Pätkä Waterfield piti asiaankuuluvan jäähyväispuheen:

— Kukaan älköön liikahtako viiteen minuuttiin!

He marssivat ulos pariovista. Simpson työnsi sorkkaraudan kahvojen alle lukiten ne siten tehokkaasti. Muutamaa sekuntia myöhemmin kuultiin, kuinka auton moottori käynnistyi.

Pankinjohtaja Harlow Manor ponkaisi pystyyn ja kiskaisi auki pöytälaatikkonsa. Ase, jota hän tavallisesti piti siellä, oli poissa. Hän ei vaivautunut edes kokeilemaan puhelinta, sillä hän näki, että johdot oli katkaistu. Pätkä Waterfield oli tehnyt perusteellista työtä.

Nuo kolme aseistettua miestä istuivat Chevrolet-farmariautossa, jota ajoi neljäs mies, Chuck Hobbs. He ajoivat pitkin Tombigbee-joen rantatietä, joka on pohjois-etelä-suuntainen. Joki erottaa Alabaman eteläosan muusta osavaltiosta. Jacksonin ja Demopolisin välillä ei jokivarressa ole mainitsemisen arvoista tietä eikä yhtään isompaa asutuspaikkaa. Se on melkein pelkästään maaseutua.

Ryöstön jälkeen takaisin vankilan ristikoiden taa!

Durkin, Simpson ja Pätkä kiskoivat 'ryöstövaatteita' päältään ja pukeutuivat tavanomaisiin asuihinsa. Kaikki, mikä heillä oli ollut mukanaan pankissa, sullottiin purjekangassäkkiin myöhemmin hävitettäväksi. Siihen kuului myös kaikki se, mikä oli otettu tallelokeroista: käteinen raha, jalokivet, osakkeet ja paperit, joilla oli arvoa vain omistajilleen. Aseet purettiin palautettavaksi 'aseistajalle', eräälle Seymour Battlesille, joka vuokrasi niitä rikollisiin tarkoituksiin.

Chuck Hobbs oli hyvä sompamies, mutta nämäkin hommat jäivät vielä hänen vastuulleen.

Pete Durkin otti ketjun siinä riippuvine avaimineen ja pani sen Hobbsin kaulaan tämän ajaessa.

— Toimita tämä Bellelle heti ensi töiksesi, hän sanoi. Belle Ridger oli hänen heilansa.

Chuck Hobbs nyökkäsi. Hänkin oli ammattilainen. Hän hoiti aina oman osuutensa hommista loppuun asti.

Bill Simpson virkahti: — Pysäytä tässä.

Chuck Hobbs jarrutti niin, että pölypilvi nousi tiestä. Durkin, Simpson ja Pätkä Waterdield nousivat kärrystä ja nostivat yhtä tienviertä pitkin juoksevan piikkilanka-aidan langoista. Läheisissä männyissä oli kieltotauluja:

"Tombigbeen Maatalousvankila. Pääsy kielletty."

Pete Durkin, Bill Simpson ja Pätkä Waterfield olivat Alabaman valtion vankeinhoitolaitoksen kir-

joissa olevia vankeja. Niin uskomattomalta kuin se saattaa kuulostaakin, he olivat tehneet tämän merkillisen kaappauksen lounastauollaan! Ja rahakas tunti siitä oli tullutkin. Vaikka seutu oli pääasiassa maanviljelysaluetta, yksi etelävaltioiden suurimmista tekstiilitehtaista sijaitsi lähettyvillä. Sen ympärille oli kasvanut muuta teollisuutta ja lisäksi siellä oli useita sahoja. Kaikilla niillä oli tilipäivä 29. maaliskuuta 1974. Rikoksen ajoitus, samoin kuin sen toteutuskin, oli täydellinen.

Pinesvillessä sheriffi Thornton Taliafero oli aloittanut vaivalloisen palapelin kokoamisen. Molemmat konstaapelit, Chad Eggers ja Mort Harbut, oli juonen avulla kutsuttu pois keskustasta selvittämään puolentoista kilometrin päässä South Roadilla sattunutta liikenneonnettomuutta. Heinäpaaleilla kuormatun auton takapyörät olivat rysähtäneet läpi sillan kannesta ja liikenne oli tukkeutunut tyystin. Kaupungin ainoa hinausauto oli tilattu vetämään onnettomuusauto pois sillalta.

Heinillä kuormatun auton omisti Ned Hill, paikallinen farmari. Hän kertoi sheriffille, että hänelle oli soitettu Baileyn Rehuja Siemenkaupasta ja pyydetty toimittamaan välittömästi kuusi tonnia paalattua timoteita. Hill myönsi, että hänen autossaan oli liikakuormaa, mutta lähempi tarkastus osoitti myös kaksi siltalankkua puoliväliin poikkisahatuiksi. Baileyn kaupassa ei luonnollisestikaan tiedetty mitään heinäpaalitilauksesta.

Tilauksen oli tehnyt Chuck Hobbs. Kukapa muu.

Itse ryöstöön oli kulunut aikaa 7—10 minuuttia. Chuck Hobbs tarvitsi edestakaiseen ajoon 24 minuuttia. Pankkiryöstäjät olivat olleet poissa töistään vain hiukan yli puoli tuntia — eli lounaaseen varatun ajan — eikä kukaan ollut pannut sitä merkille. Tombigbeen maatalousvankila oli avolaitos, jonka vangit olivat verrattain luotettaviksi arvioituja, ja silmälläpito laitoksessa oli lähes nimellistä.

Pete Durkin johti raivausryhmää, joka kaatoi mäntyjä raivatakseen uutta peltoalaa vankilalle. Työ maatilalla oli kovaa, ja kauempana ruokalasta työskenteleville vangeille annettiin aamuisin mukaan lounaspakkaukset. Sillä tavoin he säästyivät pitkältä edestakaiselta marssilta, ja Pete Durkin oli huolehtinut, että hänen sakkinsa työskenteli kaikkein etäisimmällä raivauspalstalla.

Oitis ryöstöretkeltä palattua Pete riisui paitansa paljastaen lihaksikkaan yläruumiinsa. Hän käynnisti raskaan moottorisahan, jota hän käsitteli kevyesti kuin parranajokonetta, ja antoi sen hampaiden pureutua puuhun.

Vartija, joka kuuli moottorisahan pärinän, vilkaisi kelloaan ja nyökkäsi tyytyväisenä. Durkin, Simpson ja Waterfield. Olivat syöneet lounaansa, vetäisseet kaiketi sauhut sen päälle ja aloittivat nyt taas työnteon ihan lailliseen aikaan. Vartija nyökkäsi uudestaan ja jatkoi hampaittensa kaivelua.

Pete karsi kaadetun puun ja pätki rungon, Simpson ja Pätkä pinosivat pölkyt myöhempää poiskuljetusta varten. Pätkä oli vähän huolissaan.

— Jestas, Pete, jeparit kyllä honaavat, että mä olin mukana keikassa. Ne nappaa mut ihan vaan mun lyhyyteni takia. Sen vuoksi mä tällekin lusimisreissulle jouduin. Mut on niin halvatun helppo tuntea.

— Helkkari, tietysti ne ajaa kaikki tuntomerkit tietokoneesta läpi, Pete myönsi. — Luultavasti sinun korttisi pompahtaa esiin. Simpsonin ehkä myös. Ei yli 190-senttisiä pankkirosvoja niin tuhottoman paljon ole. Mutta kuka uskoisi, että kolme linnassa lusivaa konnaa tekisi pankkiryöstön? Tällä hetkellä osavaltion ja liittovaltion kytät huhkivat kuin hullut etsien pienintäkin epäilyttävää seikkaa. Ne panevat pystyyn tiesulkuja ja haravoivat peltoja ja metsiä. Ja kiroilevat vähän pirusti!

Simpson otti esiin savukepakkauksen. — Entäs jos Hobbs joutuu kiinni pyssyineen päivineen? hän kysyi.

— Jos joutuukin, niin ei puhu. Hän tykkää liian paljon hengestään. Ei. Hän pakkaa ne aseet nätisti ja vie Mobileen. Paskat, kuulkaa pojat, minä tutkin sen pankin systeemit selviksi jo paljon ennen kuin kärysin ja silloin suunnittelin että kuljettaisimme rahat samalla systeemillä. Se ei kuitenkaan ole ihan vuorenvarma. Jollekin jeparille voisi pälkähtää päähän avauttaa joka saatanan laatikko mitä autossa on. Jos se löytäisi rahat, niin koko keikka olisi mennyt tyhjiin. Mutta jos se löytää vain pyssyt, niin entä sitten? Uusia pyssyjä saa aina.

Pätkä nyökkäsi. — Se on pirun hieno suunnitelma, Pete. Meinaan että koko keikka oli vähän helkkarin nappiin juonittu.

Bill Simpson heilautti pitkän vaalean tukkansa taaksepäin ja sitoi nauhan otsalleen. — En ole ikinä ollut niin hermona kuin äsken, kun tultiin takaisin tänne, hän sanoi.

Pete Durkin tuhautti lyttyyn lyötyä nenäänsä. — Mutta eikös ollut vaivan arvoinen reissu? Pääset kohta ehdonalaiseen, ja silloin sinä olet rikas ja vapaa.

Silloin oli perjantai. Tiistaihin, huhtikuun 2. päivään mennessä FBI:n tietokone Washingtonissa ja Alabaman osavaltion poliisin tuntomerkkitoimiston tietokone Montgomeryssa olivat kumpikin selanneet rikolliskortistosta esiin saman miehen, joka niiden mielestä oli todennäköisin Pinesvillen pankkiryöstön aivotyön tekijäksi ja johtajaksi: Pete Durkinin. Ennen kuin oli saanut tuomionsa kolme vuotta sitten hän oli tehnyt vain yhden tai kaksi keikkaa vuodessa, ja hänen erikoispiirteensä oli pikkumaisen tarkka suunnittelu. Bill Simpson ja Pätkä Waterfield olivat ulkonaisten mittojensa vuoksi niiden parinkymmenen rikollisen joukossa, jotka oli poimittu esiin todennäköisinä apureina.

Kesti vuorokauden selvittää noiden kolmen olinpaikka, ja kun kävi ilmi, että he olivat vankilassa, poliisit olivat sekä ällistyneitä että pettyneitä. Lisätutkimukset paljastivat kuitenkin heidän olevan Tombigbeen avovankilassa vain muutamien kilometrien päässä ryöstöpaikasta. Tutkijat arvelivat, että pienet keskustelut noiden kolmen kaverin kanssa saattaisivat olla hyödyksi.

Torstai-iltana, kun nuo kolme vankia marssitettiin työmaalta takaisin majoituspaikkaansa, Pätkä huomasi virkapuvut ja hattupäiset siviilit ja sanoi: — Ohoh! Ne kekkasivat mut!

— Rauhallisesti vaan, Pete varoitti häntä. — Pysyt vaan siinä tarinassa, jonka sepitimme.

Kukin noista kolmesta joutui eri huoneeseen eri kuulustelijan haastateltavaksi.

— Mitä teitte viime perjantaina?

— Perjantaina? tuumaili Pete. — Ihan samaa kuin kaikkina muinakin arkipäivinä, sanoisin. Ei se ollut mitenkään poikkeava päivä. Miksi niin? . . . Ahaa, te meinaatte sitä Pinesvillen pankkiryöstöä: Kuultiin siitä radiosta. Tällä kertaa ette taida saada tyrkätyksi sitä keikkaa minun niskoilleni!

Häneltä kysyttiin, minkälaisia voileipiä hän oli syönyt lounaaksi sinä päivänä? Mikä hedelmä oli ollut jälkiruuaksi? Missä hän oli istunut? Kuka oli hänen vieressään? Polttiko hän savukkeen? Oliko se valmiina ostettu vai itse käärityt?

Pete oli arvannut ennalta joka ainoan kysymyksen, jonka ne tekivät. Vastaukset olivat valmiina.

Viimeinen naula, joka vahvisti heidän alibinsa, tuli odottamattomalta taholta — vanginvartijalta, jonka valvontaan raivausporukat kuuluivat. — Totta kai nämä pojat olivat siellä koko ajan, hän sanoi. — Ei, en minä tietenkään nähnyt heitä ihan koko aikaa. Pensaikko on siellä liian sankkaa. Mutta he pitivät puolen tunnin lounastaukonsa normaaliin tapaan, se on varma.

Kuulustelijat pitivät häntä tiukoilla, mutta hän tiesi, että pojat olivat olleet siellä koko ajan. Hän oli tarkistanut juuri ennen lounasajan alkua ja sitten hän oli kuullut ison moottorisahan pärähtävän käyntiin tasan puolen tunnin päästä ruokatauon alkamisesta. Missään tapauksessa ne eivät olleet voineet olla poissa paikalta . . . Helkkari, hän nyt ei aina-

KÄÄNNÄ

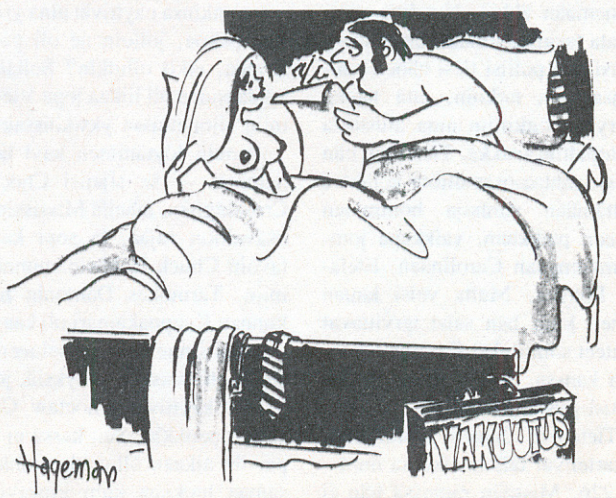

...Ja tämä vakuutus huomioi korvauksen myös mahdollisen raskauden osalta.

kaan rupeaisi myöntämään, ettei ollut tehnyt velvollisuuksiinsa kuuluvaa tarkastusta lounastauon päättyessä. Hän piti kiinni kertomuksestaan.

— Selvä, hän sanoi. — Nyt mentiin. He vetivät kumikäsineet kouriinsa, ja sukat naamareiksi kasvojensa yli, tarttuivat aseisiinsa, juoksivat kulman ympäri ja ryntäsivät pankkiin.

Neljäs mies alkaa käyttää aivojaan — valitettavasti

Poliisi oli tehnyt kokeita. Nopein poliisisuhari oli ajanut Tombigbeen Maatalousvankilasta Pinesvillen keskustaan neljässätoista ja puolessa minuutissa. Edestakainen matka veisi siis vähintään 29 minuuttia. Itse keikka ainakin viisi minuuttia. Luultavasti enemmän. Kun kaikki laskettiin yhteen, loppusumma sanoi, että nuo kolme kaverusta, jotka lusivat avovankilassa, olivat puhtaita kuin pulmuset.

Poliisille ei tullut mieleen, että joku huippuluokan kuski, jolla oli kokemusta viinantrokausajoista ja allaan tosi kova rauta, pystyisi selviämään matkasta nopeammin kuin paras poliisiajaja.

FBI pumppasi tyhjiin kaikki tietolähteensä, ja aina pomppasi vastaan Pete Durkinin nimi. Mutta hän ei voinut olla ryöstön tekijä. Kuitenkin hänen nimensä nousi esiin siksi monta kertaa, että FBI päätti asettaa varjostajan pitämään silmällä Belle Ridgeriä, Durkinin heilaa ja ainoaa henkilöä, johon Durkin luotti.

Belle oli kaunis nainen, ja hänellä oli hinku näyttelijättäreksi. Peten jouduttua lusimaan hän oli hankkiutunut samoille maisemille ja työskenteli eräässä Mobilen tavaratalossa miesten kosmetiikkaosastolla — paikassa, jossa Chuck Hobbs saattoi ottaa häneen yhteyden herättämättä kenenkään epäilyksiä . . .

Kuusi viikkoa ryöstön jälkeen Hobbs oli perseaukinen. Hän oli saanut vain 3 000 taalaa osuudestaan keikkaan ja ne hän oli pannut menemään äkkiä. Nyt hän voisi palata takaisin trokarihommiin — paitsi että poliisi tiesi hänen puuhansa niin tarkoin, että hänen kärrynsä tutkittiin aina alustasta kattopeltiin saakka. Tietenkin hän voisi vaihtaa osavaltiota ja lähteä yrittämään vanhoja hommiaan uuteen paikkaan, vaikkapa jompaankumpaan Carolinaan, Etelä- tai Pohjois. Mutta veisi kauan ennen kuin hän saisi tarvittavat suhteet solmituksi Carolinan koplien kanssa. Ja sitä paitsi Hobbs halusi pysyä Mobilessa.

Tietenkin hänen ajatuksensa askartelivat tallelaatikossa numero 226. Missään nimessä hän ei edes kuvitellut pettävänsä Durkinia yrittämällä päästä osille siitä puolesta millistä, mutta oli miten oli, se oli ollut tosi makea keikka! Se oli hoidettu niin sievästi ja siististi, etteivät lehdet ja televisiouutiset enää edes muistaneet sitä. Puoli miljoonaa taalaa hyvässä turvassa pankin talleholvissa. Oma henkilökohtainen säästötili, joka ei heti ensi hätään kuivuisi.

Hobbs toivoi, että hänkin olisi tehnyt sen kaltaisen keikan. Tosi ison kaappauksen.

Miksei hänkin voisi? Mikä ettei?

Hänellä oli suunnitelma, ehdottomasti virheetön suunnitelma ja selvä toimintakaavio. Hänen tarvitsi vain valita pankki ja löytää pari hyvää miestä avukseen.

Ne hyvät miehet hän tiesi jo. John Tenant oli yhdistetyn uhkapeliluolan ja ilotalon ulosheittäjä. Kantti kertaa kantti kallostaan, naamastaan ja harteistaan. Tenant näytti ihan kuin kivestä veistetyltä.

Harry Reed taas oli ihan toisenlaisista tarpeista tehty. Pyylevä ja pyöreänaamainen. Hän nauroi paljon ja oli häijy kuin kalkkarokäärme. Hän oli saanut potkut merijalkaväestä 'lääketieteellisin perustein'. Kun hän otti vankeja Vietnamissa, ne eivät ikinä tulleet elävinä tukikohtaan saakka. Hänen vankinsa näyttivät aina yrittävän pakoa, jolloin ne oli pakko ampua, eikö ollutkin? Sellainen tappaminen oli liikaa jopa Vietnamiin sijoitetuissa yksiköissäkin.

Pankin löytäminen kävi lähes helposti — se sijaitsi Choctaw Crossingissa, lähellä Mississippin osavaltion rajaa, ja sopi kaikin tavoin Chuck Hobbsin suunnitelmiin. Tarmokas Dantonin piirikunnan Kauppakamari oli kaavoituttanut sinne teollisuusalueen, ja siellä oli jo useita yrityksiä, jotka kaikki käyttivät Choctaw Crossingin pankkia. Sen kassa ei tilipäivän aikaan ollut likimainkaan samaa luokkaa kuin Pinesvillen pankin, mutta Chuck arvioi kuitenkin sieltä löytyvän jotakin 90 tonnia tai yli. Se oli nätti raha vielä kolmeen osaan jaettunakin.

Kummallinen tulipalo syttyy keskellä kirkasta päivää

Hobbs meni Choctaw Crossingin pankkiin päällään kauhtuneet haalarit. Se näytti elävän vielä ikivanhoja aikoja. Helppo keikka, helppo kuin mikä.

Varmuuslaitteet olivat nauretta vat. Suojaamaton kamera, jonka linssi kiilui niin että silmiä häikäisi, kun valo osui siihen oikeasta suunnasta. Kassanhoitajat istuivat tiskin takana eikä heillä ollut lukittavia koppeja.

Chuck Hobbs vuokrasi isoimman tallelokeron, mikä saatavissa oli. Sen numero oli 59. Se oli kuusi tuumaa korkea ja kaksikymmentäneljä tuumaa leveä. Chuckin mielestä se oli tarpeeksi iso saaliin kätköpaikaksi.

Poistuttuaan pankista hän seisoi kotvan aikaa ulkopuolella. Kadun toisella puolen oli bussipysäkki sekä baariruokala. Pankin vieressä oli parturinliike. Ei mitään päänvaivaa niillä suunnilla.

Hän kulki katua alas. Piirikunnan apulaissheriffi majaili vapaaehtoisen palokunnan talolla. Siellä oli myös pitkäalustainen auto, jossa oli letkukelat ja kaksi ruiskua. Talon katolla oli hälytyssireeni.

Idea välähti heti Chuckin mieleen. Pienessä kaupungissa tulipalo keräsi äärelleen kaikki, koska joka mies kuului vapaapalokuntaan. Hän pystyisi tyhjentämään kaupungin muutamassa minuutissa.

Perjantain, toukokuun 17. päivän, tilipäivän, aamuna porukka lähti Mobilesta Chuck Hobbsin farmarilla kaikki tarpeelliset vehkeet mukanaan. Yhdentoista ajoissa he olivat Choctaw Crossingin eteläpuolella ajellen hiljakseen syrjäteitä pitkin. He ohittivat Burnsiden farmin, yhden Hobbsin kartalle merkitsemistä pisteistä. Abner Burnside, joka oli maissipellollaan töissä, ei edes vilkaissut heidän autoaan.

He ottivat farmarin takaosasta kaksi pientä nassakkaa moottoriöljyä, jotka oli köytetty kiinni toisiinsa. He panivat ne päälletysten viemäriojaan. Harry Reed kiinnitti teipillä puoli pötkyä dynamiittia alempaan nassakkaan ja asensi hapolla toimivan aikasytyttimen. He peittivät nassakat huolellisesti kuivilla lehdillä ja heinällä, jottei niitä huomattaisi.

Kun Abner Burnside ei nähnyt ohiajaneen farmariauton ilmestyvän esiin mutkan takaa, hän kurtisti otsaansa. Hän hyppäsi traktorinsa pukille ja ajoi siilon luo, kiipesi tikkaita sen päälle ja tähysti. Hän näki Hobbsin farmariauton. Viiden minuutin päästä hän soitti apulaissheriffi Joe Piercelle.

— Joe, hän virkkoi. — Muistatkos ne karjavarkaat, jotka on ahdistelleet Wally Cosgroven nautoja? Joo, tiedätkös sitten mitään syytä, minkä takia kolme tuntematonta miestä kykkisi itäisen laitumen reunalla piilottamassa kamaa ojaan.

— Minkälaista kamaa, Abner?

— En nähnyt tarkkaan. Pyöreitä nassakoita. Siinä neljänkymmenen litran vetoisia. Saattoivat olla polttoainenassakoita.

— Saattaa olla. Monet ihmiset varastoivat öljyä ja bensaa tätä nykyä. Sitä paitsi tyhjät tynnyrit ovat hankalasti hävitettävää tavaraa. Voihan siitäkin olla kysymys. Minullakin on muutama, joista haluaisin päästä eroon. Ovatko ne miehet tulossa kaupungin suuntaan?

— Joo. Ilmestyvät sinne ihan näillä minuuteilla.

— Selvä juttu, Abner. Minä käyn vilkaisemassa niitä.

Chuck Hobbs käänsi ympäri parturiliikkeen kohdalla ja peruutti farmariauton pankin takana olevalle parkkipaikalle niin, että se oli valmis nopeaan lähtöön.

Reed käveli kadun poikki bussipysäkillä olevaan puhelinkoppiin. Tarkistettuaan ajan kellostaan hän tarttui nenäliinaa suojana käyttäen kuulokkeeseen ja valitsi neljä paloaseman viidestä numerosta. Sitten hän jäi odottamaan.

Apulaissheriffi Joe Pierce seisoskeli paloaseman edessä odotellen farmariautoa, jossa oli kolme miestä.

Etelästä kuului jysähdys, ja tulipilari kohosi korkealle. Sitten nousi ilmaan sakea musta savu. Joe Pierce pyörähti ympäri, kis-

kaisi katkaisijan kahvasta, ja sireeni alkoi ulvoa paloaseman katolla.

Virnistäen Harry Reed valitsi viimeisen numeron. Paloaseman puhelin soi. Joe Pierce sieppasi kuulokkeen ja nosti korvalleen.

— Burnsiden farmi! Harry huusi. — Burnside. Se palaa.

— Selvä! huudahti Joe vastaukseksi. Hän sulki puhelimen ja oli aikeissa loikata paloauton rattiin, kun hän äkkiä pysähtyi . . . Ne nassakat ojassa. Niiden oli täytynyt räjähtää. Ei se ollut Abnerin talo, joka paloi. Eikä Wally Cosgroven niityllä ollut rakennuksia. Tulipalo siellä oli, mutta sen täytyi olla viemäriojassa eikä se ollut mitenkään vaarallinen. Pierce pysäytti sireenin.

Sillä hetkellä jokainen kynnelle kykenevä miespuolinen asukas painoi raskaasti kaasujalkaa ajaen paloasemalle päin.

Pankin takana Chuck Hobbs kuunteli ohiajavien autojen ääniä.

— Okei, hän sanoi. — Kohta ne lähtevät.

— Ne menivät lankaan, naureskeli Harry Reed. Tapahtuma kutkutti kovasti hänen huumorintajuaan.

Samaan aikaan Joe Pierce selosti palokuntalaisille, mitä Abner Burnside oli sanonut puhelimessa. Väärästä hälytyksestä ei siis ollut kyse, mutta ei ollut mitään syytä pitää liikaa kiirettäkään.

— Ne teistä, joilla on aikaa, voivat ottaa paloauton. Vetäkää letkut Cosgroven niityn poikki virtaavaan puroon. Tuskin siellä enää on edes liekkejä, mutta on kai paras huuhtoa palopaikan ympäristö, ettei karja saa myrkytystä.

"Liikkumatta!" karjaisi Harry tähdäten pankkivirkailijoita

Muutamat miehet lähtivät ajamaan paloautolla. Loput jäivät seisoskelemaan tyytyväisinä siitä, että olivat saaneet tekosyyn pysähtyä vähäksi aikaa tarinoimaan naapurien kanssa. He menivät sisälle palokunnan taloon pois auringon korventavasta paahteesta.

Chuck Hobbsin tarkka korva ilmoitti paloauton ajavan ohi.

— Selvä, hän sanoi. — Nyt mentiin.

He vetivät kumikäsineet kouriinsa ja sukat naamareiksi kasvojensa yli, tarttuivat aseisiinsa, juoksivat kulman ympäri ja ryntäsivät pankkiin. Chuck Hobbs posautti kameran hajalle.

— Liikkumatta! karjaisi Harry Reed tähdäten pankkivirkailijoita M-16-kiväärillä.

John Tenant painoi pitkäpiippuisen pistoolinsa piipun vartijan päätä vasten, sieppasi tältä revolverin kotelosta ja otti talleholvin avaimen vartijan vyöstä.

Palokunnantalolla kuultiin haulikon laukaus. Miehet lakkasivat puhelemasta ja katsoivat toisiinsa.

— Mikä helkkarin jysäys se oli? joku kysyi.

— Kuulosti siltä kuin se olisi tullut pankin suunnasta, Joe Pierce vastasi. Hän avasi kaapin ja otti esiin kiväärin. Kahdelle miehelle hän antoi haulikot, joista toinen oli katkaistu; se oli tarkoitettu lähitaisteluun. Useat muut miehet ottivat kiväärin tai pistoolin autostaan.

He lähtivät harppomaan katua ylös pankin suuntaan. Joe Pierce viittilöi heitä pysyttelemään seinustalla. Hän itse otti hatun päästään ja kurkisti ikkunasta pankkiin. Hän näki vilahduksen Harry Reedistä, jolla oli automaattikivääri.

Joe Pierce säntäsi sisään kyyryssä ja nopeasti. Hän karjaisi: — Pudottakaa aseenne! Harry Reedin kääntäessä kiväärin häntä kohti apulaissheriffi ampui Reediä omalla kiväärillään. Miltei samanaikaisesti kadulla olevat miehet nähdessään Reedin liikahtavan laukaisivat myös aseensa, ja luotisade pirstoi ison ikkunan. Seuraavassa hetkessä Harry Reed virui permannolla verisenä, elottomana myttynä.

Joe Pierce kiepsahti taas ympäri tehden latausliikkeen ja tähdäten talleholviin. — Kädet ylös! hän komensi.

Chuck Hobbs ja John Tenant olivat täysin sen luotikuuron lamauttamia, joka oli pyyhkäissyt Harry Reedin elävien kirjoista. Tenant seisoi kuin paikoilleen jähmettyneenä, sorkkaraudan kärki työnnettynä tallelokeron luukun reunan alle. Chuck Hobbs oli tunkemassa seteleitä lokeroon numero 59.

Myöhään toukokuun 20. päivän iltapuolella kuorma-auton lavalla työstä palaavat Pete Durkin, Pätkä Waterfield ja Bill Simpson saapuivat majoitusalueelle. Heidän hypätessään maahan vartijat piirittivät heidät, panivat käsirautoihin ja marssittivat vankilanjohtajan huoneeseen.

Pete Durkin alkoi kiljua: — Hei, mitäs tämä on olevinaan? Mitä pahaa me muka on tehty?

Kolmikko sysittiin johtajan huoneen ovesta sisään. Johtajan lisäksi paikalla oli joukko FBI:n miehiä. Yksi heistä luki noille kolmelle ääneen lain vaatiman kaavan, jossa mainittiin mitkä heidän oikeutensa olivat ja ilmoitettiin, että kaikkea, minkä he sanoivat voitaisiin käyttää heitä vastaan oikeudenkäynnissä.

— Mistä meitä sitten syytetään? Pete Durkin kysyi.

— Pankkiryöstöstä, vastattiin.

— Ja vankilasta karkaamisesta.

— Eikös tuo aihe jo käsitelty loppuun? Pete Durkin tuhahti.

— Mitään ei ole käsitelty loppuun, totesi yksi FBI:n miehistä. — Viime perjantaina Chuck Hobbs joutui kiinni ollessaan ryöstämässä pankkia. Hänet yllätettiin, kun hän oli panemassa saalisrahojaan ennalta vuokraamaansa lokeroon saman pankin talleholvissa. Koko keikka oli niin samaan tyyliin tehty kuin se Pinesvillen ryöstö, että päätimme tarkistaa myös Pinesvillen pankin lokerot. Pankinjohtaja Harlow Manor kävi yksitellen läpi luettelon lokeroiden vuokraajista. Vain yksi oli hänelle aivan outo — eräs naishenkilö. Veimme pankinjohtajan Mobileen, ja siellä hän tunnisti kadulla Belle Ridgerin siksi naiseksi, joka oli vuokrannut tallelokeron numero 226 käyttäen nimeä Rita Wellesley. Tänä aamuna saimme oikeuden luvan sen lokeron avaamiseen. Se sisälsi 483 927 dollaria. Ja tässä, — FBI:n mies veti taskustaan esiin taitetun paperiarkin — tässä on Chuck Hobbsin kirjallinen tunnustus, jossa hän myöntää osallistuneensa Pinesvillen pankkiryöstöön kanssanne ja nimeää teidät rikoksen päätoteuttajaksi.

FBI:n mies hymyili vaisusti. — Herra Hobbs tuli halukkaaksi yhteistyöhön, kun huomautimme hänelle, että häntä syytetään kahdesta pankkiryöstöstä, kun te taas joudutte syytteeseen vain yhdestä. Ehdotan, että annatte tämän tunnustuksen jäljennöksen asianajajallenne. Onko mitään muuta, minkä haluaisitte tietää?

— Ei, vastasi Pete vaisusti. — Eiköhän tuossa jo ollut aivan tarpeeksi.

Tällä hetkellä Pete Durkin, Pätkä Waterfield, ja Bill Simpson ja Belle Ridger odottavat Mobilen vankilassa piakkoin alkavaa liittovaltion tuomioistuimen oikeudenkäyntiä. Chuck Hobbs on suostunut todistamaan heitä vastaan oikeudessa.

John Tenant kuoli sydänhalvaukseen pian pidättämisensä jälkeen. □

AMBRA

ELÄMÄNNE PARHAINA HETKINÄ

Ambra-deodorantti, kiihottava tanskal. **12:50, Ambra-partavesi** ..... **10:—**
UUTUUS, kiihottava Ambra-pesuneste kylpyyn ja saunaan, 0,5 l. **9:50**
Dorub Erecta, tabletteja, voidetta ja erektiorenkaan sis. tehostepakkaus ..... **22:—**
Amiprotein, voimatabletti miehille. Pakkaus 100 tablettia ..... **14:—**
Pollitabs, tehostettu siitepöly- ja proteiinitabletti, 100 tabl. ..... **23:—**
Ernitol Forte, voimakas tehostettu siitepölytabletti, 30 tabl ..... **23:—**
Hieromasauva, uusi hyvin muotoiltu malli, hiljainen käyntiääni, 19 cm ..... **26:—**
Extas-hieromasauva, muotoiltu luxus-sauva pituus 24 cm, × O 40 mm ..... **34:—**
Kumipäällysteinen hieromasauva, kimmoisa, peniksenmuotoinen ..... **54:—**
Geisha-nukke, ilmatäytteinen vaginallinen keskivartalonukke ..... **49:—**
Barbara, täyspitkä nukke, jolla on vagina ja avoin suu ..... **195:—**
Vampyrella, motorisoitu kuminen kimmoisa keinovagina ..... **159:—**
Kama Sutra, aktivoiva intiimivoide naisille ja miehille ..... **29:—**
Parma Gleitcreme, uusi hyväily- ja hieromavoide intiimiin käyttöön **9:50**
Miesten seksihousut vetoketjulla, alleviivaa koko: **S, M, L** ..... **28:—**
Naisten halkiohousut pitsikoristellut, koot: **S, M, L** ..... **24:—**
Marilyn, 2-osainen seksiasu naisille läpikuultavaa kangasta ..... **39:—**
Amorette, koristellut pikkubikinit naisille erikoishintaan ..... **15:—**
SEX-sukkanauhaliivit 29:—, Mustat sukat **5:50**

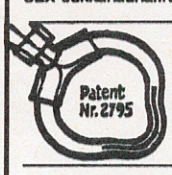

PUBIS RENGAS

Lääkärien ja psykologien suosittelema säädettävä erektiorengas. Se pitää siittimen kauan jäykkänä ja kiihottaa naisen häpykieltä. Hyvä apuväline myös impotenssista kärsiville miehille. **29:—**

KIRJOJA

Seksiä ilman sensuuria, karvantarkkoja kuvia + suom. teksti **18:65**
Rakkauden ilo, arkailematon tanskalainen kuvateos **erikoishintaan** ..... **14:—**
Sukupuolielämän tietokuvasto, 152 yhdyntävalokuvaa, myös väri, **aleh.** ..... **12:—**
Missä me voisimme rakastaa, estoton värikuvakirja täysi-ikäisille ..... **25:—**
111 asentoa värikuvin, suuret ja selkeät värikuvat ..... **22:—**
Kumisten seksivaatteiden kuvasto ..... **1:—**

SUOMEN SUPERMO KY. PL. 611, 00101 HELSINKI 10. Puh. 762952.
TILAUS POSTIENNAKOLLA (lähetykset aina eri lähettäjänimellä).

NIMI ..... LÄHIOSOITE .....

POSTINUMERO ..... POSTIOSOITE ..... JERMU 4/75

FILIPPIINIEN IHMEPARANTAJAT OSOITTAUTUIVAT HUIJAREIKSI MUTTA
MANILAN NAISET OVAT TODELLA MAINEENSA VEROISIA

SINISEN KIRJAN SYNTINEN KAUPUNKI

Filippiinien pääkaupunki Manila on maailman avoimin kaupunki. Mitä tahansa toimintaa mies ikinä kaipaa, kaiken hän voi löytää Manilan ''Sinisestä kirjasta'' — eroottisten nautintojen oppaasta.

GEORGE YOUNGER

Manila on tunnettu Tyynen meren seksuaalisena risteyspaikkana, se tarjoaa mahdollisuudet reippailuun kaikille reippaille tytöille.

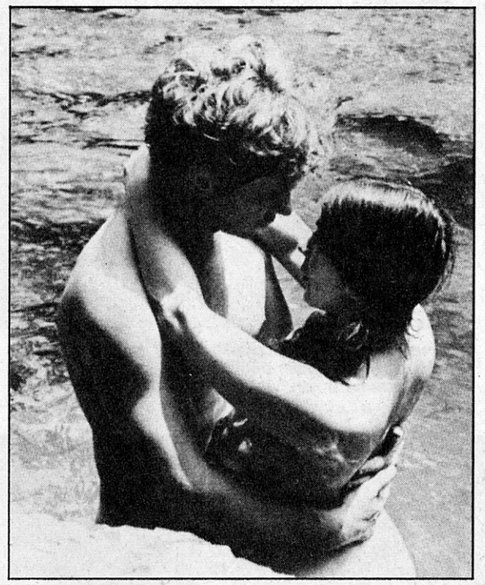

Uimarannat ja hotellit tarjoavat yhtä ja toista niille, jotka haluavat hieman maustaa merenrantaseikkailujaan...

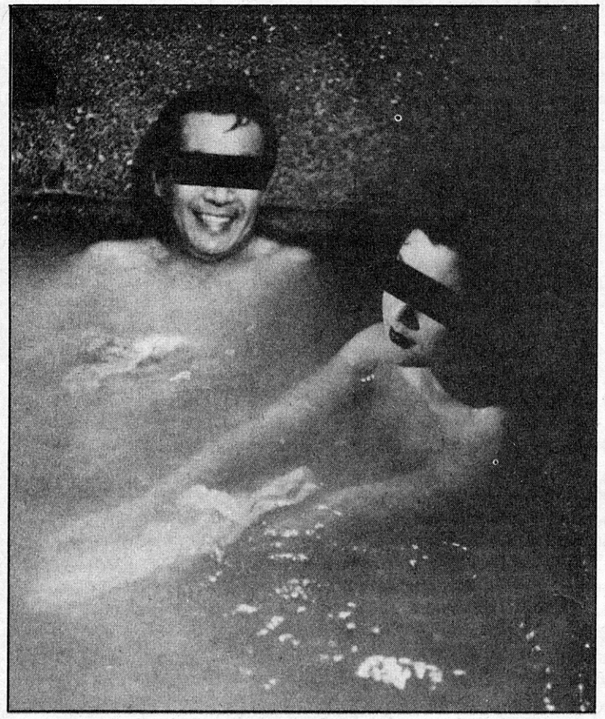

Kiinnostaako sellainen hieronta tai itämainen kylpy, joka saattaa jopa japanilaiset häpeään? Tarvitsee vain etsiä haluamansa ''Sinisen kirjan'' sensuroimattomilta sivuilta.

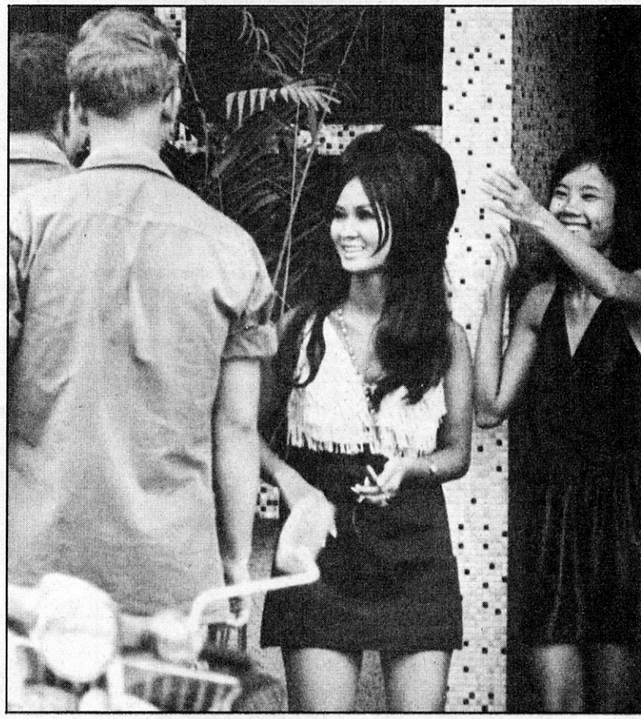

Baarityttöjä ja ilotyttöpaikkoja on runsaasti, sopii valita useamman hakusanan alta tässä vapaamielisessä kaupungissa. Etkä tule pettymään...

Kaupungin huomattavimmat "talot" tarjoavat tyttöjä, jotka ovat kohteliaita miehiä kohtaan ja hyvin lahjakkaita ammatissaan. Ja heidän ammattiinsa kuuluu mitä vain...

Vapaamielinen käyttäytyminen uimarannoilla on sallittua siinä mittakaavassa, että Ranskan Riviera jää toiseksi...

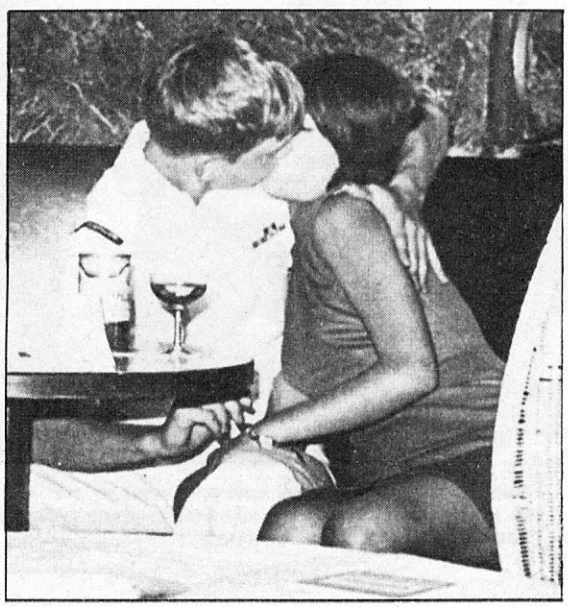

Hetkeäkään epäröimättä hän riisuu vaatteensa ja laskostaa ne hyvin siististi. Ei rintaliivejä, ei sukkahousuja, vain housut, pusero, pikkuiset läpinäkyvät pikkuhousut ja lyhyet valkoiset saappaat.

●●● MÄÄRÄNPÄÄ: MANILA. Otettava selvää "Punaisesta kirjasta", eroottisten nautintojen oppaasta.

Klo 15.15, 10 syyskuuta, 1973- Nousu koneeseen San Franciscon kansainvälisellä lentokentällä Filippiinien matkaa varten, matkan kesto 15 tuntia. Turistiluokka, ikkunapaikka.

Klo 15.35. Ilmassa. Golden Gate jää siipien alapuolelle. Se on eräs Amerikan vaikuttavimpia näkymiä ilmasta katsottuna.

Klo 16.05. Istun vastapäätä kiinalaista herrasmiestä, käytävänpuoleisella penkillä ei ketään. Nousen ylös ja vaeltelen ympäriinsä ja tarkistan naispuoliset matkustajat. Ei mitään rohkaisevaa. Takaisin paikalleni. Nojauduin taaksepäin ja päätin nukkua. Nukuin tuntikausia.

Klo 17.20 Heräsin hetkeksi ja heitin tuplamartinin sisuksiin. Päivällinen oli kohtalainen. Nukuin uudelleen.

Klo 21.15. Laskeuduimme Honoluluun. Miellyttäviä muistoja. Ostan muutamia kirjoja, haistelen Havaijin pehmeää ilmaa, sitten palaan lentokoneelle. Luen ja torkahtelen.

Klo 23.32. Kansainvälinen päivämääräraja. Nyt onkin syyskuun 11. päivä vaikka kelloni, joka yhä on San Franciscon ajassa, odottaa itsepintaisesti syyskuun 10. päivää. Nautin vielä yhden martinin.

Klo 22.40 (Manilan aikaa). Perillä. Ensin tullin läpi. Kävelen taksiasemalle, jonne on kerääntynyt lukuisia ns. "oppaita". Pieni kaveri, terävän näköinen ja leveästi hymyilevä, näyttää oikealta. Hän lastaa matkatavarani ajoneuvoon, joka kulkee nimellä "Jeepney". Se on monivärinen Jeep, kuin liikkuva sateenkaari, joka on täynnä kaikensävyisiä höyheniä ja kangasviirejä. Myöhemmin sain kuulla, että suurin osa niistä on kasattu toisen maailmansodan aikana hylätyistä Jeepeistä.

Me hyppäämme sisään. Kyselen hotelleista. Parhaat hotellit vaikuttavat melko kohtuullisilta verrattuna mihin maailmankolkkaan tahansa. Päätän mennä Internationaliin. Opas kertoo, että huone järjestyy 15 taalalla. Matkalla kysyn häneltä Punaisesta kirjasta. Hän vaikuttaa hämmästyneeltä hetken aikaa, mutta keksii sitten, että minä varmaan tarkoitan Sinistä kirjaa. Hän selittää nauraen, että kirjan nimi vaihdettiin muutama vuosi sitten poliittisten lisävärien vuoksi. Hänellä sattuu olemaan kappale mukanaan. Kaksi Amerikan dollaria (noin 8 markkaa). Saan kirjan lopulta puolellatoista dollarilla. Poika hymyilee koko ajan ystävällisesti. Pidän hänestä. Hän on siinä kaksikymmentävuotias, hyvä poika. Kysyn, paljonko hän velottaa päivässä palveluksistaan. Hän pyytää 20 dollaria (80 markkaa), mutta sovimme 10 dollaria plus bensat.

Aakkosellinen luettelo tytöistä

Saavumme Internationalin eteen. Suuri moderni kivimuuri. Puramme kantamukset autosta ja Manuel tulee kanssani huoneeseen.

Huone on suuri, ylellisesti kalustettu, kylpyhuone on tilava, amme suorastaan superkokoa. Sisustus on kauttaaltaan japanilaista. Itä- ja länsimaisen viehättävää sekoitusta, luultavasti japanilaisten turistien viihtyvyyden takaamiseksi. Päästän Manuelin menemään ja käsken hänen tulla noutamaan minua huomenna puolilta päiviltä. Väsyttää. Riisun ja alan vetää hirsiä.

Klo 1.15. En voikaan nukkua. Katselen Sinistä kirjaa. Näyttää paksulta. Kirja sisältää luetteloita erilaisten otsikoiden alla, lisäksi ainakin viisikymmentä komeaa mainosta ja aakkosellisen luettelon tytöistä (vain etunimet). Mainokset ovat varsin koristeellisia ja esittelevät ujostelematonta naiskauneutta. Eräitä niistä luonnehtisin puolipornoksi. Niissä kaksi tyttöä, tai mies ja nainen esiintyvät erittäin pitkälle tyylitellyissä asennoissa.

Otsakkeet ovat seuraavat:
1. Baarit (Osoitteet ja puhelinnumerot)
2. Valokuvamallit (puhelinnumerot)
3. Puhelintytöt (puhelinnumerot)
4. Klubit (osoitteet ja puhelinnumerot)
5. Näytökset (osoitteet ja puhelinnumerot)
6. Seuralaispalvelut (osoitteet)
7. Kreikkalainen hoito (puhelinnumerot)
8. Ilotalot (osoitteet ja puhelinnumerot)
9. Live show't (osoitteet)
10. Hieronta (puhelinnumerot)

Ihmettelen, mitähän eroa mahtaa olla näytöksen ja live shown välillä. Jälkimmäiset luultavasti ovat esityksiä tanskalaiseen tapaan. Mutta näytös- käsite jää minulle hämäräksi. Päätän soittaa ja ottaa selvää. Kytken puhelimen mikrofonin kasettinauhuriin.

Kuvaus puhelusta, jonka otin ''Exotikaan'', yhteen Sinisen kirjan ilmoittajaan.

Naisääni: Exotika tuotanto, hyvää huomenta.

G.Y.: Huomenta. Soitan teidän Sinisessä kirjassa olleen ilmoituksenne johdosta.

Naisääni: Niin? Miten voin palvella?

G.Y.: Haluaisin tietää, mitä palvelunne sisältää.

Naisääni: Me tuotamme seksinäytöksiä... aitoja esityksiä asiakkaillemme. Ainoastaan yksityisesti tietystikin heidän asunnoissaan ja hotellihuoneissaan.

G.Y.: Ymmärrän.

Naisääni: Oletteko kiinnostunut jostakin esityksestä?

G.Y.: Oikeastaan olen. Olen pohjoismaisen lehden reporteri...

Naisääni: Tervetuloa Manilaan.

G.Y.: Kiitoksia. Olen ajatellut kirjoittaa pätkän Jermua varten paikallisesta seksielämästä.

Naisääni: Mikä valtava työ teillä onkaan! On varmaan aika hauskaa tutkia näitä asioita!

G.Y.: Puheestanne päätellen te voisitte olla Valloista.

Naisääni: Niin olenkin. Olen syntynyt ja kasvanut San Diegossa. Nimeni on Cathy Trien. Mitähän voisimme tehdä... näyttää siltä, että voisimme saada hieman miellyttävää julkisuutta tästä.

G.Y.: Haluaisin tehdä haastattelun.

Naisääni: Minun on puhuttava tästä osakkaani, Madame Olgan kanssa. Uskoisin, että se järjestyy. Milloin haluaisitte tehdä haastattelun? Sovitaan niin, että madame soittaa teille aamupäivällä. Haluaisitteko sillä välin tutustua tarjouksiimme? Tutkimuksen vuoksi tietenkin.

G.Y.: Olen aika väsynyt. Pitkä lento...

Naisääni: Levätkää vain siellä, me pidämme teistä huolen.

G.Y.: Olisi ehkä parempi lykätä se huomisiltaan.

Naisääni: Se sopii kyllä. Sillävälin otan Madame Olgalta asiasta selvää. Missä muuten asutte?

G.Y.: Internationalissa.

Naisääni: Hyvä on, nukkukaa hyvin.

G.Y.: Kiitos samoin. Hyvää yötä.

Nännit kuin kaksi pikkuista sormea

Tarkastan Sinisen kirjan saraketta ''Hieronta''. Kirjasta löytyy noin kaksikymmentä ilmoittajaa. Valitsen sattumalta nimen ''Dee-Dee''. Vaikuttaa mukavalta. Miksi ei? Hieronta sopisi minulle parhaiten tällä hetkellä. Koska minun on kuitenkin otettava siitä selvää niin miksi ei nyt? Soittooni vastaa automaattinen puhelinvastaaja, joka lupaa, että minulle soitetaan tunnin kuluttua.

Kahden minuutin kuluttua puhelin soi. Soittaja on nainen, joka puhuu espanjalaisella korostuksella ja vivahteella, jota en tarkkaan pysty paikallistamaan. Hyvin pehmeästi, hyvin seksikkäästi. Hän lupaa olla luonani kahdenkymmenen minuutin kuluttua. Lepäilen tutkien Sinistä kirjaa.

Klo 2.10. Hienotuneinen koputus ovelta. Pukeudun aamutakkiin ja aukaisen oven. Tyttö on euraasialainen, luulisin. Ehkä suurimmaksi osaksi japanilainen. Hän on erittäin hyvän näköinen kirkkaan vihreissä tiukoissa housuissa ja orlon- puserossa, jonka läpi hänen nänninsä pilkistävät kuin kaksi pikkuista sormea. Hänellä on attaseasalkku mukanaan. Hän asettaa sen pöydälle ja esittelee sitten itsensä hyvin juhlallisesti. Hetkeäkään epäröimättä hän riisuu vaatteensa ja laskostaa ne hyvin siististi. Ei rintaliivejä, ei sukkahousuja, vain housut, pusero, pikkuiset läpinäkyvät pikkuhousut ja lyhyet valkoiset saappaat. Hänen ruumiinsa on kevyesti ruskettunut, solakka. Hänen rintansa ovat kuin appelsiinit, terhakat pikku otukset, joiden päässä on kovat vaaleanpunaiset nännit. Hän on ajanut kaikki karvansa pois ja hämmästyksekseni ja ihastuksekseni hän on antanut tatuoida ''huulien'' yläpuolelle pienen ruusunnupun. Hän katsoo minua ja kysyy, pidänkö näkemästäni. Pidän! Pidän oikein paljon! Viimeinkin hän hymyilee ja menee kylpyhuoneeseen. Vesi juoksee ammeeseen. Riisun aamutakkini, venyttelen ja odotan. Kylpyhuoneen ovesta tulee höyryä.

Hetken kuluttua DeeDee ilmestyy valkean höyryn läpi. Hän katsoo minua. Kysyn, mitä hän pitää näkemästään. Hän nauraa ja sanoo pitävänsä kovasti.

Hyvin määrätietoisesti hän johdattaa minut kylpyhuoneen puolelle. Vesi on kiehuvan kuumaa. Vajoan veteen hitaasti tuntien itseni ravuksi. Hän saippuoi minut joka puolelta... ja tarkoitan todella joka puolelta.

Kymmenen minuutin kuluttua makaan pyyheliinojen peittämällä vuoteella mahallani. Hän voitelee hyväntuoksuisella öljyllä. Tyttö on todella erinomainen hieroja. Hän vatkaa ja venyttää lihaksia ja niveliäni... loistavaa. Käsittelyn tulokset ovat mainiot. Lennon aiheuttama väsyneisyys on kuin pois pyyhkäisty. Muinaiset japanilaiset ovat todella tienneet mitä tehdä. Lähtiessään tyttö saa kaksikymmentä dollaria ja ystävällisen taputuksen pepulle arvostukseni osoituksena. Vajoan syvään uneen kuin huumattuna. Kauniiseen, ihmeelliseen uneen...

Kirjasta löytyy kaikkea

Klo 11.00 syyskuun 12 päivänä. Madame Olga soittaa. Hän suostuu mielellään haastatteluun. Tilaan ruokaa. Ajan partani ja käyn suihkussa.

KÄÄNNÄ

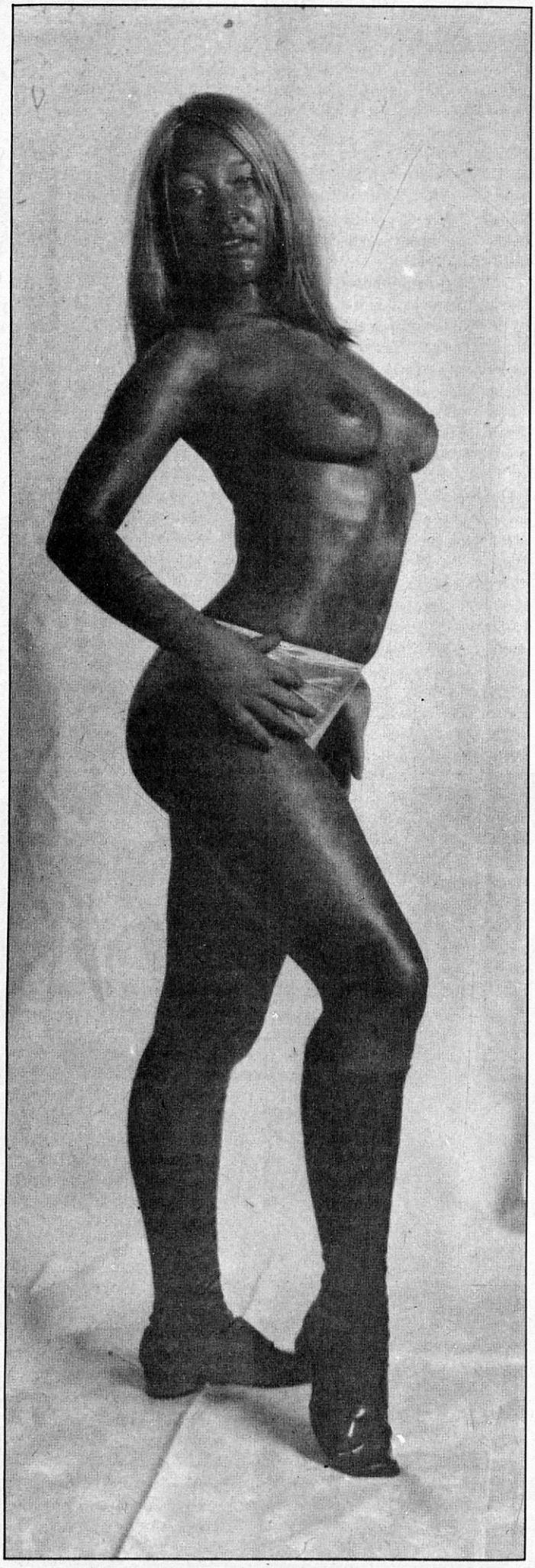

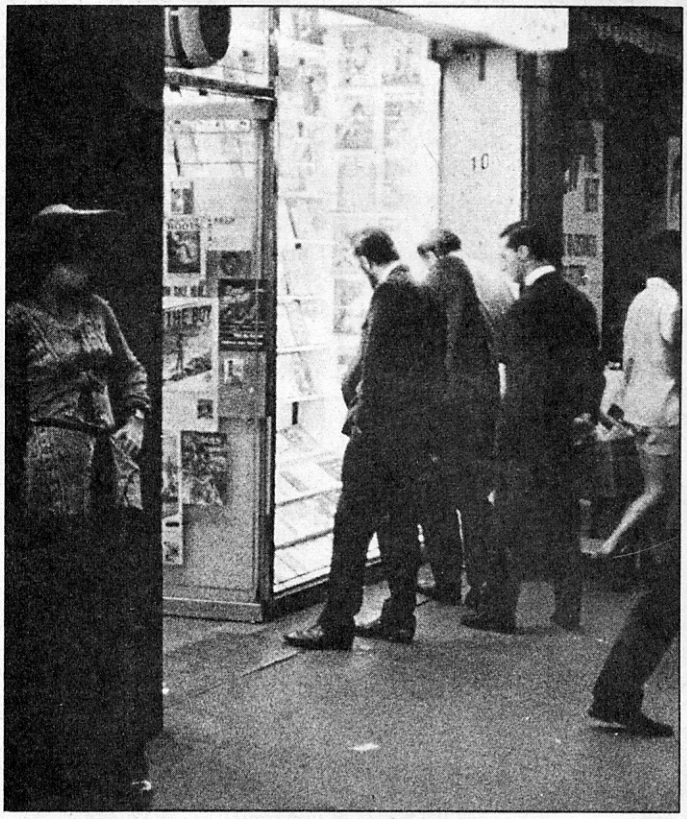

Jos täällä lauma tyttöjä juoksentelee klubia ympäri tiukoissa korseteissa ja kahdenkymmenen sentin koroissa, se käsitetään vain yhdeksi asiaksi.

Klo 12.15. Manuel noutaa minut lyhyelle Manilan kiertoajelulle. Paljon uutta rakennustoimintaa on käynnissä. Poliiseja vilisee kaikkialla. Dynaaminen kaupunki, joka näyttää elävän ja kasvavan. Sää on erinomainen. Hyvännäköisiä tyttöjä minihameissa näkee paljon.

Klo 13.30. Exotika Productions sijaitsee upouudessa toimistorakennuksessa Manilan liikekeskuksessa. Kaikki on aivan julkista. Toimiston ovella on kilpi ja aulassa vastaanottovirkailija. Madame Olga on noin kolmikymmenvuotias amerikatar, isorintainen, pitkä vaalea tukka, näyttää tulevan hyvin toimeen. Tyylikäs makeup ja erittäin kallis housupuku. Hänen toimistonsa on avara ja modernisti sisustettu. Videonauhalaite, valkokangas ja studiolamput saavat paikan näyttämään viidakolta. Cathy Trien liittyy seuraamme. Hän on myös vaalea ja arvatenkin samoin hän on kolmissakymmenissä. Otan martinin, naiset juovat viskiä.

Madame Olgan ja Cathy Trienin nauhoitettu haastattelu Manilassa, syyskuun 12 päivänä, 1973:

G.Y.: Minun on aluksi todettava, että Sinisen Kirjan kaltaiseen ilmiöön en ole aikaisemmin missään törmännyt. Siellä näkyy olevan yli tuhat osoitetta.

Madame Olga: Se on totta. Haluaa sitten mitä tahansa, se löytyy kyllä Manilasta.

Cathy T.: Kyllä toisistakin maailmankaupungeista löytyy kaikkea, mutta täällä vain on helpompaa löytää haluamansa.

G.Y.: Sen jälkeen kun olin

puhunut kanssanne viime yönä, käytin kirjaa hyväkseni. Hierontaa.

Madame Olga: Toivottavasti nautitte siitä.

G.Y.: Erittäin paljon. Tyttö oli japanilainen.

Madame Olga: He ovat yleensä oikein hyviä.

Cathy T: Valitettavasti japanilaiset tytöt saavat nykyisin huonosti töitä.

G.Y.: Miksi niin?

Cathy T.: Koska useimmat turistit ovat nykyään japanilaisia. He haluavat jotakin uutta ja erilaista. Heidän mielestään erilaisia ovat länsimaiset tytöt, varsinkin vaaleat.

Madame Olga: Siksi niin monet tytöt nykyisin värjäävät tukkansa. Japanilaiset turistit tekevät ainakin puolet liiketoiminnasta nykyisin.

G.Y.: Varsin mielenkiintoista. Me voimme palata tähän asiaan myöhemmin, mutta sitä ennen tahtoisin tehdä muutamia teitä itseänne koskevia kysymyksiä.

Cathy T: Antaa tulla.

G.Y.: No, ensimmäiseksi tulee mieleen se, että . . .

Madame Olga: Kuinka kaksi meidänlaistamme mukavaa tyttöä on joutunut tälle alalle? Eikö niin?

G.Y.: Hyvin sanottu.

Madame Olga: Siitä on jo useita vuosia, kun eräs amerikkalainen aikakauslehti, joka myös pyöritti yksityisiä klubeja, päätti avata yhden klubin tänne. Se oli hirvittävä erehdys. Klubit toimivat sen yleisen olettamuksen tai pitäisikö sanoa säännön mukaan, että tytöt, jotka pukeutuivat kuten somat pupuset, eivät saa sekaantua asiakkaisiin työn ulkopuolella. Kävikö selväksi? Tarkoitan, että se oli todella totta, ei huulta. Mutta Manilassa sellainen ajatus käsitetään pilaksi. Jos täällä lauma tyttöjä juoksentelee klubia ympäri tiukoissa korseteissa ja kahdenkymmenen sentin koroissa, se käsitetään vain yhdeksi asiaksi.

Cathy T: Iloinen bordelli.

Tuontitavaraa

Madame Olga: Miehet hullaantuivat täysin. Se oli kuin seksuaalinen makeiskauppa. Siihen aikaan Manilassa ei ollut paljoa amerikkalaisia tai eurooppalaisia prostituoituja; joten filippiiniläiset miehet olivat erittäin tyytyväisiä siihen, mitä saivat pääsymaksullaan, tai paremminkin luulivat saavansa. Muutamat tytöt lähtivät heidän mukaansa rahan vuoksi.

Madame Olga: Toiset tytöt, joka tapauksessa suurin osa, valittivat . . .

G.Y.: Hetkinen . . . tarkoitatteko, että pupuset tuotiin tänne Valloista?

Cathy T: Kyllä, noin kolmeneljäsosaa heistä. Heillä kaikilla oli työkokemusta amerikkalaisista klubeista ja he ilmoittautuivat vapaaehtoisiksi. Kaikki näytti hyvältä seikkailulta, matkustamista, jännitystä, rikkaita filippiiniläisiä miehiä, . . kaikenlaista.

Madame Olga: Muutamat joukossamme olleet filippiiniläistytöt ja kolme tai neljä meistä oli tekemisissä asiakkaiden kanssa.

KÄÄNNÄ

Yhdellä naisella on juuri sen verran paikkoja, että hän pystyy hoitelemaan kuusi miestä, vai mitä? Eräs asiakkaista teki nimenomaan sopimuksen siitä, että kaikki kuusi kaveria tekee temput samanaikaisesti.

Talon johto oli toista mieltä... tehän tiedätte omistajan. Kun yhtymän johto Valloissa kuuli asiasta, se kuumeni. Sana oli kulkenut sinne asti, koska eräät tytöt olivat valittaneet.

Cathy T: Itse asiassa, viisi, kuusi heistä nousi koneeseen ja lensi kotiin. He kävivät henkilökohtaisesti valittamassa.

SEX

Joko teillä on sexleikkienne piristeenä värähtelymoottorilla varustettu JACK-kumipenis 78:— □

MUUTA MUKAVAA SEX-ALALTA:
PENISATOR eroottinen hieromalaite käytettäväksi yhdynnässä 72:— □
LORNA, kimmoisa motorisoitu super-rako 157:— □
BARBARA (ilotyttö) kokopitkä nukke jolla vagina ja houkutteleva avoin suu 195:— □
LOLITA vaginallinen keskivartalonukke 59:— □
SAILORS' Sweetheart sauvatäryttimellä. Luonnollisen muotoinen vagina proteesi 149:— □
HIEROMASAUVA uusi muotoilu hiljainen ääni (19 cm) 26:— □
LUXUS-malli muotoiltu 24 cm 34:— □

RÄMÄKÄT PORNOLEHDET:
Vauhti paketti 6 kpl (1 ANIMAL) 39:— □
Pikku paketti 4 kpl laatu tavaraa) 25:— □
Private, Open Throoth 20 mk/kpl □
Color Climax+Private+Open Throot 40 mk □

KONDOMIT: Sultan

	15 kpl	25 kpl	55 kpl
Juomu Conture	13,50 □	21,— □	42,— □
Black-Cat (muot.)	9,50 □	15,— □	30,— □
Super (kostea)	9,— □	14,— □	28,— □
Thin (kuiva)	8,— □	13,— □	26,— □
Little-man	9,— □	14,— □	28,— □

KIIHOITUSKONDOMIT 19 erill.
kierre, ryhmy, nystyrä ym. ym. 4 mk/kpl 7 kpl/25:— □
koko lajitelma 19 kpl/65 mk □
PUBIS-Rengas (säädettävä) apuväline impotenssista kärsiville miehille, kiihottaa naisen häpykieltä 29:— □

Tilaukset osoitteella
Finn-Falls Box 23 00131 H:ki 13
Tilaukset toimitetaan postiennakolla huomiota herättämättä eri lähettäjänimellä.

Madame Olga: Lopputulos oli se, että klubi lakkautettiin ja tytöt palasivat kotiin, paitsi ne harvat meistä, jotka jotakin ymmärsivät hyvän päälle. Cathy ja minä kokosimme vähän käteistä toimimalla puhelintyttöinä... erittäin kalliina. Sitten kokosimme ketjun tyttöjä ja työskentelimme hotelleissa. Tämä oli noin viisi vuotta sitten, jolloin valmistui paljon uusia hotelleja. Nykyinen liiketoimemme on Cathyn idea.

G.Y.: Milloin se lähti liikkeelle?

Cathy T: Kolme vuotta sitten.

Madame Olga: Se oli meidän oma ideamme. Mutta kun aloimme harjoittaa toimintaamme ja menestyimme, saimme heti jäljittelijöitä ja kilpailijoita. Nyt Sinisessä kirjassa on myös kolme muuta yritystä, jotka tuottavat yksityisiä seksinäytöksiä.

Cathy T: Silti me olemme yhä parhaita. Me olemme, ihan totta.

G.Y.: Mistä näytökset koostuvat ja kuinka te toimitte?

Madame Olga: Mikä tahansa käy. Me voimme toteuttaa minkä tahansa fantasian niin kauan kun se ei aiheuta todellista fyysistä haittaa.

Sanotaan, että haluaisitte tavallisen poika-tyttö esityksen kotiinne, vaikkapa juhliin tai muuten vaan, pystymme järjestämään sen kymmenessä minuutissa. Noin tunnin kestävän seksuaalisen viihteen hinta olisi noin 50 amerikan dollaria (200 mk). Tämä on yksinkertaisin ja halvin näytös, jonka voimme järjestää. Mitä monimutkaisempaa, sen kalliimpaa tietysti.

Cathy T: Kaksi tyttöä keskenään on tietysti sama asia.

G.Y.: Miten rahat jaetaan?

Madame Olga: Esiintyjät saavat 60 %. Usein he saavat juomarahaa, ja mikäli he ansaitsevat jotakin esityksen jälkeen, sen he saavat pitää. He pärjäävät hyvin.

G.Y.: Tarkoitatteko, että esiintyjät voivat olla jonkun yleisöön kuuluvan kanssa ja laskuttaa siitä erikseen?

Madame Olga: Näin käy melko usein. Mutta kuten sanoin, he saavat pitää kaiken muun paitsi 40 % esityksen hinnasta. Se mitä he tekevät omalla ajallaan esityksen jälkeen on heidän asiansa.

G.Y.: Entä sitten miehet, jotka ovat mukana?

Cathy T: Sikäli kun tiedän, tytöt antavat usein heille osan ansaitsemastaan ylimääräisestä rahasta. Ja useimmat kavereista ovat hirvittäviä pukkeja. Heille maksetaan ylimääräistä yleisöön kuuluvien naisten palvelemisesta.

Yleisö on täysin rinnoin mukana

Madame Olga: Suuntaus on nykyisin menossa parinvaihtoon päin. Asiakkaissamme on paljon pariskuntia, jotka tilaavat näytöksen ja haluavat sitten vaihtaa pareja esiintyjien kanssa.

Cathy T: Ja joskus homma paisuu todella isoksi. Esimerkiksi showssa saattaa olla viisi esiintyjää tai useampiakin. Silloin yleisöstä kaksi tai kolme, jopa kymmenen saattaa rynnätä mukaan näytökseen ja... spontaanit orgiat. Me olemme melko kuuluisia tästä palvelumuodosta, vai mitä.

G.Y.: Palataanpa vielä esityksiin. Mainitsitte jotakin monimutkaisista näytöksistä...

Cathy T: Meillä on tosiaan ollut muutamia aika hurjia, vai mitä, Olga?

Madame Olga: Älä muuta sano! Muistatko vielä sen yhden ryhmän... noin vuosi sitten, joka halusi tytön olevan kuuden miehen kanssa? Wow! Ja he halusivat kaikkien kavereiden tekevän temput tytön kanssa yhtä aikaa. Yhdellä naisella on juuri sen verran paikkoja, että hän pystyy hoitelemaan kuusi miestä, vai mitä? Eräs asiakkaista teki nimenomaan sopimuksen siitä, että kaikki kuusi kaveria tekee temput samanaikaisesti.

G.Y.: Oliko se menestys?

Cathy T: Se oli tosiaan. Me käytimme supertähteämme, joka on nimeltään Pearl. Hän on paras kaikista.

G.Y.: Onko hän vielä teidän palveluksessanne?

Cathy T: Ei, hän on mennyt naimisiin.

G.Y.: Ketkä ovat suurimpia asiakkaitanne?

Madame Olga: Japanilaiset turistit, tavallisesti pienehkö miesryhmä. He haluavat nähdä länsimaisia naisia. Siksi useimmat tytöistämme ovatkin amerikkalaisia, australialaisia tai saksalaisia.

G.Y.: Jos minä haluaisin tilata näytöksen, johon sisältyisi kaksi miestä ja kaksi naista — mitä sellainen tulisi maksamaan?

Madame Olga: Jos on kysymys noin tunnin esityksestä, tulisi hinta olemaan sata dollaria (400 markkaa).

Cathy T: On muistettava, että kaikki tyttömme ovat kauniita ja viehättäviä. Kaikki miehet ovat komeita — todellisia orheja. He sytyttävät kyllä naispuolisen yleisön. Esitykset ovat todella loistavia, melkein kuin balettia.

Tahitilaistyttö ratsastaa

Klo 10.00, syyskuun 13 päivänä, 1973. Olen tilannut kaksi hurmaavaa seuralaista Triangel Escort Bureau -nimisestä toimistosta. Manuel vie meidät kiertoajelulle Luzon-saaren pohjoisosaan. Lani on täysverinen polyneesialainen, pikkuinen, jolla on musta, pitkä tukka. Hurmaava naurava tyttö. Kelly on puoliksi kiinalainen, puoliksi irlantilainen, kuvauksellinen ilmestys, jolla on kermanvaalea iho ja hämmästyttävän punainen tukka. Molemmilla on ohuet sukkahousut ja terhakat nännit pyrkimässä väriköään puserokankaan läpi. He tulevat maksamaan minulle 320 markkaa päivää per tyttö. Lisäksi on laskettava juomarahat, ehkä noin 400 markkaa kummallekin. Ajamme läpi rehevän maaseudun — Bulacan, Pamlanga ja lopulta La Union — kilometrikaupalla syrjäistä uimarantaa Buangissa. Manuel jättää meidät ostamaan ruokaa. Seksikkäät tytöt riisuutuvat ja juoksevat vaahtoavaan veteen kuin lapset. Minä teen samoin ja pian pidämme hauskaa ja kisailemme meressä. Olen kummankin kanssa veden rajassa.

Klo 22.00. Olemme vaatimattomassa hotellissa Zambales-nimisellä paikkakunnalla. Leni on oikealla, Kelly vasemmalla puolellani suuressa kaksoisvuoteessa. Kelly osoittautuu kaikkien aikojen suuseksitaituriksi. Lani, pikku pakkaus, on kuin räjähtävä seksipommi. Lopulta päädymme siihen, että pieni tahitilaistyttö ratsastaa päälläni ja Kelly rohkaisevana tekee uskomattomia asioita meille kummallekin suullaan ja käsillään.

Klo 13.00, syyskuun 15 päivänä, 1973. Lähtö Manilan kansainväliseltä lentokentältä. Kaarramme kaupungin yllä, joka on hyvin kaunis ilmasta katsottuna. Se on todella maailman maksullisen seksin pääkaupunki.

Mikäli vain löytyy rahaa lentomatkan maksamiseen, Filippiinit ovat harvoja jäljellä olevia edullisia lomapaikkoja tänä rahanarvon laskemisen aikakautena. Se on todella maanpäällisistä paratiiseista halvimpia.

Klo 16.45 (Manilan aikaa). Olemme kymmenen tuhatta metriä sinisen Tyynen meren pinnan yläpuolella ja odotamme hetkeä, jolloin ylitämme päivämäärärajan jotta saisimme takaisin tuon menetetyn päivän. Minun iässäni ei ole todella enää varaa menettää päivääkään. □

JERMUN KOVAT KUVAT

Miehen paras ystävä on hyvin koulutettu koira. Kun sille sanoo: "Hae!" niin se hakee...

Tämän auton kuljettaja päätti vähän liian myöhään, kumpaan suuntaan hän kääntyisi moottoritien liikenteenjakajalta. Palokunta irrotti hänen jäännöksensä sirkkelillä.

ORGASMI ESILEIKISSÄ

Artikkelimme kirjoittaja tri John E. Eichenlaub toimi varsinaisessa ammatissaan avioliittoneuvojana ja on erikoistunut nimenomaan avioliiton sukupuoliongelmiin.

Jos vaimonne reagoi esileikkihyväilyihinne saamalla orgasmin toisensa jälkeen, mutta jää itse yhdynnässä säännöllisesti vaille orgasmia, hän kuuluu todennäköisesti juuri siihen naisryhmään, jota tässä artikkelissa käsitellään. Tunnettu ja arvostettu seksin asiantuntija selvittää teille, kuinka voitte suoda naisellenne sukupuolinautinnon parhaat riemut.

JOHN E. EICHENLAUB

●●● — EI SE VOI OLLA MARYN VIKA, sanoi Jim Pearson masentuneesti. Hänen sinertävän harmaat silmänsä katsoivat alas ja hän väänteli vaivautuneena jänteviä kouriaan. — Kyllä vian täytyy olla minussa. En tiedä mikä siinä on, mutta minä vain en näytä saavan häntä orgasmiin luonnollisella tavalla.

— Mitä te tarkoitatte 'luonnollisella tavalla'? minä kysyin häneltä.

— Yhdyntää, sanoi Pearson liikahdellen kiusaantuneesti tuolissaan. — Ihan totta, tohtori, vaikka kuinka yritän, niin en saa häneltä tulemaan. Tiedän silti, että hän on kuumana. Hän antautuu juuri niin kuin pitääkin, hänen tavassaan ei ole mitään vikaa, niin että minusta sen syyn pitänee löytyä. Mitäs tässä itseään pettämään . . .

— Hän on siis altis ja halukas?

— Niin on. Ja enemmänkin. Häneltä tulee kyllä kaikilla muilla tavoilla, mutta ei silloin, kun minä olen hänen sisällään.

— Hän siis pääsee orgasmiin saakka muilla keinoin?

— Kyllä. Toisinaan kaksi tai kolmekin kertaa — joko ennen yhdyntää tai sitten yhdynnän jälkeen, mutta ei koskaan luonnollisella tavalla. Ei yhtään kertaa kahdeksaan vuoteen.

— Antakaahan, kun varmistun, että ymmärsin mistä on kysymys. Vaimonne siis pitää seksistä, ja te saatte hänet kiihottumaan. Hän pääsee helposti orgasmiin joko ennen yhdyntää tai yhdynnän jälkeen, kun te käytätte sormeanne. Varsinaisen yhdynnän aikana hän ei kuitenkaan saa orgasmia. Tästähän oli kysymys, eikö niin?

— Täsmälleen. Ei koskaan orgasmia, kun minun kaluni on sisällä. Mutta muutoin hän on niin kiihkeä ja halukas nainen, että vian on pakko olla minussa.

— Ei se suinkaan ole välttämätöntä. Pyydetäänpä vaimonne sisään myös ja katsotaan, mitä hän sanoo.

Mary Pearson saapui vastaanottohuoneeseeni ja istuutui. Hän vaikutti tyyneltä ja täysin hillityltä. Jim esitteli hänet minulle ja kertoi (minun sitä kysymättä), että hänen vaimonsa oli kaupunginkirjaston johtaja, jolla oli hyvän joukon toistakymmentä alaista. Oli suorastaan näky, kuinka Jimin rinta pullistui ja ryhti suoristui Maryn tullessa huoneeseen. Ylpeys Marysta ja siitä, että tämä oli hänen vaimonsa, näytti antavan Jimille itseluottamusta, jollaista hänellä ei ollut yksin ollessaan. Ennen kuin sanaakaan ehdittiin sanoa, minä aloin tajuta, miksi Jim niin välttämättä oli halunnut ensin jutella kanssani kahden ja miksi hän oli valmis ottamaan kaiken syyn omille niskoilleen: hänen vaimoaan ei voinut moittia mistään, koska tämä oli nainen vailla vikoja tai puutteita.

— Minulla on teille hyviä uutisia, minä sanoin. — Sen perusteella, mitä Jim on kertonut, olen kutakuinkin varma, että voin auttaa teitä. Mutta ensimmäiseksi on tehtävä fyysinen tutkimus.

Pari minuuttia myöhemmin Mary oli valmiina tutkimusta varten viereisessä huoneessa ja hänen vaikeutensa todennäköinen syy selkeni milteipä ensi silmäyksellä. Vaikka hän muuten oli

KÄÄNNÄ

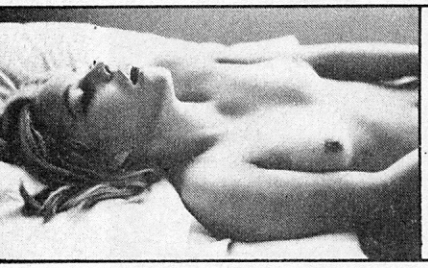

ORGASMI ESILEIKISSÄ

täysin normaali, hänen sisemmät häpyhuulensa ja häpykielensä sijaitsivat poikkeuksellisen edessä — siten, ettei emättimeen työnnetty siitin päässyt koskettamaan niitä.

Varokaa psykiatrista hölynpölyä!

Pelkät kylmät tosiasiat häpykielestä ja naisen sukupuolinautinnon 'rakenteesta' pyrkivät liian usein hautautumaan typerien harhaluulojen ja väärinkäsitysten sekä psykiatrisen hölynpölyn alle. Suoranaista vahinkoa aiheuttavia erehdyksiä on tässä suhteessa tehty runsaasti lääketieteenkin piirissä. Niinpä eräät kirurgit ovat tehneet leikkauksia saadakseen häpykielen 'esiin' ympäröivästä kudoksesta. Tutkijat, joiden mielestä sellaisesta leikkauksesta on enemmän vahinkoa kuin hyötyä, huomauttavat painokkaasti, ettei välitön kosketus häpykieleen millään muotoa ole tarpeen naisen sukupuoliselle nautinnolle.

Toisaalta psykiatrit, joiden mielenkiinto kohdistuu pääasiassa sukupuolisuuden 'hienompaan' puoleen: tunteeseen ja henkisiin elämyksiin, ja jotka eivät milloinkaan katso potilaittensa sukupuolielimiä eivätkä koske niihin, puhuvat usein 'klitorisorgasmista' ikään kuin vastakohtana 'emätinorgasmille'. Sillä merkityksellä, minkä he näille sanoille antavat, ei ole mitään tekemistä sen kanssa, mistä kohdasta nautinto orgasmin yhteydessä on lähtöisin. 'Emätinorgasmilla' tarkoitetaan vain sellaista orgasmia, joka seuraa läheiseksi ja tärkeäksi koettua ja syvän tunteen sävyttämää yhdyntää. 'Klitorisorgasmilla' taas vastaavasti tarkoitetaan puhtaasti fyysisen koskettelun tuloksena syntyvää orgasmia, johon ei sisälly suuria tunnearvoja — esimerkiksi itsetyydytyksellä tai yhdentekevän rakastajan kanssa saavutettua laukeamista. Koska lukuisat ihmiset ovat käsittäneet asian täysin väärin ja uskoneet, että orgasmi voi naiselle tulla kahdesta eri 'lähteestä', emättimestä tai häpykielestä, sukupuolisuuden tutkijat Masters ja Johnson painottivat erityisesti sitä tutkimuksissaan selvittämäänsä seikkaa, että orgasmin yhteydessä tapahtuvat elimistölliset muutokset ovat aina samanlaiset riippumatta siitä, millä tavoin orgasmi on aiheutettu. Tämäkin toteamus käsitetään puolestaan usein väärin siten, että kaikki orgasmit muka ovat samanlaisia. Koska Masters ja Johnson selvästi huomauttavat, etteivät he ottaneet tutkimuksessaan huomioon tunnetekijöitä, on tuollaisen johtopäätöksen tekeminen täysin harhaan vievä.

Minun käsitykseni on, ettei välitön kosketus ja hankaus häpykieleen ole välttämätön naisen seksuaaliselle tyydytykselle. Sen sijaan välitön tai välillinen kiihotus häpykielen *alueella* on tärkeä ja toisinaan ehdottoman välttämätönkin seksuaalisen nautinnon kokemiselle.

Sopiva asento auttaa

— Tässä on teidän häpykielenne, sanoin Marylle perusteellisen tutkimuksen jälkeen, joka ei ollut tuonut ilmi mitään muuta poikkeuksellista, — ja tämänsuuntainen on teidän emättimenne. Kummassakaan ei ole mitään vikaa taikka epänormaalisuutta, mutta sattuu vain olemaan niin, että suora reitti emättimeen ei kulje läheltäkään häpykieltä tai sisempiä häpyhuulia.

— Ja siinäkö siis on koko harmin syy? kysyi Mary.

— Niin saattaa olla. Tietenkin sukupuolisiin vaikeuksiin on usein vaikuttamassa kaksi tai kolme eri tekijää, niin että ehdotonta varmuutta ei voi olla siitä, että tämän haitan korjaaminen ratkaisisi ongelmanne täysin. Mutta siihen on kuitenkin mitä parhaimmat mahdollisuudet.

— Mitä minun sitten pitäisi tehdä?

— Käytettävä sellaisia yhdyntäasentoja, joissa siitin pääsee parhaiten kosketuksiin teidän sukuelintenne reunaosien kanssa. Pyydetäänpä Jim sisään taas, niin minä selitän sen teille molemmille.

Ennen kuin ryhdymme käsittelemään itse hoitokeinoja, puhutaanpa vielä hiukan enemmän itse diagnoosista. Orgasmin saaminen ainoastaan esileikissä on yksi kaikkein yleisimpiä seksuaalisia ongelmia ja tässä suhteessa jokaisen naisen on helppo itse havaita, onko sen aiheuttajana jokin hänen sukupuolianatomiaansa kuuluva seikka.

Käyttäkää tamponinasettajaa markkeeraamaan siitintä. Työntäkää se emättimeen ja katsokaa. Pitäkää mielessä, että sisemmät häpyhuulet yleensä paisuvat kaksi kertaa paksummiksi sukupuolisen kiihotuksen ansiosta. Jos häpyhuulet vain joutuvat liikkeeseen yhdynnän aikana, siitä aiheutuu riittävästi epäsuoraa ärsytystä myös häpykieleen, vaikkei varsinaista hankausta häpykieleen syntyisikään. Jos penis yhdynnässä kuitenkin 'sivuuttaa' sisemmät häpyhuulet ja häpykielen enemmällä kuin senttimetrillä, voivat erityisasennot ja alempana selvitetty tekniikka olla tarpeen.

Vaikka sukupuolielimienne rakenne ja sijainti olisivatkin täysin normaalit, niin kuin on laita joka toisella naisella, joka saa orgasmin ainoastaan esileikin yhteydessä, on olemassa melko suuri todennäköisyys, että erikoisasennoista ja -tekniikasta on apua. Kukaan ei tarkkaan tiedä, miksi jotkut naiset kiihottuvat vähemmän kuin toiset hankauksesta emättimen etureunassa, mutta tosiasiaksi jää, että hyvin monet naiset, joiden sukupuolielimien rakenne on täysin normaali, ovat orgasmin suhteen esileikin tai ylipäänsä miehen käsin suorittaman kiihotuksen varassa. Useimmat näistä naisista saavat avun vaivaansa ohjelmasta, joka alunperin on laadittu niille, joilla on liian korkealla sijaitseva häpykieli taikka pienet sisemmät häpyhuulet.

Hermosäikeet herkistyvät

— Maryn sukupuolielimet ovat täysin normaalit, minä sanoin Jimille hänen tullessaan tutkimushuoneeseen. — Niiden muoto on kuitenkin sellainen, ettei tavanomaisesti suoritetun yhdynnän aiheuttama hankaus ulotu häpykielen alueelle. Hän saa orgasmin helposti esileikissä, koska silloin kiihotatte sormellanne juuri sitä aluetta, mutta yhdynnän aikana se ei onnistu, koska siitin liikkuu liian kaukana siitä.

Siirryin hieman, niin että Jim itse näki kyseiset elimet, levitin ulompia häpyhuulia saadakseni ne pois tieltä ja osoitin sisempien häpyhuulien ylempää yhtymäkohtaa.

— Tarkalleen tässä on tärkeä kohta, minä sanoin. — Häpykieli sijaitsee tästä yhtymäkohdasta hiukan eteen- ja ylöspäin — näette sen ilmestyvän esiin sormeni alta, kun liikutan sitä tässä. Sukupuolisen kiihotuksen seurauksena häpykieli muuttuu isommaksi ja kovemmaksi — ei kuitenkaan niin isoksi, että se tulisi esiin tästä piilopaikastaan. Onneksi itse häpykielen koskettelu ei olekaan välttämätöntä orgasmin saavuttamiseksi. Juuri ennen orgasmia häpykieli muuten pieneneekin ja vetäytyy taaksepäin, niin ettei se juuri kenelläkään naisella ole kosketukselle altis yhdynnän koko keston ajan. Sisempien häpyhuulien liikkeistä välittyvä ärsytys ajaa saman asian kuin suoranainen kosketuskin.

Pidellessäni vasemmalla kädellä ulompia häpyhuulia avoinna pistin oikean käteni etusormen emättimeen.

— Tästä Maryn ongelma on peräisin, sanoin. — Hänen rakenteensa on täältä sellainen, että häpykieli ja sisemmät häpyhuulet jäävät ikään kuin sivuun yhdynnästä. Hän ei siten saa tavanomaisessa yhdyntäasennossa juuri lainkaan ärsytystä häpykielen alueelle. Sormin sitä sensijaan on helppo kiihottaa.

— Onko tuo alue sitten niin ratkaisevan tärkeä? Eikö ole muitakin herkkiä alueita?

— Niitä tulee olemaan, kunhan Mary on ensin saanut orgasmin yhdynnässä muutamaan kertaan. Noiden muiden alueiden näet on herkistyttävä ensin. Kun tämä on tapahtunut, tilanne onkin oleellisesti parempi. Useat potilaani ovat havainneet, ettei heidän ole tarvinnut käyttää erityisasentoja tai erikoistekniikkaa kuin joidenkin viikkojen tai kuukausien ajan. Silloin ovat muiden alueiden hermosäikeet herkistyneet siinä määrin, ettei itse häpykielen alueen kiihottaminen enää olekaan aivan välttämätöntä.

— Mitä meidän oikein on sitten tehtävä? kysyi Jim.

— Ensinnäkin: käyttäkää yhdyntäasentoja, joissa siitin joutuu paremmin kosketukseen emättimen etureunan kanssa. Jos katsotte nyt sormeani, niin huomaatte, että siihen on periaatteessa kaksi eri ratkaisua. Voitte muuttaa sisääntyöntymisen suuntaa niin, ettei siitin tunkeudu emättimeen suorassa, vaan hieman vinosti ylhäältä päin. Toinen tapa on, että vaikka työnnättekin siittimen sisään normaalissa kulmassa, kampeatte vartaloanne ylös vuoteen päätyä kohti siten, että penis painuu emättimen etureunaa kohti.

Jim nyökkäsi.

— Katsokaa nyt tarkoin, missä kulmassa emätin on, kun Mary makaa selällään jalat ylöspäin. Ja nyt, katsokaa, mitä tapahtuu, kun hän antaa toisen jalkansa laskeutua alas: kun reisi tulee lähelle pöytää, se työntää hänen lantiotaan hiukan taaksepäin. Jos teidän asentonne suhteessa häneen on koko ajan sama, muuttuu sisääntyöntymiskulmanne siten, että siitin tunkeutuu emättimeen hiukan ylä- ja etuviistosta eikä suoraan.

— Kyllä minä sen huomaan, mutta en käsitä, kuinka minä voin pysyä samassa asennossa.

— Itse asiassa ette varmaan voikaan. Te lepäätte osittain sen jalan reittä vasten, jonka hän on laskenut alas. Mutta juuri se muuttaakin teidän sisääntyöntymiskulmaanne siten kuin pitääkin. Tarvittava lisähankaus emättimen etureunan alueelle syntyy tässä asennossa.

— No niin, katsokaapa nyt, mitä tapahtuu, kun Mary ojentaa molemmat jalkansa suoriksi — sisääntyöntymiskulmanne muuttuu yhäkin edullisemmaksi, ja kun levitätte omat jalkanne niin, että ne tulevat Maryn jalkojen ulkopuolelle, huomaatte kaiken käyvän kuten pitääkin. Hänen reitensä pysyvät teidän painonne ansiosta tiukasti vasten vuodetta ilman, että kummankaan tarvitsee erikseen ponnistella sitä varten. Hänen emättimensä kaltevuus muuttuu siten, että teidän siittimenne selkäpuoli joutuu paljon kiinteämpään kosketukseen häpykielen ja sisempien häpyhuulten kanssa.

— Mutta eikö aukko tule silloin aika ahtaaksi? Mahdankohan minä päästä sisään tuossa asennossa?

— Asiallinen kysymys. Useimmat avioparit tekevät siten, että siitin työnnetään sisään vaimon toisen jalan tai molempien jalkojen ollessa sivulle taivutettuna. Sisään työntyminen on tällöin helppoa. Kun siitin on sisällä emättimessä, vaimo vetää jalkansa yhteen.

— Siinäkö sitten kaikki? Uskotteko, että tässä asennossa tapahtuva yhdyntä ratkaisee koko ongelman?

— Kyllä sen pitäisi ehdottomasti auttaa. Äkillinen muutos nautinnon intensiivisyydessä saattaa aluksi aiheuttaa miehelle ennenaikaisia siemensyöksyjä, mutta siihen auttaa entistä perusteellisemmin suoritettu esileikki. Sukupuolielimien hyväileminen on tavattoman tärkeä asia, Mary. Pidä huoli siitä, että Jim on täysin kiihottunut, kun aloitatte yhdynnän tässä asennossa. Muuten voi seuraus olla se, että emättimen tiukentunut ote saa hänet laukeamaan liian nopeasti.

— Ei kai se ole niin tiukka, että meille jommallekummalle tai molemmille aiheutuu siitä kipua? kysyi Mary.

— Ei enää. Ettehän te ole enää vasta-alkajia. Aivan aloittelijoille nämä asennot eivät aina käy, koska siittimen sisääntyöntymisasento on sellainen, että neitsyt tai melkein-neitsyt kokee sen epämiellyttävänä. Lisääntynyt piukkuus tekee myös kokemattomalle aviomiehelle vaikeaksi hillitä itsensä. Mutta kun on oltu naimisissa vuosi tai kaksi ja etenkin ensimmäisen lapsen syntymän jälkeen, emättimessä on tilaa, vaikka siitin tulisi sisään missä kulmassa tahansa, eikä purkauksen hallitsemisenkaan pitäisi tulla miksikään ongelmaksi.

Nainen voi väsyä liikaa

— Seuraavaksi esittelen teille aivan saman asennon käänteisenä eli siten, että Mary on päällimmäisenä. Ette ehkä mielly tähän asentoon pysyvästi, mutta kerran tai pari silloin tällöin sitä on syytä kokeilla. Tässä asennossa Mary voi liikuttaa itseään huomattavasti vapaammin ja etsiä tavan, joka tehoaa parhaiten. Siinä te molemmat myös saatte havainnollisen käsityksen siitä, missä kulmassa siittimen on mentävä sisään ja kuinka paljon painetta tarvitaan emättimen etureunaa vasten kiihotuksen aikaansaamiseksi ja kuinka paljon painetta Mary sietää tuntematta sitä vastenmielisenä (paljon enemmän kuin yleensä luullaan). Jotkut potilaistani pitävät tätä asentoa äärimmäisen nautinnollisena ja tyydyttävänä, mutta yleensä pariskunnat huomaavat, että nainen väsyy liikaa, kun liikkuminen jää miltei pelkästään hänen osalleen.

— Me kokeilimme sillä lailla, että minä olin päällä, ihan alkuaikoina, sanoi Mary. — Ei se ainakaan silloin mitenkään ihmeemmin tuntunut minuun vaikuttavan.

— Jalat yhdessä miehenne jalkojen välissäkö?

— Ei. Minulla oli jalat levällään ja minä ikäänkuin istuin hänen päällään.

Minä nyökkäsin. — Sillä tavoin useimmat avioparit tekevät, kun vaimo on päällä. Jalat levällä teidän on yleensä pidettävä vartalo melkein suorana, jot-

KÄÄNNÄ

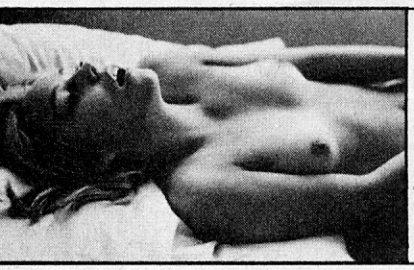

ORGASMI ESILEIKISSÄ

teivät reitenne painaisi hänen lantioluitaan vasten ja työntäisi siitintä poispäin emättimestä. Kun teidän vartalonne on melkein suorassa kulmassa miehenne vartaloa vasten, emättimenne etureuna ei pääse kosketukseen siittimen kanssa.

— Teidän on asetettava jalkanne Jimin jalkojen väliin ja annettava koko vartalonne laskeutua hänen päälleen, jotta kosketus emättimen etureunaan olisi riittävä. Voitte liikkua ponnistamalla joko varpaillanne tai polvillanne niin että koko vartalonne liikkuu pituussuunnassa tai voitte liukua hieman alaspäin vuoteen jalkopäätä kohti niin, että emättimenne etureuna painuu siittimen selkäpuolta vasten ja sitten keinutatte lantiotanne. Mutta keinuttakaa sitä poispäin Jimistä eikä häneen päin. Se lisää hankauksen voimaa.

— Kokeilkaa kuitenkin erilaisia asentoja ja erilaisia liikkumistapoja, kunnes löydätte sellaiset, joissa saatte saman nautinnon kuin esileikissäkin. Kun olette ne oppineet, voitte lisätä tai vähentää painetta ja hankauksen voimaa aivan sen mukaan kuin itse haluatte.

— Minä en siis taida voida tehdä paljoakaan, kun kokeilemme eri tapoja, sanoi Jim.

— Te voitte tehdä keinuvaa liikettä jossain määrin. Samaan tapaan siis kuin vaimonne tekee ollessaan alla ja jalat levällään. Huomaatte pian, että se on helppoa niin kauan, kun hän nojaa koko painollaan teidän rintakehäänne eikä rusenna lantioitanne. Itse asiassa hän ei saisikaan tukea itseään kyynärpäitten tai käsivarsien varaan kuten te teette, koska sisääntyöntymiskulmanne on edullisin hänen maatessaan aivan kiinni teidän rintaanne vasten.

— Sitten on vielä eräs tapa, jolla te voitte tässä asennossa lisätä liikkeitä. Jos Mary lepää koko pituudeltaan päällänne, huomaatte, että kudoksissanne on kylliksi elastisuutta, jotta voitte käsillänne liikutella häntä edestakaisin vartaloanne pitkin. Tartutte hänen lantioonsa sivuilta ja liikuttelette häntä mielenne mukaan, kunhan ette vain nosta häntä ylös, irti omasta vartalostanne.

Jim ja Mary nyökkäsivät kumpikin.

Tyyny selän alla

— Ja nyt toisentapaista tekniikkaa, minä sanoin kääntyen Maryn puoleen. — Sensijaan, että kallistaisitte lantiotanne laskemalla jalat alas, yrittäkääpä kallistaa sitä taivuttamalla alaselkäänne. Tällä tavoin näin, ikään kuin vain lisäisitte selkänne luonnollista kaarevuutta. Katsokaapa, Jim, kuinka emättimen etureuna jälleen siirtyy lähemmäksi sitä linjaa, missä siitin yhdynnän aikana liikkuu. Ilmeisestikään Mary ei voi pysytellä tässä asennossa pitkään ilman tukea, mutta jos hän asettaa tyynyn tai rullalle kääritytyn huovan selänkaaren alle, hänen emättimensä asettuu automaattisesti suotuisampaan asentoon. Tätä tyynytemppua voitte käyttää normaalissa 'mies- päällä- nainen- allajalat- levällään' -asennossa ja lisätä siten suuresti häpykieleen kohdistuvaa kiihotusta. Pitäkää vain huoli, että tyyny pysyy alaselän alla eikä siirry lantion alle.

— Ja minäkö teen muuten kaiken samalla lailla kuin aina ennenkin? Jim kysyi.

— Suurin piirtein. Joko tyynytemppu tai jalkojen laskeminen alas saattaa riittää Maryn emättimen kulman muuttamiseen niin, että hän saa hankausärsytystä juuri sinne, missä sitä tarvitaankin. Mutta molemmissa asennoissa on olemassa tapa, jolla voitte olla avuksi. Antakaahan, kun näytän, mikä se on.

Työnsin etusormen Maryn emättimeen täsmälleen sen suuntaisesti.

— Tämä on se asento, jossa olette työntänyt siittimen sisään aina ennen. Huomaatte, että siitin ei lainkaan tavoita emättimen etureunaa.

Pidin sormen täsmälleen samassa kulmassa, mutta painoin sitä emättimen etureunaa vasten.

— Tässä näette, miten voitte olla avuksi. Ponnistamalla siten vuoteen jalkopäästä, että vartalonne siirtyy muutamia senttejä kohti vuoteen päätyä, voitte painaa siittimen selkäpuolen emättimen etureunaa vasten, jolloin tarvittava hankaus syntyy. Tehkää tämä siten, että ensin työnnätte siittimen sisään kuten aina ennenkin ja sitten siirrytte ne muutamat sentit vuoteen päätyä kohti. Tällöin siitin saa kosketuksen Maryn sisempiin häpyhuuliin ja hyvässä lykyssä häpykieleenkin, vaikkei se suinkaan ole välttämätöntä, niin kuin äsken huomautin.

— Tuohan on yksinkertaista, sanoi Jim. — Kas, kun emme ole sitä tulleet itse huomanneeksi. Mutta minkälainen se toinen tapa on, tohtori?

— Se on sellainen, että työnnätte siittimen tavalliseen tapaan sisään niin syvälle kuin suinkin. Sen tehtyänne alatte keinutella lanteitanne sivulta toiselle. Tämä ei vie teitä kohti orgasmia samalla lailla kuin sisään ja ulos-liike, mutta se saattaa aiheuttaa riittävästi hankausta sisemmissä häpyhuulissa ja häpykielessä Maryn auttamiseksi.

— Ja minäkö liikun ihan tavalliseen tapaan? kysyi puolestaan Mary.

— Niin. Tietenkään ette pysty liikkumaan kovin paljon, kun molemmat jalat ovat suoriksi ojennettuina. Mutta muuten voitte tehdä mitä haluatte.

— Ja vielä eräs seikka, minä huomautin heille. — Mary luultavasti saa toisen ja kolmannen orgasmin helpommin kuin ensimmäisen, niin että yrittäkää pitkittää esileikkiä siihen saakka, kunnes hän on saanut ainakin yhden orgasmin. Maryn on silloin todennäköisesti hyväiltävä Jimin sukupuolielimiä melko pontevasti, jotta hänkin pysyisi koko ajan kyydissä mukana eikä lopahtaisi kesken.

— Ja siinäkö sitten kaikki? Eikö tosiaan tarvita enempää meitä vuosikaudet kiusanneen ongelman poistamiseen?

— Tämän pitäisi riittää. Koska Mary on niin altis ja innokas seksiin ei hänellä varmaankaan ole mitään psyykkisiä esteitä täyden tyydytyksen saamiselle yhdynnässä. Tuon molemmat-jalat- yhdessä- asennon ja vartalon pituussuunnassa ylöspäin tapahtuvien yhdyntäliikkeiden pitäisi riittää. Matkan varrella opitte pian, kuinka voimakkaita liikkeiden on oltava Maryn häpykielen kiihottamiseksi. Tyynytemppu ja se asento, jossa Marylla on vain toinen jalka suorana, antavat molemmille mahdollisuuden liikkumiseen ja tervetullutta vaihtelua ilman, että hankauskosketus emättimen etureunaan vähenisi. Minä olen tosiaankin täysin vakuuttunut siitä, että parin kolmen kuukauden kuluttua nautitte täysin mitoin kaikista asennoista, myös sellaisista, joissa tuota hankauskosketusta emättimen etureunaan ei pääse syntymään. Tuossa ajassa ehtivät muut alueet kyllä herkistyä tarpeeksi.

Jim soitti minulle jo heti seuraavana päivänä ja kertoi, että Mary oli saanut orgasmin 'luonnollisella tavalla' ja että he molemmat olivat hyvin onnellisia siitä. Kolmisen kuukautta myöhemmin sain heiltä kirjeen, jossa he kertoivat, että nyt seksi tuotti täyden tyydytyksen molemmille missä tahansa asennossa ja että heidän ongelmansa nyt ilmeisestikin oli täysin poistunut päiväjärjestyksestä.

Aivan kaikki tapaukset eivät pääty näin täydelliseen onnistumiseen, mutta menestys on yleensä vähintäänkin tyydyttävä, joten kannattaa yrittää jokaisen naisen, joka saa orgasmin ainoastaan käsin kiihottamalla esileikissä tai yhdynnän jälkeen, mutta ei itse aktissa. □

Pornolehtipaketteja:

Sisältäen uusia ulkolaisia, tosikovia väripornolehtiä. Kauneista malleista eri asennoissa. 10 kpl:een Himopaketti 40 mk. 6 kpl samoja 30 mk. 6 kpl v. -74. Pif, Paff, Raf leht. 30 mk.
6 kpl v. -73. Strip-Tease leht. 30 mk. Ruots. Pin-up, kavalk. leht. v. -66—69. 16 mk/kg. Samoja sidottuna 17 kpl yht. v. -60—65, à 20 mk.

Loistoluokan lehdet:
Amerikkalaiset 22 x 28 cm kokoa, 3—10 dollarin lehdet à 25—50 mk. Private, Ero, Dream, Selecta, Fifteen, Prince, Open-Throat, Color-Climax à 15 mk.
Homo, Lesbo, Animal, ym. erik. värilehd. à 16 mk. Suom. pornokirja pak. 5 kirj. 2 leht. 23 mk. Por.kirjoja: Irstas uni à 14 mk. Etelän rakastava tytär, Houkutusten talo, Hekuman kirot ym. 10 mk. Pornofilmit joka alalta, uusia 60 m. super väri à 80—110 mk.

Ilmalla täytettävä tyttönukke pit. 165. Avoin suu ja tiukka vagina, uskollinen à 210 mk. Lolita à 49 mk. Muotoillut hieromasauvat 18 cm à 25 mk 24 cm 32 mk. Kumipäällinen 52 mk.
Sexvaatteita, erik. kumeja kiihoit. ja tukirenk. ym. ym.

Huom. Alan vanhin ja varmin postimyynti pohjoismaissa. Läh. yksityisnimellä huomiotta jälkivaatimuksella + 3—8 mk. postik. Tilaukset: Pl 109. 00151. H:ki 15. tai puh. 90/64 00 92.

MIELI-PUOLINEN JUNA-KAAPPAUS

W. J. SABER

Kaapata juna matkustajineen keskellä New Yorkia ja vaatia kolmen miljoonan dollarin lunnaat. Idioottimaista. Mutta sitä ei kukaan ollut kertonut noille neljälle hampaisiin saakka aseistautuneille hulluille, jotka tempun tekivät...

KÄÄNNÄ

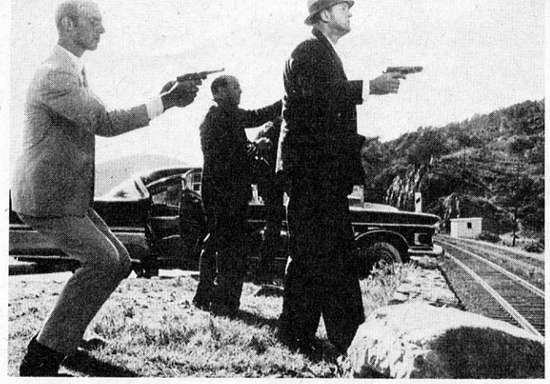

Poliisit odottivat tykit kourassa käskyä rynnätä tunneliin 97. kadun päässä.

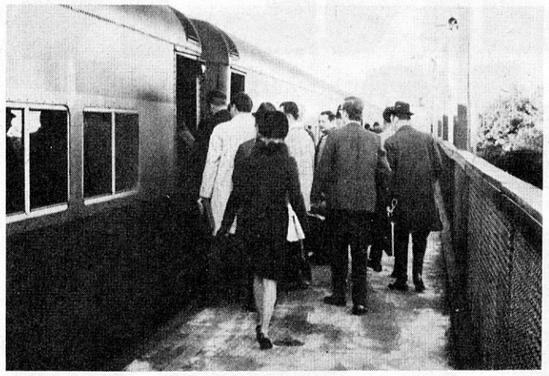

Kaikki kaapatun junan perässä New Yorkin yrittäneet junat ruuhkautuivat kauas kaupungista ja ihmiset joutuivat kävelemään.

Kaikki poliisit eivät haavoittuneet luodeista. Osa sai niskaansa kiehuvan kuumaa vettä haljenneistä johdoista.

Kaikki matkustajat eivät kestäneet hermopainetta vaan pyörtyilivät. Pelastusmiehistöllä oli käyttöä happilaitteille.

MIELI-PUOLINEN JUNA-KAAPPAUS

●●● JUNA SEISOI pysäkillä, josta päästiin Bronxin kasvitieteelliseen puutarhaan. Yhteen vaunuun tunki kolme haalaripukuista miestä metallisia työkalupakkeja kantaen.

Haalareihin oli painettu punaisella Triple A Electronics. Kuka tahansa olisi luullut heitä työhön matkalla oleviksi sähkömiehiksi.

— Perä näkyy kainalostasi! Tom Bakster, vanhin joukosta sähähti vihaisesti Harry Coulterille, pullealle ja ilmeettömälle lattajalalle, joka silmääkään räpäyttämättä korjasi kainalokotelon parempaan asentoon.

Ovet paukkuivat kiinni, juna nytkähti liikkeelle ja konduktööri ilmestyi kyselemään lippuja. Miehet ojensivat jo esille varaamansa pahvilappuset, jotka konduktööri sanaakaan sanomatta pudotti taskuunsa ja häipyi eteenpäin.

Eteenpäin porhalsi myös tuo 8.12 Mt. Kiscosta lähtenyt aamujuna, The Millionaire's Special, jonka piti saapua New Yorkin Grand Central asemalle 10.03. Mutta ei koskaan saapunut.

Tuo haalaripukuinen kolmikko työntyi kolmesta vaunusta ensimmäiseen. Tyhjä penkki löytyi aivan etuosasta ensimmäisestä rivistä. Se sopi oivasti suunnitelmiin ja miehet heittäytyivät istumaan raskaat laukut penkkien alle survoen.

Harry Coulterin kainalossa aseen perä pullahti taas epäilyttävästi näkyviin hänen nojautuessaan syvään istuimellaan.

— Helvetti, etkö todellakaan voi olla sotkematta koko hommaa Harry? murahti Johnny Silk, joukon pisin ja suhteellisen hyvän näköinen vaaleatukka, jonka saattoi hyvinkin kuvitella olevan kaukaista sukua viikingeille.

Coulter korjasi taas kainalokoteloaan sanomatta sanaakaan. Juna jyskytti eteenpäin . . .

Seuraava pysähdys oli 125. kadulla, jossa Millionaire's Special pysähtyi vain tarvittaessa. Useimmat tuon seudun asukkaat olivat jo menneet työhön kaupunkiin, joten usein tuon junan ei tarvinnut edes pysähtyä. Tällä kertaa oli kuitenkin tulossa yksinäinen matkustaja.

Kyseessä oli musta mies, jonka nimi oli Josh Jenkins. Musta tietenkin, koska oltiin Harlemin sydämessä, jossa ei valkoisia ollut näkynyt sitten toisen maailmansodan päättymisen.

Josh Jenkins ei eronnut mitenkään muista junassa jo istuvista mustista miehistä. Tumma puku, lentolaukku, parhaat päivänsä nähnyt valkoinen paita. Häntä olisi voinut hyvinkin pitää tarjoilijana, joka oli matkalla työpaikkaansa. Laukun jalkojensa väliin pudottaen hän istuutui vaunun perimmäiseen penkkiriviin.

Muutamat yrittivät hymyillä

Ensimmäisessä vaunussa toiminnan hetki oli koittanut Tom Bakksterille, Johnny Silkille ja Harry Coulterille. Laukut aukenivat ja jokaisen käsiin ilmestyi automaattiase.

Johnny Silk asteli järeä Schmeisser aseenaan vaunun perälle ja hänen jäljessään taapersi Harry Coulter Sten-gun kainalossaan. Ja vara-aseena yhä revolveri kainalokotelosta pullottaen.

Useimmat vaunussa istujat eivät reagoineet, muutamat yrittivät tapailla naamalleen hermostunutta hymyä. Nekin hyytyivät kun Johnny Silk avasi suunsa.

— Jokainen istukoon rauhallisesti paikallaan ja lupaan, ettei kenellekään käy köpelösti!

Tom Bakster tähtäsi Colt-45 automaticillaan kuljettajan hytin oven sulkevaan lukkoon ja painoi liipasinta. Jyrähdys oli mahtava ja sai naiset vaunussa kirkumaan

KÄÄNNÄ

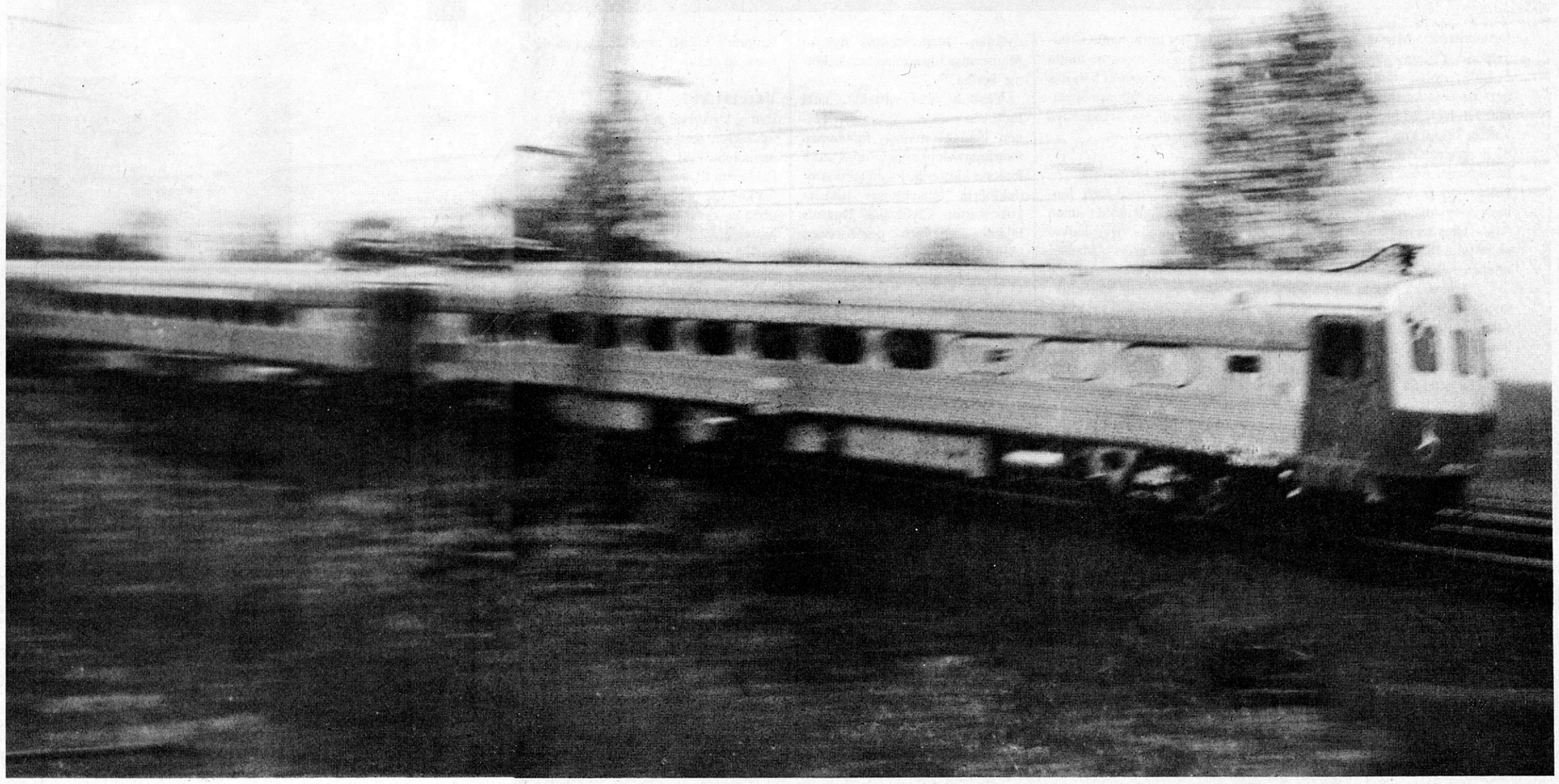

Josh Jenkinsin ääni kaikui ylimpänä ja siihen oli ilmestynyt nyt sekä pontta että itseluottamusta. — Seuraavaan vaunuun jokainen tai täältä paukkuu! Ammun sen, joka jää viimeiseksi!

hysteerisesti. Miestenkin nenät kalpenivat muutaman asteen.

Bakster olisi voinut käyttää äänenvaimentajaa, mutta ei halunnut. Oli hyväksi hieman pelotella kansaa silloin kun sen saattoi tehdä ilmaisena sivutuotteena. Bakster potkaisi oven auki ja veturinkuljettajan pelästynyt naama ilmestyi oviaukkoon.

— Ulos sieltä! Bakster karjaisi ja heilutti coltiaan uhkaavasti miehen nenän alla.

— En voi . . . junaa on ohjattava! mies parahti ja nuolaisi vaistomaisesti kuiviksi käyneitä huuliaan.

Baksterin suupielessä nykäisi samalla hetkellä kun hänen sormensa koukistui liipasimella toisen kerran. Luoti repi tiensä veturimiehen kainalosta sydämeen ja teki keuhkoista selvää saman tien.

Ennenkuin seinää vasten lennähtänyt ruumis ehti vajota lattialle Bakster kaappasi siitä otteen ja lennätti koko verisen mytyn matkustamon puolelle. Kirkaisujen hysterian aste nousi huomattavasti ruumiin tömähtäessä käytävälle ja roiskiessa verta ympärilleen. Ensimmäiset naiset pyörtyilivät.

Tom Bakster oli tyytyväinen. Tunnelma vaunussa oli siinä pisteessä, että vaunun takaosaan asemiin jähmettynyt Harry Coulter pystyisi hyvin pitämään järjestystä yllä. Bakster ei luottanut Coulteriin tiukassa tilanteessa, mutta kaikki oli nyt reilassa ja hän itse saattoi tunkea ison ruhonsa ohjaamoon. Junan kulusta oli pidettävä huolta.

Kokovoltti kuolemaan

Viimeisessä vaunussa Josh Jenkins oli kuullut laukaukset junan metelistä huolimatta. Hän kaivoi lentolaukustaan esiin Mauser 1896 automaatin ja kokosi sen muutamalla näppärällä kädenliikkeellä.

Jenkins loikkasi pystyyn istuimeltaan saatuaan aseensa kuntoon ja tähtäsi sillä suoraan konduktööriin, joka oli tulossa kysymään hänen lippuaan.

— Jokainen pystyyn ja seuraavaan vaunuun tai täältä paukkuu! komensi Jenkins hieman falsettia hipovalla äänellä. Muutaman matkustajan kasvot kääntyivät mustan miehen suuntaan, mutta käsky ei ilmeisesti ollut tunkeutunut kyllin syvälle monenkaan tajuntaan.

Konduktööri pysähtyi ja ilmeisesti päätteli, että kyseessä oli pila. Kaveri ei luultavasti ollut tajunnut vähän aiemmin kuulunutta pauketta laukauksiksi. Hänen sormensa kohosi varoittavasti kohti Josh Jenkinsiä.

— Pankaa tuo pois heti paikalla! koppalakkinen virkkoi kuuluvalla äänellä. Mutta hän ei ehtinytkään. Josh Jenkins nykäisi Mauserinsa liipasimen taakse kolme kertaa.

Yksikin olisi riittänyt, sillä luoti iski suoraan sydämeen. Toinen lennätti miehen muutaman metrin taaksepäin ja kolmas antoi lentoon kierrettä, joka päätti konduktöörin omaehtoiset liikkeet kokovolttiin käytävällä. Ruumis läjähti kyljelleen penkkirivien väliin.

Vaunussa puhkesi täysi paniikki, naiset kirkuivat ja miehet kiroilivat. Josh Jenkinsin ääni kaikui ylimpänä ja siihen oli ilmestynyt nyt sekä pontta että itseluottamusta.

— Seuraavaan vaunuun jokainen tai täältä paukkuu! Ammun sen, joka jää viimeiseksi!

Kansa lakosi kuin vauhko karjalauma yhä savuavan Mauserin piipun tuijottaessa vaativasti vaunun takaosasta. Vaunujen välinen ovi lennähti auki ja ensimmäiset pääsivät hyökkäämään vaunusillalle. Oli ihme, ettei ketään yleisessä paniikissa survottu yli kaiteiden vaunujen väliin.

Kirkuva massa pääsi enemmän tai vähemmän kolhittuna toiseen vaunuun, jossa Johnny Silk oli ottamassa tulijoita vastaan tylyn näköinen Schmeisser kainalossaan.

— Istumaan jokainen ja turpa kiinni! Penkeissä on kyllä tilaa ja sopu sijaa antaa! Silk karjui ja heilutteli villisti aseensa piippua edes takaisin.

Vaunut irti!

Ihmiset yrittivät hillitä kuohuvat tunteensa, joissa pelko ja kuolemankauhu oli päällimmäisenä. Penkeistä löytyi ihmeen hyvin tilaa kaikille ja muutamassa sekunnissa kaikki istuivat kuolemanhiljaisuuden vallitessa vaunussa.

Silk peräántyi vaunujen väliseen käytävään, lukitsi oven avoimeksi ja kolautti sitten aseensa perällä ensimmäisen vaunun oveen. Harry Coulter puski sen auki ja pisti päänsä esiin kysyvä ilme paksulla naamallaan.

— Mitä nyt, Johnny?

— Onko kaikki okei, Harry?

— Hyvin pyyhkii . . . Tomin oli pakko kylmentää kuski, muuten asiat ovat reilassa!

— Hienoa . . . Hae raato tänne, se on heitettävä tuonne viimeiseen vaunuun! Jenkins pääsee kohta toimimaan . . .

Coulter heitti Sten-gunin hihnasta olalle ja kävi hakemassa veturinkuljettajan ruumiin, joka jätti verisen vanan käytävälle hänen raahatessaan sitä perässään. Kauhusta ammollaan olevat silmäparit seurasivat mykkinä tapahtumaa. Muutamat uskalsivat avata suunsa ja se sai Johnny Silkin jälleen heilauttamaan Schmeisserin piippua uhkaavasti puolikaaressa.

— Turpa tukkoon, johan minä sanoin! kuului uhkaus.

Ruumis kiskottiin viimeiseen vaunuun tapetun konduktöörin seuraksi. Tom Bakster sai merkin hiljentää junan vauhtia ja kun se vihdoin pysähtyi, Josh Jenkins loikkasi viimeisten vaunujen väliin ja irrotti ne toisistaan ammattilaisen sormin. Sen jälkeen hän kiipesi takaisin toiseen vaunuun ja juna nytkähti uudelleen liikkeelle.

Tuo raide oli ainakin tukossa jos joku yrittäisi heidän peräänsä toisella junalla. Poliisien olisi pakko tulla jalan ja se olisi heille ylivoimainen homma, Jenkins mietti ja hänen valkoinen hammastarhansa väläytti tyytyväisen irvistyksen.

Veturissa radiopuhelin räsähti ja seuraava opastintorni vaati selitystä seisokkiin.

— Mitä helvettiä siellä kupataan? Liikkeelle, ettette tuki koko rataa!

— Tullaan, tullaan . . . , Bakster mutisi puhelimeen ja paiskasi sen kiinni.

Juna paineli nyt hyvää vauhtia eteenpäin vihreässä aallossa, mutta 72. kadun opastintorni ei suinkaan ollut tyytyväinen. Raiteille jäänyt vaunu pani automaattiopastimet sekaisin parissa minuutissa.

— Mitä helvettiä te meinaatte? kiljui radiopuhelin kaapatun junan veturissa. — Olette jättäneet yhden vaunun peräänne, saatana! Onko kuski humalassa vai mitä helv . . . !?

Tom Bakster ei piitannut vaihdemiesten vaahtoamisesta vaan paineli eteenpäin. Tilanne junassa oli täydellisesti heidän hallinnassaan.

— Mitä saakelia tämä tarkoittaa? Mitä te oikein yritätte? yritti yksi miesmatkustaja tiedustella. Josh Jenkins astui esiin Mauser tanassa ja suuntasi sen uteliaan otsaan.

— Leipäläpi soukemmalle tai tulee kolmas silmä edellisten väliin! hän tiuskaisi ja mies vaikeni kalveten. Jenkins jätti Coulterin vahtimaan toista vaunua ja perääntyi ensimmäiseen, jonne Silk oli mennyt pitämään järjestystä yllä.

— Kuinka sujuu? Silk tiedusteli mustalta kumppaniltaan, joka pudisti päätään hikipisaroita otsallaan.

— Okei muuten, mutta siellä on niin paljon sakkia, että tunnelma alkaa kiristyä pakostakin . . .

— Hmmm . . . on parasta ottaa Harry tänne helpommalle puolelle, menen itse komentamaan kakkosvaunua . . .

Toinen solmukohta

Miehet vaihtoivat jälleen paikkoja. Veturissa Tom Bakster ohjaili junaa kieli keskellä suuta. Hän tiesi täsmälleen mitä teki pitäessään koko ajan kakkosraiteen, vaikka muistakin mahdollisuuksia oli valittavana. Samassa juna vilahti tunneliin 97. kadun päässä ja edessä alkoi aueta Park Avenuen alainen raiteiden lukinverkko, jossa ainakin 40 raideparia vei Grand Centralin ja Penn Centralin asemille.

Bakster jarrutti voimakkaasti 72. kadun opastinkeskuksen sukellettua näkyviin. Oltiin operaation solmukohdassa numero kaksi ja jännitys tiivistyi taas kerran junassa ja kaappaajien mielissä.

— Näyttää siltä, että 8.12. Mount Kiscon konnari tulee tänne, kuski samaten, murahti opastinkeskuksen mies toverilleen ikkunasta kiskoviidakkoon vilkaistessaan. Keskuksesta oli havaittu junan pysähtyminen kakkosraiteelle ja molempien mielissä välisi tuhat mahdollisuutta selittää junan kummallinen käyttäytyminen. Ja kummankin otsa hikoili ponnisteluista yrityksissä saada irrallinen vaunu hittoon tukkimasta liikennettä 125. ja 97. kadun välipätkältä.

Josh Jenkins oli kaivannut lentolaukustaan konduktöörin koppalakin ja virkatakin. Ne yllään hän marssi kohti opastinkeskusta mauseria kainalossaan piilotellen. Pahaa-aavistamaton vaihdemies työnsi oven auki saadakseen vain kylmää terästä napaansa vasten. Ykköshuoneessa näkyi toinenkin mies.

— Pää kiinni jos haluat elää! Josh Jenkins virkkoi ja poisti sanojensa vakuudeksi Mauserin varmistimen. Operaattorin hommia hoidellut toinen mies vilkaisi taaksepäin napsahduksen kuultuaan ja kalpeni. Hänen refleksinsä toimivat nopeasti, käsi tavoitti suoran linjan mikrofonin 49. kadun keskukseen.

— Jeff!! hän ehti huutaa mikrofoniin. Se jäi hänen viimeiseksi sanakseen, jonka sinetöi mauserin räsähdys.

Laukaus sai muista keskuksen huoneista ryntäämään pelästyneitä miehiä käytävään, jota Josh Jenkins hallitsi suvereenisti automaattiaseellaan.

— Kaikki tuonne luutavarastoon! hän määräsi ja pakotti yhä

KÄÄNNÄ

UPSEERITAKKI
Engl. armeijan, rusk. sarkaa
2 sivu- ja 2 rintataskua.
Koot: 46 ja 48
40,—

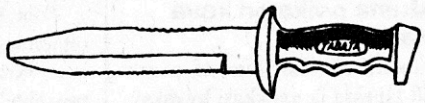

SUKELTAJAN VEITSI 1298 B
Kokopituus 305 mm, terä 180 mm, leveys 30 mm. Raskas nuppi, musta kumiseoskahva, -tuppi ja hihnat. **40,—**

VIIDAKKOHATTU
Engl., isolierinen, maastonvärinen, koot: iso, keskikoko, pieni. **15,—**

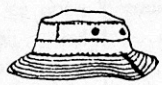

VIIDAKKOLIBBIS
NATO, tummanvihreä.
Koot 54—61. **15,—**

KRANAATTI LAUKKU

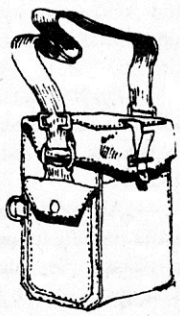

Engl. armeijan, tummanvihreä, kankainen. Varustettu olkahihnalla ja vyökoukulla. **10,—**

US AIR FORCE AURINKOLASIT 1095

Metalliset säädettävät sangat, Kotelo. **25,—**

Tinamuki **1089 B**

Engl. armeijan käyttämä tinattu peltimuki. Käyttämätön **3,—**

ARMY-Postimyynti
Box, 112. 00171 Hel 17
Puh. Til. 90-602180
Myymälä: Eerikinkatu 33
Ruotsissa: Grönlund
Box 305, 24200 Hörby.

TAVARA _____

_____

Nimi _____

Lähios. _____

Posti _____

Toimitus jälkivaat.+rahti
Pienin tilaus 10:—

mauserin piippua tuijottavan oven avaajan avaamaan toisenkin oven. Siivouskomeron, jonne kymmenen ihmisen tunkeminen ei ollut niinkään helppoa. Ruumiin näkeminen helpotti kuitenkin ahtautumista.

»Musta poika on kova naama»

Tom Bakster tuli toisesta ovesta colt tanassa ja nyökkäsi hyväksyvästi nähdessään tilanteen olevan hallinnassa. Siivouskomero lukittiin ulkoapäin ja opastinkeskukseen jäivät nyt herroiksi Jenkins ja Bakster. Musta mies vilkaisi operaattorin pöytää ja alkoi sitten itsekseen murahdellen heitellä kytkimiä sinne tänne.

— Okei, hän vihdoin virkkoi ja astui taaksepäin. — Jos ne yrittävät saada junan läpi tänne saakka niin siitä ei tule mitään . . . tai korkeintaan junakolari!

— Oletko varma, ettei 49. kadun keskus pysty selvittämään tuota sotkua? Bakster tiedusteli kireästi.

— Pysyttelen täällä tornissa ja hoidan asiat siihen malliin, ettei liikennettä tällä radalla selvitä pirukaan . . .

— All right, Josh . . . Pidä samalla silmällä tunnelin suuta tuolla päässä. Se taitaa olla ainoa läpi, josta jeparit pääsevät tänne yrittämään . . .

— Osaan hommani, Tom . . . Hoitakaa te muut oma osuutenne, minä kyllä selvitän tämän kunnialla . . .

Bakster perääntyi ulos ovesta ja varmisti, että se oli lukossa kun hän lähti kohti junaa. Harry Coulter tuijotti uteliaana tulijaan vaunusillalta.

— Kuinka sujui? kaveri tiedusteli pulleat posket täristen.

— Ei hätää . . . Toivon vain, että Jenkins hoitaa lopun yhtä sutjakkaasti kuin alun . . .

— Johnny sanoi, että se musta poika on kova naama, Coulter huomautti ja vilkaisi sisälle vaunuun, jossa Silk piti komentoa matkustajille. Coulterille Johnny Silkin sana oli aina ollut laki.

Ne törmäävät tunnelissa!

Jos Tom Bakster oli huolissaan niin sitä oli myös 49. kadun opastinkeskuksen pääoperaattori Jeff Hollinger. Hän oli hätäpuhelimella yhteydessä pääkeskukseen.

— Kisco 8.12 seisoo 72. keskuksen kohdalla . . . jotakin on nyt päin helvettiä! hän karjui puhelimeen. — Yksi junan vaunuista jäi 98. kadulle ja kuulin äsken Andy Harrisin karjuvan nimeäni puhelimeen, sen jälkeen vain räsähti eikä kuulunut mitään! Joku hullu sotkee siellä liikenteen heittelemällä kaikki raiteet poikittain, koko liikenne on poikki . . . Kaksi matkustajajunaa tulee juuri Harlemista ja yksi tavarajuna myös. Jos emme saa raiteita selviksi ne törmäävät tunnelissa . . .

Tom Bakster oli jälleen junan ohjaimissa ja muut miehet pitivät aseet tanassa matkustajia komennossaan. Viiden minuutin ajo mateluvauhtia vei junan puolen kilometrin päähän 72. kadun keskuksesta, jonka jälkeen oltiin viimeisellä pysäkillä.

— Kaikki ulos, olemme tulleet matkan päähän! Bakster komensi veturista junan puolelle astellen.

— Okei, kuulitte mitä hän sanoi! Johnny Silk karjui. — Jonoon ja ovesta ulos joka sorkka . . . järjestäytykää tuonne kiskojen vieressä kulkevalle käytävälle ja odottakaa seuraavaa käskyä!

Kansa marssi vaiteliaana jonona ulos junasta ja Tom Bakster ohjasi jonon pään tunnelin seinässä olevalle ovelle, johon oli maalattu kirjaimet 14 A. Kun kaikki olivat paikalla hän täräytti aseellaan lukon hajalle ja jono ohjattiin kapeita portaita pitkin ovesta sisään ja edelleen alaviistoon maan alle.

Portaiden alapäässä oli jälleen tunneli, joka oli samanlainen kuin sekin, jossa kiskot kulkivat. Tunnelin seinustalle valetulle betonikäytävälle marssitettiin koko panttivankien joukko ja ovi yläpuolella lyötiin tiukasti kiinni.

— Okei, sääntö turpa kiinni pätee edelleen! Johnny Silk komensi. — Nyt keräämme jokaiselta talteen kellot, lompakot ja korut, sen jälkeen otan ylös kaikkien nimen ja toimipaikan . . .

Harry Coulter kiersi jonon säkki kädessään ja ensimmäinen saalis kerättiin talteen. Silk tuli perässä kynän ja lehtiön kanssa.

— Mitä tämä tarkoittaa? uskalsi yksi ja toinen udella.

— Tuli jo kertaalleen sanottua, että turpa rullalle tai tulee nikkeliä napaan, Silk murahti. — Mutta sanottakoon nyt, että teistä pyydetään lunnaita ja rukoilkaa mielessänne, että yhtiönne tai sukunne suostuu maksamaan . . .

Tom Bakster ei vaivautunut alempaan tunneliin Silkin ja Coulterin kanssa. Hän kiskoi ylleen pikimustat haalarit ja mustan naamion. Poliisi ei luultavasti tiennyt vielä mitään, hänen päässään välähti. Siinä hän oli oikeassa. Poliisilla ei ollut harmaata aavistustakaan millainen helvetti oli puhkeamassa maan alla sen jalkojen alapuolella lähes Manhattanin sydämessä.

— Olen täysin järjissäni. Jos ette tee kuten käsketään, me voimme lähettää teille vaunulastillisen ruumiita ulos tunnelista. Kaksi ruumista on jo siinä vaunussa malliksi, joka jäi 98 kadulle.

Joko rahaa tai ruumiita

Johnny Silk oli saanut nimenkeruun päätökseen ja asteli takaisin ylätunneliin. Siellä oli hätäpuhelin sopivan matkan päässä ja mikä parasta sillä sai automaattisesti yhteyden 49. kadun pääkeskukseen.

Keskuksessa Jeff Hollinger kiskaisi pärisevän hätäpuhelimen kuulokkeen käteensä.

— Kuka siellä ja mitä asiaa?

— Kuunnelkaa tarkkaan . . . Olemme kaapanneet 8.12 Mt. Kiscon junan ja pidämme 54 ihmistä panttivankeinamme. Vaadimme heistä miljoonan kaupungilta ja miljoonan rautatieyhtiöltä . . . sekä henkilökohtaiset lunnaat jokaisen yhtiöltä tai sukulaisilta. Jos ei rahaa kuulu niin tulee ruumiita! Tässä tulee nimilista vangeista . . .

— Mitä helvettiä? Olette hullu . . .

— Olen täysin järjissäni. Jos ette tee kuten käsketään, me voimme lähettää teille vaunulastillisen ruumiita ulos tunnelista. Kaksi ruumista on jo siinä vaunussa malliksi, joka jäi 98. kadulle . . . Nyt yhdistäkää minut kaupungin puhelinverkkoon ja äkkiä sittenkin!

✦✦✦

Penn Centralin asemapoliisin päällikkö Ed Burke oli revetä nahoistaan kuullessaan tapahtuneesta ja lunnasvaatimuksesta. Burke oli puolivälissä neljääkymmentä, entinen upseeri ja poliisissa nopeasti kohonnut alan ammattilainen. Se, että hän oli joutunut asemapoliisiin johtui työtapaturmasta. Luoti haimassa, luki lääkärin lausunnossa, joka lähetti hänet ulos New Yorkin kaupunginpoliisista.

Penn Centralin asemapoliisi tunsi Burken maineen rautaisena etsivänä ja palkkasi miehen riveihinsä ennenkuin tämä ehti vanheta siviilissä viikkoa pitempään. Ja nyt viiden vuoden palveluksen jälkeen Burke johti asemapoliisia.

— Okei, Wilson, annahan kuulua mistä perkeleestä tässä on kysymys! Burke virkkoi ylipainoiselle kersantilleen, joka levitteli mappeja auki hänen eteensä.

— Emme tiedä ihan tarkkoja yksityiskohtia, mutta 8.12 juna Mt Kiscosta Centraliin on kadonnut kuin hohtimet kaivoon . . . toisin sanoen tunneliin, joka alkaa 97. kadulta ja jatkuu keskustaan saakka. Joku soitti keskukseen ja väitti, että matkustajat on kaapattu ja pyysi lunnaita . . .

— Tuon kaiken olen kuullut . . . mitä muuta?

— Sherman hoitaa asiaa . . . hän tietää enemmän, kersantti Wilson virkkoi. — Hän kasaa juuri joukkoa 97. kadun tunnelin aukolle, josta on määrä hyökätä sisälle . . .

Burke ja Wilson kiiruhtivat kumpikin päivystyshuoneeseen, jossa Sherman piti puhuttelua miehilleen.

— Meidän on ensin selvitettävä se minne junan matkustajat ovat joutuneet, kuului Shermanin määrätietoinen ääni julistavan kun Burke asteli sisään huohottava Wilson kannoillaan.

— Kai ne vielä junassa ovat, Burke murahti vastaukseksi tuohon kersantin määräykseen, joka jäi sillä kertaa Shermanin viimeiseksi. Burke otti jutun itse hoitoonsa ja määräsi Wilsonin johtamaan toista joukkoa, Shermanin toista hyökkäyksessä tunneliin.

Sillä aikaa Tom Bakster kyyristeli 55. kadun kohdalla mustissa haalareissaan ja mustassa naamiossaan. Hänen kätensä työskentelivät tottuneesti pikakivääri piipun kanssa ja asensivat siihen suuliekin peittäjän.

Jepareilla oli huonot kortit

Bakster sai odottaa melko kauan ennen kuin tunnelin mutkasta alkoi näkyä liikettä. Hän oli valinnut omalle osalleen kaupungin keskustasta päin tulevat poliisit ja toivoi hiljaa mielessään, että Josh Jenkins 72. kadun kohdalla pystyi pidättelemään koukkuja, jotka hyökkäisivät Harlemin päästä tunnelia. Juna ja panttivangit olivat heidän välissään.

Baksteria melkein nauratti kun hän näki ensimmäisten poliisien ryömivän kohti pitkin tunnelin seinustoja. Jepareille oli langennut jaossa huonot kortit, sillä Bakster oli tunnelin pimeässä osassa ja täysin piilossa. Tulijat olivat tunnelin yhä valaistussa osassa kuin pulut tarjottimella.

Kolme räsähdystä Baksterin pikakivääristä riitti kertomaan kissalan pojille, että tosi oli kyseessä.

— Valot sammuksiin, saatana! kuului Ed Burken komento ja hänen vierellään ryöminyt Jeff Hollinger tarttui radiopuhelimeen.

— Mitä helvetin mielipuolisakkia meillä oikein on vastassamme? kuului kersantti Shermanin mutina Burken takaa.

✦✦✦

Johnny Silk oli sen sortin kavereita, jotka kuvataan allergisiksi työnteolle. Hän ei ollut välittänyt raatamisesta koskaan. Komealla ulkonäöllään hän oli onnistunut vaikuttamaan asioihin niin, ettei hänen itse asiassa koskaan ollut tarvinnut käsiään liatakaan. Naiset ovat heikkoina filmitähden näköisiin tyyppeihin ja Johnny Silk laski itsensä sellaisiin kuuluvaksi . . .

Harry Coulter oli tuntenut Johnny Silkin pikkupojasta asti ja alemmuuskompleksia tämän rinnalla yhtä kauan. Tuo lihava bulldoginposkinen vetelys teki mitä tahansa Silk käski. Tai oli ainakin tehnyt näihin aikoihin saakka, vaikka kapinoikin mielessään jatkuvaa komentelua ja pilkantekoa vastaan.

Tom Bakster oli rautaa muidenkin kuin omasta mielestään. Armeijasta päästyään hän oli liittynyt poliisiin ja kohonnut huippumieheksi loistavalla aseenkäsittelytaidollaan. Tarkka-ampujaa, joka oli Baksterin luokkaa, kaivattiin aina. Mutta 20 vuoden kunniakkaan palveluksen jälkeen Baksterille sattui ikävä lipsahdus, joka maksoi hänen uransa.

Yöpartiossa Staten Islandilla hän ampui tumman pojan, jonka uskoi olevan ryöstämässä kauppaa. Kyseessä oli kuitenkin vain paikallisen rihkamakaupan omistajan poika, joka oli isänsä avaimilla kaupassa pikkuasialla ja revolveri, jota poika kantoi kourassaan oli vain muovilelu. Vesipistooli.

Tom Bakster käveli kassan kautta eläkkeelle ennenkuin virkavuodet tulivat täyteen. Kun Johnny Silk sitten sattui hänen kohdalleen suunnitelmineen, Tom Baksteria ei kauaa tarvinnut taivutella mukaan. Katkera mies on aina helppo pala.

Katkeruus oli tavallaan musta mies Josh Jenkinsinkin motiivi. Hän oli ollut jo vuosia konduktöörinä Penn Central rautatieyhtiöllä, jonka hänen mielestään olisi pitänyt jo aikaa sitten lähettää hänet kuljettajakurssille. Josh Jenkins piti selviönä, että häntä syrjittiin ihonvärin perusteella ja se sai hänet raivoihinsa. Ja kypsäksi hyväksymään Johnny Silkin suunnitelman.

Tai Harry Coulterin suunnitelman, sillä Harry oli vienyt Johnnylle kirjan junakaappauksesta, josta tämä oli saanut idean. Kirjassa kaappaus oli sortunut siihen, että kaappaajat eivät olleet kyllin loppuun saakka ajatelleet pakomahdollisuuksia. Poliisi hivutti heidät nälkäkuoleman partaalle vahtimalla jokaista maan päälle vievää aukkoa yötä päivää.

Johnny Silk ei halunnut mennä moiseen lankaan ja hän käytti kokonaisen vuoden kaikkien yksityiskohtien pohtimiseen. Ja kun jokainen mutka matkassa oli oikaistu oli enää jäljellä sopivan kokoisen iskujoukon rekrytoiminen. Se ei ollut ollenkaan monimutkainen juttu, sillä näytti kuin halukkaita olisi ollut liikaakin.

Johnny ja Harry olivat yleismiehiä, Tom Bakster aseiden asiantuntija ja Josh Jenkins junien ja rautatiehommien tuntija. Silk itse arveli joukon olevan kaikin puolin kyllin pätevän homman läpiviemiseen.

Juna on tyhjä

— Juuri niin, tarkastaja . . . Heillä on 54 matkustajaa vankeinaan ja ampuvat kuin hullut! Etenemisemme pysähtyi 55. kadun paikkeille kun lyijyä alkoi lentää niin tiheästi, ettemme päässeet tuumaakaan eteenpäin! Ed Burke karjui hätäpuhelimeen. — Ne eivät sitäpaitsi ammuskele nallipyssyillä, vastaamme papatti selvästi pikakivääri . . . Ja siitä hylätystä vaunusta löytyivät veturinkuljettajan ja konduktöörin ruumiit. Yksi kaappaajista soittelee juuri yhtiöihin ja vaatii lunnaita. Ne ovat tosissaan, Bob, usko minua . . . Junassa oli paljon johtajatason porukkaa, jota monellakaan firmalla ei julkisuuden pelosta ole varaa ottaa vastaan lyijyllä paketoituna . . .

— Okei, Ed . . . mitä suosittelet? huokaisi apulaispoliisitarkastaja Robert Snyder langan toisessa päässä.

— Luodinkestäviä liivejä, ehkä kyynelkaasua . . . Joka tapauksessa meidän on yritettävä molemmista päistä tunnelia yhtaikaa ja ehdottomasti järeämmin asein. Kiikarikiväärejä ja tarkka-ampujia on saatava heti paikalla . . .

— All right . . . saamasi pitää. Sopiiko, että aloitat hyökkäyksen molemmista päistä tasan klo 12 . . . ?

— Sopii . . . pidä huolta siitä, että miehiä on kylliksi! Hei, odota hetkinen, yksi miehistäni tuo juuri viestiä . . .

Puuskuttava kersantti Wilson ilmestyi Ed Burken vierelle ja heittäytyi mahdollisimman matalaksi.

— Näin junan, kapteeni . . . Minusta tuntuu, ettei siinä ollut ristin sielua!

— Mitä helv . . . ? Oletko varma, Dan?

Wilson nyökkäsi myöntävästi ja Burke päästi kiroustulvan ennenkuin tarttui uudelleen puhelimeen.

— Bob, matkustajia ei ole junassa . . . ne ovat häipyneet!

— Kuolleet ehkä? kuului henkäisy toisesta päästä.

— En usko . . . Mutta tämä alkaa mennä yhä kiinalaisemmaksi!

— Piru vieköön, jatkakaa joka tapauksessa operaatiota! Ja pidä minut ajan tasalla, Ed . . .

KÄÄNNÄ

48-SIVUINEN kehonrakennuskurssi VAIN 1 MK

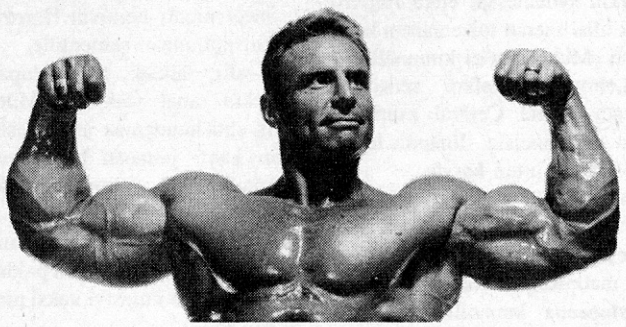

Vaihda laiha, hontelo ja naismainen tai ylipainoinen kehosi rakettivoimaiseen Weider-kehoon, jossa valtavat, energiaa, vauhtia ja miehekkyyttä täynnä olevat lihakset värelevät, kehoon jota miehet kadehtivat ja naiset ihailevat, ja tee se nyt heti! Viidessätoista minuutissa minä todistan sinulle, että voit saada 10 senttiä lihaksia lisää rintaasi ja 8 senttiä kumpaankin käsivarteesi, kehittää itsellesi hengenpelastajan hartiat, atleetin jäntevän vyötärön ja urheilijan nopeat, voimakkaat jalat. En piittaa siitä, oletko lyhyt vai pitkä, laiha vai lihava, nuori vai jo varttuneessa iässä. Tilaa jo tänään **huippuedullinen** kurssini, josta saat lähempiä tietoja siitä, miten voit saada todellisen unelmavartalon. Valmentajasi on **Joe Weider,** Mr. Amerikka ja Mr. Universum arvonimen voittajien henkilökohtainen valmentaja.

POSTIIN JO TÄNÄÄN

WRANGE CO. Osuuskunnantie 33, 00660 Hki 66.

Tilaan Joe Weiderin uuden 48-sivuisen, suomenkielisen kurssin "Miten rakennetaan VOIMAKAS JA LIHAKSIKAS KEHO", josta saan tietoja siitä, miten voin kotona ryhtyä rakentamaan itselleni komeata ja toimintakykyistä kehoa. **Itse kurssi on ilmainen, mutta oheistan 1 markan leimaamattomina postimerkkeinä postikuluihin. Muita velvoitteita minulla ei ole.**

Nimi _____

Osoite _____

Postitoimipaikka _____

Je 4/75

Ruumis on huonoa mainosta

Johnny Silkin suunnitelma pelasi yli odotusten. Yhtiöt maksoivat ihmeteltävän auliisti johtajistaan, kassanhoitajistaan ja muista arvokkaista virkailijoistaan, joita tuo juna lempinimeltään Millionaire's Special oli ollut täynnä. Taktisesti oikein valittu kaappauskohde siis, ei mitään tavallisia työläisiä, joista kukaan ei suostuisi pulittamaan centtiäkään.

Yhtiöille oli halpaa huvia maksaa neljännesmiljoona johtajan tai johtajan virkailijan vapaudesta. Summan voisi aina jotenkin kepolotella verovähennyksiin, mutta kieltäytyminen maksamasta ja mahdollinen ruma ruumis olisi niin ikävää mainosta yhtiölle kuin yhtiölle, ettei sellaisesta suostunut moni johtokunta vastuuta ottamaan.

Johnny Silk antoi tasan kaksi tuntia aikaa kullekin yhtiölle tuoda lunnassumman Grand Central asemalle. Sieltä joku saisi toimittaa rahat tunneliin kaapaajille.

Vain kaksi yhtiötä kieltäytyi maksamasta. Toinen yhtiö otti sen kannan, että kyseessä on pila ja luuri iskettiin Silkin korvaan. Toisessa tapauksessa puhelimeen vastannut johtaja käski Silkin yksinkertaisesti suksia helvetin kuuseen ja katkaisi puhelun.

Jos hän olisi sattunut kuuntelemaan radiota, jossa lähetettiin parhaillaan erikoislähetystä huhutusta junakaappauksesta New Yorkin sydämessä, ehkä Johnny Silk olisi saanut toisenlaisen kohtelun. Mutta hän ei kuunnellut.

Lehtimiehiä alkoi sensijaan virrata Grand Central asemalle kuin muurahaisia. Ilmassa leijui vuosisadan jutun käryä.

— Kuinka sujui, Johnny? Harry Coulter tiedusteli kun Silk ilmestyi takaisin tunneliin. Pelokas matkustajalauma liikehti hermostuneena kannoillaan, mutta kukaan ei juuri uskaltanut ottaa askeltakaan heille osoitetusta paikasta.

— Kaksi yhtiötä kieltäytyi maksamasta . . . , Silk virkkoi ja kiinnitti katseensa hunajanvaaleaan nuoreen naiseen, joka minkkiviitassaan nojaili betonipylvääseen enemmän ikävystyneen kuin pelästyneen näköisenä. Nainen oli oikea namupala, joka sai Silkin vaistomaisesti nuolaisemaan huuliaan.

Mutta tyttö saisi odottaa ainakin hetken. Ensin oli hoidettava toinen asia.

— Paul Harrow, Milton Sills! Silk kuulutti niiden kahden nimet, joista ei oltu maksettu vaadittuja lunnaita.

Hänen sormensa tunkeutuivat karkeasti sisään tytön kaula-aukosta, tunnustelivat pehmeitä ja kiinteitä rintoja, joita eivät edes liivit peittäneet.

Kaksi miestä astui esiin joukosta ja lähestyi varovaisin askelin Silkiä, jolla oli jälleen Schmeisser tanassa.

— Mitä nyt? tiedusteli Harrow, joka papereiden mukaan oli konsulttitoimiston johtaja.

— Firmanne käski minun suksia helvetin kuuseen eikä suostu maksamaan . . .

— Ei, se ei voi olla totta . . . Antakaa minun puhua henkilökunnan kanssa! Lupaan järjestää asian parissa min . . .

Schmeisser purskahti tappavaan naurahdukseen ja vatsaan osuneet luodit heittivät Harrown pitkin pituuttaan sementille.

— Ei, älkää! Minä lupaan hankkia rahat vaik . . . ! Milton Sills ehti huudahtaa ja otti askeleen kohti julmasti hymyilevää Johnny Silkiä. Viimeisen askeleensa.

Schmeisser purskahti toistamiseen ja Sillsin valkoiseen paidanrintamukseen ilmestyi kaksi pientä reikää.

Kaksi vankia on ammuttu

Kello oli viittä vailla 12 kun Ed Burke piti miehilleen viimeisen puhuttelun ennen rynnäkköä. Enää ei lähdetty liikkeelle poliisicoltein varustautuneina. Miehillä näkyi kaasuaseita, kyynelkaasukranaatteja, winchestereitä, joihin oli asennettu infrapunakiikarit pimeäammuntaa varten ja muutama mies näkyi kantavan oikeita käsikranaattejakin.

— Okei, etenemme kolmessa jonossa . . . yksi vasenta, yksi oikeaa seinustaa pitkin ja kolmas keskellä tunnelia kannatinpylväältä toiselle. Kohteena on 72. kadun opastinkeskus, joka on niiden hallussa . . . Ja joka mies pitää päänsä alhaalla, ne ovat kovia poikia. Automaattiaseet jokaisella . . . Kaupunginpoliisi otti vuorostaan keskustan pään ja lähtee liikkeelle samaan aikaan kuin mekin . . .

— Mitä teemme jos matkustajat sukeltavat vastaan tai jos ne konnat pitävät matkustajia kilpenään? kysyi joku joukosta.

— Heidän henkeään ei saa panna alttiiksi missään tapauksessa ja siitä pidämme kiinni loppuun saakka! Onko vielä jotakin kysyt . . . ?

Burken lause katkesi kesken kun puuskuttava kersantti Wilson jälleen ilmestyi kuvaan.

— Kapteeni, kaksi uutta ruumista löydetty . . . Kuuluvat ilmeisesti kahdelle panttivangille . . .

— Voi saatanan saatana! Burke henkäisi ja tarttui radiopuhelimeen. — Snyder? Täällä Burke . . . Hei, Bob, joudumme jarruttamaan operaation aloittamista täällä päässä muutamalla minuutilla. Kaksi panttivankia löydetty kuolleina, ammuttu . . . Tutkimme asian ensin ja lähdemme vasta sitten! Pidän yhteyttä . . .

— Tuommeko ruumiit tänne, kapteeni? Wilson tiedusteli ja sai vastaukseksi nyökkäyksen.

— Hakekaa tänne . . . Missä ne olivat, siellä 54. kadun tienoilla vai kuinka?

— Jep . . . itse asiassa ne ovat tuolla autossa jo mukana, mutta sieltä ne löytyivät . . . ammuttu kuin koirat!

— Sherman, ota oma joukkosi 49. kadun tornille ja pitäkää sitä hallussanne kunnes toisin ilmoitetaan. Jos kaupunginpoliisi on siellä, sano, että pidättelevät hetken . . . Otan yhteyttä radiopuhelimella heti kun voimme aloittaa . . .

Kaikki sujuu kuin rasvattu

Josh Jenkinsillä 72. kadun keskuksessa oli vaikeuksia saada aikansa kulumaan. Kukaan ei enää yrittänyt sotkea linjoja 49. kadun keskuksessa, joten se oli ilmeisesti tyhjä. Hänen ei tarvinnut siis vahtia operaattorin pöytää ollenkaan, joten ajan saattoi käyttää mauserin tarkastamiseen ja muun arsenaalin läpikäymiseen.

Josh Jenkins oli tyytyväinen ensimmäisen kerran pitkään aikaan. Kaikki sujui kuin rasvattu ja hänellä riitti ammuksia vaikka sisällissotaan. Penn Central rautatieyhtiö sai nyt maksaa kalliisti siitä, että häntä oli sorrettu.

Jenkinsin katse seurasi hellittämättä tunnelin suuta, joka katosi hänen näköpiiristään noin sadan metrin päässä. Poliisit olisivat kuin tarjottimella ilmestyessään näkyviin. Jos ne yleensä ilmestyisivät.

✦✦✦

Keskimmäisen jonon ensimmäisenä eteni mahallaan ryömien tarkka-ampujakonstaapeli Bob Short, Vietnamin sodan veteraani ja mies, joka osasi käsitellä winchesteriä. Hän ei osannut pelätä edessä mahdollisesti olevaa taistelua, hän oli toki ollut monessa pirunmoisessa paikassa ennen tuota hetkeä.

Short kiitti onneaan, että oli sattunut olemaan päivystysvuorossa asemalla kun hälytys tuli. Hän oli ehtinyt varustautua haalareilla kun useimmat olivat joutuneet virkapuvuissaan ryömimään tuonne öljyisten ja rasvaisten raiteiden ja ratapölkkyjen väliin.

72. kadun opastinkeskuksen ääriviivat ilmestyivät vihdoin Shortin näkyviin. Siinä vaiheessa hänestä tuntui jo siltä, että ryömimistä oli jatkunut ainakin kaksi kilometriä. Hänen mieleensä muistuivat tappavat yöryöminnät linjojen takana Ruukkujen tasangolla silloin joskus . . .

Keskuksen ikkunassa välähti hahmo, joka saattoi olla yksi kaappaajista. Short nosti winchesterin poskelleen ja sovitti kiikarin etäisyyden kohdalleen. Hän ei epäröinyt painaa liipasinta, sillä piippuun kiskaistu luoti oli pehmeäpäinen ja kimmokkeesta ei siis ollut vaaraa. Ei muille poliiseille eikä mahdollisille paikalla oleville panttivangeille.

Sormi liipasimella Short odotti tyhjät pois vedettyinä. Hän oli

valmis toimimaan heti kun hahmo sukeltaisi uudelleen ikkunaan . . .

Hetki aikaa naiskauneudelle

Harry Coulter tunsi olevansa mahtavampi kuin koskaan. Ihmiset hänen ympärillään pelkäsivät häntä ja hänen asettaan. Se tuntui todella makealta.

— Turpa kiinni tai heitän sarjatulelle! Coulter karjui panttivangeille, jotka tuskin olivat edes kuiskailleet keskenään. Coulterista tuntui vain niin mahtavalta saada kuiskauksetkin katkeamaan kuin veitsellä leikaten.

Johnny Silk vinkkasi sormellaan pylvästä vasten nojailevaa vaaleaverikköä luokseen. Nyt hänellä oli jo hetki aikaa naiskauneudelle.

— Mitä nyt? Eikö mieheni suostu maksamaan . . . Se saakelin vanha pukki! tyttö sähähti ja lähti epävarmoin askelin kohti Johnny Silkiä. — Olisin minä hänelle eron antanut joka tapauksessa ennemmin tai myöhemmin jos hinnasta olisi sovittu, tyttö mutisi puoliääneen.

— Menkää tuonne ovelle! Silk komensi ja näki kuinka tytön silmiin syttyi kiitollinen ja helpottunut ilme. Tämä ymmärsi, ettei kysymys ainakaan ollut samanlaisesta teurastuksesta, jonka silminnäkijäksi hän oli joutunut vain muutamaan hetkeä aiemmin.

Harry Coulter kiipesi portaille tytön edellä ja avasi oven. Hänen kasvoillaan oli tietäväinen virnistys, josta minkkiturkkinen vaaleaverikkö sai osansa livahtaessaan Coulterin ohi käytävään.

Johnny Silk kiiruhti perässä ja kiskoi oven kiinni takanaan ettei häiriöstä olisi pelkoa. Sitten hän tarttui vaaleaverikköä hartioista ja käänsi tämän ympäri. Ilme tytön silmissä oli selvästikin hämmästynyt. Hän ei sentään ollut osannut odottaa raiskausta.

Siihen hän ei myöskään halunnut suostua, vaan taisteli vastaan parhaansa mukaan. Johnny Silk kiskoi minkkiturkin hänen yltään ja heitti sen lattialle kuin alustaksi, mutta tyttö kieltäytyi itsepintaisesti laskeutumasta selälleen sen päälle. Johnny Silk ei kuitenkaan ollut raiskaajana mikään eilisen teeren poika.

Hänen sormensa tunkeutuivat karkeasti sisään tytön kaula-aukosta, tunnustelivat pehmeitä ja kiinteitä rintoja, joita eivät edes liivit peittäneet. Sitten käsi jäykistyi ja repäisi puvun etumuksen auki napaan saakka. Väkivahvat käsivarret painoivat hänet polvilleen, taivuttivat selän kaarelle ja pakottivat reidet avautumaan . . .

Sivutunneli

Kapteeni Ed Burke oli vetäytynyt takaisin toimistoonsa, jossa hän mietteliäästi hieroskeli ohimoitaan. Hänen vierellään kersantti Wilson odotteli toimintaohjeita.

— Kukahan tuntisi tunnelien piirustukset? Burke mutisi itsekseen ja sai hymyn leviämään kersantin pulloposkille.

— Minä tietääkseni tunnen tunnelit ja koko Centralin seudun paremmin kuin kukaan tässä talossa, Wilson vakuutti.

— Okei, kerro minulle siinä tapauksessa minne ne jätkät ovat panneet 54 ihmistä! Hmmm . . . tai 52, sillä kaksihan ne ehtivät jo lähettää nikkelilitteralla helvettiin . . .

— Vaikea sanoa, mutta maan alla ne ovat ihan varmasti. Vaatii tosin enemmän kuin kaapin komeron siivouskaapin sellaisen joukkion piilottamiseen . . .

— Ja se paikka ei ole kovin kaukana sieltä mistä ne kaksi ruumista löydettiin . . . Etkö sanonut lääkärin väittäneen, että kaverit olivat olleet kylminä vasta varttitunnin kun heidät keksittiin?

— Jep . . . Olisikohan mahdollista, että ne ovat siellä vanhassa rinnakkaistunnelissa, joka aikanaan suljettiin? Päätunnelista ehkä vie sinne jokin huolto-ovi tai sen tapainen . . .

— Mikä sivutunneli? Mistä sinä puhut, Wilson?

— Dan Wilson ei ole nimeni jos en nyt ole keksinyt missä ne puuttuvat matkustajat ovat! Kapteeni, nyt mentiin ja kovaa!

✦✦✦

Tunnelissa tarkka-ampujakonstaapeli Bob Short painoi liipasinta. Luoti repi opastinkeskuksen ikkunan ja läjähti seinään jossakin taaempana. Short ei voinut tietää, että hän onnistui roiskimaan runsaasti lasinsirpaleita musta mies Josh Jenkinsin naamalle, joka vääntyi vihasta.

Jenkins ryömi kiireesti operaattorin pöydän luokse ja heitti päägeneraattorin katkaisijan päälle Tunnelissa välähtivät valot palamaan täydellä teholla ja Jenkins saattoi nähdä kuinka tummapukuisia poliisimiehiä pyöri tunnelin suulla Harlemin puolella kuin muurahaisia. Hampaansa yhteen purren Jenkins heitti mauserinsa kestotulelle ja antoi soittaa. Päitä nousi kiskojen välistä ja ukkoja loikki ilmaan yksi toisensa jälkeen epämääräisiin asentoihin kiskojen väliin päätyen.

Pakosuunnitelma oli valmis

Tom Bakster jauhoi samaa purukumityynyä jo kolmatta tuntia. Savuke tai kuppi kahvia olisi tehnyt hyvää tuolla tunnelin viileydessä, muuten olo oli mukava. Tieto kaiken sujumisesta mallikkaasti lämmitti kuin paras viski.

Silk oli ilmoittanut, että kahta lukuun ottamatta kaikki yhtiöt, muutamassa tapauksessa rikkaat sukulaiset olivat suostuneet pulittamaan lunnassumman. Se oli jo yksinään helvetillisen iso kasa rahaa. Kun siihen laskettiin vielä miljoona kaupungilta ja toinen rautatieyhtiöltä, koko potti voisi hyvässä lykyssä hipoa helposti neljää milliä . . . Melkein milli mieheen!

Ja pakosuunnitelma oli valmiina. Jos he onnistuisivat pitämään jeparit loitolla 72. kadun ja 54. kadun väliseltä pätkältä ei olisi mitään vaikeuksia livahtaa tunnelin sivusta maastoon ja kadulle, jonne pakoa varten hankittu auto oli parkkeerattu. Bakster tiesi, että poliisit vartioisivat rautatien sivuja ja helikoptereita olisi ilmassa kuin kärpäsiä, mutta se ei ollut suurikaan huoli. Heillä oli valmiina vanha hylätty tunneli pakotieksi, josta poliisilla ei ollut aavistustakaan.

Bakster virnisti tyytyväisenä kun hänen korviinsa kantautuneen yksinäisen Winchesterin laukauksen jälkeen 72. kadun keskuksen suunnasta alkoi soittaa Jenkinsin mauser sordiinoa. Vanhana huippuampujana ja asespesialistina Bakster tunsi äänestä, että sarjatulella oli juuri mauser. Ja mausereita oli tuossa tunnelissa vain musta mies Josh Jenkinsillä.

Jeparit olivat siis käynnistäneet hyökkäyksen sillä lohkolla. Johnny Silkin oli määrä rynnätä avuksi sinne missä ensin yhteenotto puhkeaisi, joten Bakster ei ainakaan odottanut näkevänsä Silkiä omalla lohkollaan. Tosin oli uskottavaa, että Jenkins selviäisi yksinkin kissalan pojista, mutta tietysti varmuus oli paras . . .

Bakster odotteli neljännestunnin ja kuunteli itsekseen virnistellen kuinka Jenkinsin mauser aina silloin tällöin lähetti iloisen sarjan terveisiä. Silkin Schmeisserin käheää yskähtelyä ei kuitenkaan kuulunut, vaikka Bakster odotteli sen yhtyvän kuoroon milloin tahansa.

Saatana, jokin oli varmaan mennyt vinoon! Bakster kiroili mielessään. Johnny Silk ei voinut olla niin torvi, että pinnasi suun-

KÄÄNNÄ

SUPER SEX N:o 60

Tosi kovia pornolehtiä joissa on kiihkeää irstailua märällä vaginalla, peniksellä ja hieromasauvalla. **Tosi raju pornotarjous. Super-paketissa nyt mukana raju ELÄIN SEX LEHTI.** Lehdet ovat uusia ja vaihtuvat kuukausittain. Tule mukaan rajuun irstailuun.

SUPER-PAKETTI n:o 60
8 kpl värikuvalehtiä + 1 eläin sex lehti. **Hinta vain 39,50 mk + postik.** ☐

EXTRA-PAKETTI N:O 60
10 kpl uusia värikuva pornolehtiä. Hinta vain 38,50 mk + postik. ☐

Sex-alalta muutakin mukavaa:
Vampurella (super-rako) + 2 kpl värilehtiä 149 mk ☐
Hieromasauva, iso 18 cm 26 mk ☐
Valkoinen geisha + 2 kpl värilehtiä 59 mk ☐

FILMIT
Tosi kova värifilmi tarjous. Uudet tanskalaiset värifilmit ovat täynnä kuumaa seksiä. Näe ja nauti.
Hinnat: 60 m täyspitkästä värifilmistä vain meiltä 80 mk kpl. 3 kpl huippuedullisesti vain meiltä 160 mk. Filmit super 8 mm.

☐ LESBIAN TRIANGLE
3 Lesbo tyttöä nuolee ja irstailee kiihkeästi.

☐ SEX LOVERS
2 tyttöä 1 mies.
Kolmen nuoren rajua irstailua.

☐ SUCKING LOVE
2 tyttöä 1 mies.
Hurjat suuseksi orgiat.

☐ JAPANESE IN PARIS
2 tyttöä 2 miestä
Japanilais tyttö kokee hurjat orgasmit Pariisissa.

☐ THE MODELS
2 tyttöä 2 miestä.
Nuoret taiteilijatytöt naivat mallimiestä puoli väkisin.

☐ HOT LOVE
2 tyttöä 1 mies.
Tässä filmissä mies ottaa väkisin.

Huom! Toimitamme tilauksen huomiotta postiennakkona. Eri lähettäjänimellä. Tee tilauksesi osoitteella:

BOX N:O 2 HELSINKI 25.

Nimi .....
Osoite .....
Postitoimipaikka ..... JE 4

Johnny Silkin kasvoilla välkkyi himokas ilme ja hänen suupielensä olivat kostuneet innosta. Puku tytön yltä oli nyt revitty lopullisesti ja vuorossa olivat pikkupöksyt.

nitelmista, joita oli kerta toisensa jälkeen käyty kohta kohdalta läpi jo kuukausia. Bakster vilkaisi omaan päähänsä tunnelia,joka oli yhä rauhallinen ja hiljainen kuin hautausmaa.

Ei ollut vaikeaa tehdä pikapäätöstä lähteä katsomaan mitä Johnny Silkille oli tapahtunut. Bakster ponkaisi jaloilleen ja lähti syöksymään kohti sivutunneliin johtavaa ovea, joka oli vain 50 metriä hänen takanaan. Hänen mielessään väikkyi mahdollisuus, että joku vangituista matkustajista oli ehkä onnistunut sieppaamaan aseen Coulterilta tai Silkiltä ja piti näitä puolestaan panttivankeina.

Bakster kiroili melkein ääneen avatessaan varovasti oven 14 A, joka johti hylättyyn sivutunneliin.

✦✦✦

Johnny Silkin kasvoilla väikkyi himokas ilme ja hänen suupielensä olivat kostuneet innosta. Puku tytön yltä oli nyt revitty lopullisesti ja vuorossa olivat pikkupöksyt, jotka hän nautinnollisen hitaasti repi kappaleiksi ja viskasi käytävän perälle.

Tyttö yritti lukita reitensä kiinni, mutta miehen polvi painui tämän polvien väliin ja pakotti reiden erilleen. Alussa tyttö oli myös yrittänyt peitellä rintojaan, mutta oli joutunut pakosti keskittymään strategisempien paikkojen suojeluun taistelun käytyä hyvin epätasaiseksi.

Johnny Silk onnistui kääntämään tytön kädet linkkuun selän taakse ja koska miehen käsissä riitti pituutta yllin kyllin, hän saattoi tehdä sen yhä tytön edessä polvillaan tasapainoillen. Vääntö pakotti uhrin vastoin tahtoaan avaamaan itsensä kaikkein haavoittuvaisimmastakin paikasta ja miehellä oli helppo työ iskeytyä häneen kahvaa myöten.

Kuului kirkaisu kun tyttö reagoi kipuun sisällään. Hän oli tietenkin kuiva kuin tuohitorvi ja Johnny Silkin miehuutta ei sokeakaan olisi voinut väittää paraatikunnossa pieneksi. Oli selvää, että uhriin sattui kuin puukolla leikaten.

— No niin, kultaseni . . . kun nyt olemme edenneet näin pitkälle niin taitaisi olla itsesi kannalta mukavampaa, että jätät rimpuilemisen sikseen ja myönnyt sovinnolla. Siitä tulisi meille molemmille huomattavasti mukavampaa, usko pois . . .

Tyttö reagoi Silkin maanitteluihin puremalla huulensa yhteen niin voimakkaasti, että veri pisartui esiin.

Raiskaaja suuteli betonia

Kun Bakster sai silmiinsä Johnny Silkin haalarit nilkoissa ja kahvaa myöten naisessa, hän päästi raivon karjaisun. Bakster ryntäsi takaapäin Silkin kimppuun, kiskaisi tätä tukasta säälin hiventäkään tuntematta ja raastoi miehen erilleen uhristaan.

— Saatanan huoranpenikka . . . sinä pulunnussija! Sinun piti olla auttamassa Jenkinsiä tuolla keskuksessa ja mitä sinä sen sijaan teet? Nait täällä keskellä päivää kuin et olisi ennen naista saanut!

Bakster kiskoi Silkin pystyyn ja lennätti tämän seinää vasten. Sitten hän kumartui auttamaan pystyyn tytön, joka oli hengissä, mutta ilmeisesti shokissa. Sen verran tytössä oli kuitenkin tolkkua jäljellä, että hän pystyi verhoutumaan minkkiturkkiinsa ja kääntymään kohti alatunnelin ovea.

— Okei, menkää takaisin muitten joukkoon, Bakster murahti ja kääntyi kohti Johnny Silkiä, joka parhaillaan napitti haalareitaan.

— Pelisi on pelattu, Johnny . . . olet saattanut meidät muut hengenvaaraan, meidät! Se tietää sitä, että olet myös saanut osasi saaliista. Tuo naikkonen jäi ainoaksi asiaksi, jonka sinä tästä keikasta hyödyit . . .

Silk huomasi tilanteen olevan karkaamassa käsistään. Hän sukelsi kohti asettaan, joka oli odottelemassa isäntäänsä nurkassa, jossa se oli levännyt temppujen ajan pois tieltä.

Tom Baksteria ei yllätetty. Hän astui Silkin tielle ja pamautti nyrkkinsä tämän naamaan runtelevalla voimalla. Johnny Silk suuteli betonia turhankin kiihkeästi.

Bakster marssitti huono-onnisen naissankarin tytön perään alatunneliin ja komensi Harry Coulterin paikalle. Tämä kiiruhti paikalle epäuskoinen ilme naamallaan.

— Pidä häntä silmällä, Harry . . . yritti pettää meidät ja saa maksaa siitä! Bakster jyrisi ja osoitti Silkiä, jonka naama valui verta.

— Okei, Tom . . .

— Ja vahdi tuota laumaa kanssa . . . Saamme lunnasrahat 45 minuutin päästä, jonka jälkeen voimme panna täytäntöön seuraavan vaiheen . . .

✦✦✦

— Sanoit, että sinne alatunneliin vie tuuletuskanava? kapteeni Burke tiedusteli Wilsonilta, joka suorastaan puhkui innosta.

— Jep . . . kanavaan mahtuu normaali mies hyvin. Meikäläisellä voisi olla vaikeuksia, mutta . . .

— Okei, otan homman itselleni . . . Hae minulle heti varikolta konepistooli ja pari savupommia . . .

✦✦✦

Harlemin päässä tunnelia poliisit vetäytyivät. Josh Jenkinsin tulitus oli ollut niin murhaavan tarkkaa, ettei kissalan poikien kantti ollut kestänyt.

Vain tarkka-ampujakonstapeli Bob Short makasi paikallaan pylvään takana. Hän ei ollut kuullut perääntymiskäskyä siitä yksinkertaisesta syystä, että Jenkinsin mauserin luoti oli tehnyt selvää hänen radiopuhelimestaan.

Short makasi liikkumatta paikallaan ainakin puoli tuntia uskaltamatta kunnolla edes hengittää. Muut olivat olleet jo kauan poissa tunnelista kun opastinkeskuksesta ilmestyi tunneliin mies, joka alkoi pälyillä tyynesti ympärilleen automaattiase kainalossaan.

Musta mies Josh Jenkins oli heittäytynyt varomattomaksi juuri kun kaikki alkoi olla kunnialla loppuun saatettu. Kun tunnelissa kajahti laukaus, se ei enää lähtenytkään hänen mauseristaan.

Bob Short ryntäsi innoissaan pystyyn winchester savuten kun hän huomasi mustan miehen kaatuvan. Hän ryntäsi ohi kiskojen väliin kellistyneen mausermiehen kohti opastinkeskusta ja huomasi sen tyhjäksi. Short vilkaisi ympärilleen ja äkkäsi hätäpuhelimen seinällä.

— 72. kadun opastintorni vallattu suunnitelmien mukaan . . . Valtaajana tarkka-ampujakonstaapeli Bob Short . . . Odotan lisäohjeita! Short karjui puhelimeen.

✦✦✦

Kapteeni Burke eteni ilmastointikanavassa tuskin enempää kuin tuuman kerrallaan, mutta sitäkin varmemmin. Onneksi matka ei ollut sen enempää kuin muutama kymmenen metriä.

Vihdoin Burke oli niin pitkällä, että hänet erotti alatunnelista enää ohut teräslankaverkko. Sen läpi hän saattoi nähdä tunnelin kitsaassa valossa ihmisjoukon, joka vaiteliaana ja liikkumatta seisoi tunnelin toisen seinustan vierellä.

✦✦✦

— Anna minulle aseesi, Harry! Johnny Silk vaati kun Tom Bakster oli kadonnut takaisin ylätunneliin ja ovi oli paukkunut kiinni hänen perässään.

— Tämän minä sinulle annan, Coulter puuskahti kun Silk yritti tavoitella asetta tämän kädestä. Hänen sormensa koukistui liipasimella ja Sten-gun ärjähti tylysti. Johnny Silk lennähti selälleen betonikäytävälle veri rinnasta pulputen.

Ed Burke käytti tilaisuutta hyväkseen ja loikkasi tunneliin laukauksen yhä kaikuessa sen seinissä ja kaapattujen matkustajien kirkuessa hysteerisesti.

Harry Coulter kuuli kaikesta huolimatta tömähdyksen, jonka hyppy aiheutti. Hän käännähti salamana ja oli juuri hakemassa Ed Burkea tähtäimeensä kun tämän konepistooli räsähti ja luodit iskeytyivät Coulterin kurkkuun.

Viimeinen laukaus tämän Sten-gunista räiski betonia irti tunnelin seinästä. Sen jälkeen Coulter kellistyi itse kellistämänsä Johnny Silkin vierelle.

— Okei, hiljaa kaikki! Ed Burke komensi ja sai vaivoin hysteerisen ihmisjoukon rauhoittumaan sen verran, että se malttoi kuunnella. — Poliisi on täällä, joten koettakaa rauhoittua heti paikalla! Olette pelastuneet . . .

Burke kiiruhti ovella ja katosi kohti ylätunnelia yli 50 silmäparin tuijottaessa hänen menoaan. Tom Bakster ei ehtinyt kunnolla tajuta mitä tapahtui kun konepistoolin piippu painui hänen selkäänsä vasten.

— Pudota aseesi ja heitä käpälät pystyyn! Burke komensi tottuneesti. Tom Bakster tiesi entisenä poliisina milloin peli oli menetetty ja antoi aseensa kolista kiskojen väliin.

— Jumalauta . . . olisihan minun pitänyt arvata, ettei Johnny Silkin kaltainen paskapää pysty keksimään mitään idioottivarmaa! Bakster mutisi kohottaessaan kätensä hitaasti kohti kattoa. □

Jokaisella oli reikä rinnassaan, se merkitsee sitä kuten tunnettua, ettei kukaan ollut kääntynyt pakoon ja suojaan, vaan jokainen oli kohdannut kohtalonsa rinta rintamaa vastaan.

hän oli vihollisen kuormarenki.

Hevonen, reki ja mies ja reessä olleet muonat liitettiin Suomen valtion taistelukassaan, kukin luonteensa mukaisesti ja paikalla toimitettiin käskynjako, jonka mukaan 12 miestä lähti hevosen, ja miinan räjähdyksessä haavoittuneen kanssa paluumatkalle kotimaahan. — Myöhemmin todettiin, että hevonen ei ollut kestänyt hommaa, vaan oli uupunut jäälle ja samoin kävi partiotoverin, joka Äänisen jäältä lähetti sielunsa sankaritoverien seuraan.

Pääporukka jatkoi matkaa vangin opastuksella. Tämä oli kertonut, että Ääniseltä lähtevän virran suulla oli muutamia proomuja, joita käytettiin miehistön tukikohtana. Vanki sai varasukset jalkoihinsa ja hänelle taitettiin sopivat näreet sauvoiksi, jonka jälkeen hän suksi korpea siinä kuin toisetkin.

Seuraava yö vietettiin lumessa, siihen poljettujen poteroiden suojissa ja aamulla oli lähtö edessä jo neljän maissa.

Porukka jakautui nyt kahtia. Luutnantti Supisen osaston tehtäväksi lankesi vihollisen miehittämien proomujen tuhoaminen 10 miehen voimin. Muun joukon, johon Anttilakin kuului, tuli tuhota maan tuntumaan jäänyt vihollisen osasto. Se oli asettunut muutamaan kyläpahaseen, jota lähestyessään partio katkoi kaikki sinne johtavat kirkaslinjajohdot, elinhermot.

— Vanki oli yllättävän myönteinen osoitellessaan paikkoja ja vaikka ounastelimme petosta, emme olleet siitä aivan varmoja. Koulurakennus oli vihollisvoimien päämajoituspaikka ja sitä vartioi parivartio, kaksi kiväärimiestä. Heidät selvitimme helposti — yleensä tuollaisen vartion olemassaolo on minulle yhä arvoitus, niin vähäinen merkitys sillä tositilanteessa on — ja sitten ryntäsimme. Käsikranaatteja, kasapanoksia, lentäviä lautoja ja hirsiä, nopea tulipalo, joka äkkiä alkoi ja yhtä äkkiä sammui, tämä oli kaiken tulos. Ja lisäksi vihollisen koko vasta saapuneen täydennysmiehistön tuho.

— Rakennus räjähti kuin huolimattoman ruutitehdas ja ne harvat, jotka ulos yrittivät, sortuivat meidän tuleemme. Omat vahinkomme supistuivat luutnantin nenään, johon tuli kunniakas lommo.

Mutta kauaa ei partio paikalla viivytellyt, sillä valtava kokko oli varmasti herättänyt läheiset vihollisnaapurit ja odotettavissa oli vahva palokunta, jonka ruiskuina olivat konepistoolit ja muut paremminkin tulta lisäävät kuin sitä vähentävät kalut.

Partio syöksyi toista tehtävää suorittamaan lähteneen luutnantti Supisen jäljille. He tavoittivat ne ja joutuivat parhaaksi paikalle nähdäkseen, kuinka Supinen joukkoineen painui kuin pyry jäälle kohti asutusaluetta. Hänen edessään oli leveä joen uoma, sen toisella puolen hän oli joukkoineen tehtävänsä tehnyt, nyt yritti jatkaa täydentääkseen tehtävänsä loppuun.

— Minä näin elämäni kauheimman näytelmän. Supinen ja hänen joukkonsa syöksyivät suoraan murhaavaan konekiväärituleen, he kaatuivat siinä kaikki. Viimeiseen mieheen. Jokaisella oli reikä rinnassaan, se merkitsee sitä kuten tunnettua, ettei kukaan ollut kääntynyt pakoon ja suojaan, vaan jokainen oli kohdannut kohtalonsa rinta rintamaa vastaan.

— Siinä me katselimme, kuinka taistelijatoverimme jäätyivät hiljaa kuolonkankeuteen — emmekä me voineet tehdä mitään. Joskus vieläkin tulee unessa tai aamun varhaisina hetkinä mieleen se tilanne. Etenkin sellaisina aamuina, jolloin Pohjanmaan lakeus on jäässä ja lumen vallassa ja jolloin kaiken elämän antava aurinko antaa pakkashuurun keskeltä oivaltaa, että sekin on sentään olemassa. Paistaakseen aikanaan meille, jotka selvisimme.

Niin, mutta miten he selvisivät.

He olivat olleet liki 20 kilometrin päässä vihollisen rintamalinjojen takana, heillä oli vielä 11 kilometriä omille linjoille.

Sukset luistivat, eikä voitelu vaikeuksia ollut, kuten tavallisissa hiihtokilvoissa. Kotimaa odotti, tiedot olivat muistissa ja tehtävät tehty. Nyt oli vain yritettävä kaikin voimin koti-Suomeen. Tiedoksi oli annettu, että muuan majakkasaari paluusuunnassa oli omien hallussa. Sitä kohti oli suunnistettava ja se tehtiin.

— Tuntui kuin olisimme olleet jo puoliksi kotona, kun majakkasaaren ranta häämötti. Neljäsataa metriä, kolmesataa, sitten noin sadan metrin päässä saaren rannasta avattiin meitä kohti helvetinmoinen tuli. Siinä kaatuivat kaikki jäljellä olleet upseerit, iso osa miehistä ja me jäljelle jääneet totesimme vihollisen vetävän jääkelkoin varustettua ketjua oikeanpuoleiselle sivustallemme, ja me tiesimme, ettei sellaisen kanssa ollut hyvä leikitellä.

— Tuokiota aikaisemmin oli meitä lähestynyt majakkasaaresta kahden miehen partio, joka, kun kehotin heitä liittymään joukkoomme, oli vastannut vierasmaalaisella kivääritulella ja lyyhistyttyään siihen jäälle olivat antaneet majakkasaaren todellisille hallussapitäjille viholliselle, aavistuksen oudoista kulkijoista. Sata metriä rantaan ja sitten se alkoi. Teurastus majakkasaaren jäällä Äänisellä.

— Tilanne muuttui äkkiä toivottomaksi kun vihollisen kranaatinheittimet yhtyivät liekkiin. Äänisen kanteen syntyi lukuisasti uusia suunnittelemattomia avantoja ja edessä oli tilanteen arvioimisen tiukka hetki.

— Olin tavallaan erillään, avomuodostelmassa. Seuranani olivat ratsumiehet Alanko ja Jaakkola ja edellä mainittu sotavanki. Me syöksyimme saaren rantaan, vanki mukana ja tämä peijakas irrotti silloin suksensa, jotka olivat kai hänelle oudot liikkumavälineet muutenkin. Hän kaatui sankarina, mutta selkään ammuttuna, sillä meillä ei oliut varaa antaa viholliselle ilmaista viestinviejää.

Tällainen on muuan taistelun karmeimpia hetkiä. Miehillä oli mukanaan haavoittunut, luoti jostakin osui häneen ja hän vaikeni ikuisiksi ajoiksi. Ahkio partion perässä oli täynnä räjähdysaineita, se täräytettiin ilmaan ja huumaavan räjähdyksen jälkeen oli kummallakin puolella yllättävän hiljaista. Äänisen pinnassa oli avanto lisää, suuri avanto.

Suuren pamauksen jälkeen oli

KÄÄNNÄ

SEXISHOKKI

Kymmenen kovan yhdyntälehden paketti

VAIN 38,85

PALAISin suuri tarjous kaikille tämän lehden lukijoille! Kymmenen vastajulkaistua yhdyntälehteä, jokaisessa 32 sivua, joilla ei peitellä mitään, väriauk eamia, lakanaliitteitä jne. vain 38,85. VALITKAA NÄISTÄ KOLMESTA PAKETISTA. HUOM! Yhteistarjous: kaikki kolme pakettia hintaan 80:—. Kaikkien sexituotteittemme luettelot ja näytteet lähetyksen mukana.

☐ **Paketti A**
Auto Sex, Vulva, Vrinsk, Orgasme, Brunstgänget, Porno Orgy, Sexual Act, Copulation, Sperma, Extreme.

☐ **Paketti B**
Clitoris, Gummi Tam Tam Killing, Rekvisit Sex, Erotic, Darling, Mr Sex, Fotografen, Sex Team, Polygam.

☐ **Paketti C**
Organ, Potens, Sexuell Hemhjälp, Order Porno, Porno 69, Sugkavalkad, Erotic Dance, Sexmeet, Lesbisk Triangel, Homo-Boys No 2.

Nyt myy Palais alennuksella 60 m 95:—
Uusia yhdyntäfilmejä

☐ Homo armeijassa, 4 m
☐ Väkivaltaa metsässä, 1 pari
☐ Orkkapimu, 2 m — 1 n
☐ Firmahipat, 2 paria
☐ Sexiä kypsän naisen kanssa, 1 pari
☐ Yö Ahvenanmaan lautalla, 2 paria
☐ Lääkärin vastaanotolla, 2 n — 1 m
☐ Kirjeenkantajan kierros, 1 m — 1 n
☐ Neekerijuhlat, 4 n — 2 paria
☐ Sexiklubi, 3 paria
☐ Kutsu tirkistelijä sisään, 2 m — 1 n
☐ Kiimainen viattomuus, 1 n — 2 m

Huom! Ruotsalaiset mallit

Laita rasti ja palauta koko ilmoitus. Lähetämme huomiota herättämättä yksityisellä lähettäjänimellä. Huom! Kaikille asiakkaillemme erikoispaketti kaikkien filmiemme ja lehtiemme luettelot.

☐ käteisellä
☐ shekki
☐ postisiirto (tili nr. 112177-1)
☐ postiennakko (+tullimaksu 4 mk)

.....
Nimi
.....
Osoite
.....
Postitoimipaikka

PALAIS PRODUKTION, BOX 200 86, 10460 STOCKHOLM 20, SVERIGE

JERMU

Aikamiesten lehti
Ilmestyy kerran kuukaudessa
12 numeroa vuodessa

Päätoimittaja
ART VIRMOLA

Toimituspäällikkö
JAAKKO KERKKONEN

Taitto
MARKKU KOLJONEN

TOIMITUS
Itälahdenkatu 16, Helsinki 21
PUH. 622471

POSTIOSOITE
PL 645, 00101 HKI 10

Kustantaja
Kustannus Oy Williams

Toimitusjohtaja
KAI BRUNILA

Ilmoituspäällikkö
OUTI CARITA NIEMI

Ilmoitussihteeri
MARJATTA PELTOKOSKI

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Puh. 622471 tai PL 10645,
00101 HKI 10

Pankki
HOP-KAUPPAPANKKI
Postisiirtotili 915 02-7

Tilaushinnat:
KOTIM. 35:— 1/1 v. 19:— 1/2 v.
POHJ.MAAT 39:— ja 21:—

Kirjoituksia ja kuvia voi lähettää toimitukseen.
Ainoastaan palautuspostimerkein varustetut palautetaan

Painopaikka
Oy Tilgmann Ab

tilanne sellainen, että miehet lähtivät vetämään kohti varmasti omaa rantaa sen minkä jaksoivat. Anttila oli kantanut raskaimman kuorman, hän ei ollut saanut silmän täyttä unta koko matkalla, vastuuhan oli hänen upseerien kaatumisen jälkeen. Nyt hän alkoi sammua.

Alkuaan 80-miehisestä partiosta ei ollut pitkälti kolmattakymmentä jäljellä, kun tämän tynkäpartion vetäjä lyyhistyi suksilleen pelkästä väsymyksestä. Jäällä maaten hän antoi viimeisen käskynsä, jota on aikaisemmin kuvailtu. Käsky on laki sodassa ja miehet tottelivat. Anttila jäi yksin Äänisen jäälakeudelle, kaivoi suksellaan vielä kuitenkin jonkinmoisen poteron irtolumeen ja asettui makuulle.

Hän nukahti heti.

Mutta ihmisen mieli ja hänen halunsa elämään ovat monta kertaa ruumiinvoimia vahvemmat. Anttilan nukuttua omituisten unikuvien vaivaamana muutaman tunnin hyisellä jäällä, hänen alitajuntansa palautti hänet valveille ja — vaaraan. Käännähtäen kuopassaan hän näki, että muutaman sadan metrin päässä oli vihollisen kolme miestä kaivautuneena jäähän hekin ja joka kerta kun Anttila liikahti, nosti jotakin oman kuoppansa reunan yli, viuhahti ilkeästi ja perään kuului kivääriin laukaus. Ääni kun kulkee hitaammin kuin luoti.

Mies toimi vaistomaisesti. Hän sieppasi konepistoolinsa ja vastasi tuleen. Mutta tämä ase on mahdoton niin pitkällä matkalla. Vaiti jonkinmoista kaaritulta ammuskellen Anttila sai pidettyä vieraat miehet matalina sen aikaa, että ehti tarkistaa kompassisuunnan ja hivuttautua varovaisesti suksilleen. Tuo lyhyt unen tuokio oli virkistänyt häntä aivan ihmeellisesti. Samalla hänen »leiriytymisensä»aavalle selälle oli saattanut lähirannan viholliset epäluuloisiksi niin, etteivät nämä olleet lähteneet partion pääosaa jäljittämään, vaan epäilivät jotakin koiruutta.

Anttila asetti konepistoolinsa hihnasta olalle takaperin ja lähti hiihtämään. Aina kun laukaus simahti, hän painoi oman aseensa liipasinta ja sai sillä tavalla viholliset matalaksi, vaikka mitään osumisen mahdollisuutta ei ollutkaan. Mutta välimatka kasvoi.

Sen kasvettua tarpeeksi nousi vihollinen kuopistaan ja ryhtyi takaa-ajoon. Mutta niin hyvä taistelija kuin venäläinen tunnetusti onkin, hiihtäminen ei ole hänen vahvimpia puoliaan. Hämärä tiivistyi, lumipukuinen Anttila sai venytetyksi yhä enemmän ja enemmän kaulaa ja hänelle jäi jo aikaa haukata silloin tällöin lunta hirvittävään janoon, jonka tapaistakaan hän ei ollut koskaan aikaisemmin kokenut.

Hän yritti ampua reikää jäähän konepistoolisarjalla, mutta Äänisen jää oli liian paksua. Piti tyytyä vain tunkemaan lumimöykkyjä turvonneiden huulten väliin. Onneksi näin sillä paljo juominen olisi melko varmasti jättänyt miehen lopullisesti jäälle.

Täysi pimeys peitti tienoon, mutta kompassin fosforoitu neula osoitti uskollisesti suunnan Klimentskin saareen, jonka Anttila tiesi aivan varmasti olevan omien hallussa. Ellei nyt sitten ihmeitä olisi sattunut tänä aikana.

Rannalla näkyi liikettä. Anttila heittäytyi jäälle, makasi siinä aivan hiljaa ja seuraili ranta-asukkaiden touhuja. Vihdoin alkoi hyytävä kylmyys vaivata, hän yritti kohottautua, mutta siitä ei tullutkaan mitään. Rukkaset olivat jäätyneet kiinni, mutta aikansa keinoteltuaan hän sai ne mukaansa ja lähti varovasti rantaa kohti.

— Hooo! Onko siellä suomalaisia?

Rannasta ei kuulunut aluksi mitään, sitten tuokion kuluttua kysyttiin tunnussanaa.

— Laiva on, eikä ole ajanut miinaan.

— Hyvä, tule tänne, mutta konepistooli piipusta olalla.

Vasta rantaviivalla suoritetun tarkastuksen jälkeen miehet uskoivat tulijan olevan todella oman. Mutta tarkastuksen he saivat suorittaa tajuttomalle miehelle, sillä Anttila oli väsymyksestä ja nälästä niin heikkona, ettei tiennyt mistään mitään ennen kuin heräsi lämpimässä korsussa. Sieltä soitettiin hänen omaan yksikköönsä ja Anttila pääsi keskustelemaan esimiehensä kanssa.

— Siellä on miehiä jäällä, pankaa valonheittimet päälle, näkevät tulla kotiin.

Oivallus oli oikea, sillä monta miestä suunnisti noita valomajakoita kohti ja säilyi hengissä. Mutta valitettavan moni jäi jäälle, eikä heistä koskaan saatu tietää mitään . . .

Muuan partioretki oli päättynyt.

Allan Anttila joutui olemaan kaikkiaan pitkälti yli neljälläkymmenellä kaukopartiomatkalla ja tavallisesti asiantuntijana, vetäjänä, vaikka mukana oli upseereitakin. Mutta nämä olivat kokemattomia, he kysyivät neuvoa Anttilalta.

Sitten tuli kesäkuun 1. päivä, jonka koittaessa lähellä räjähtänyt kranaatti sinkosi sirpaleensa Anttilan päähän. Seurasi puolen vuoden poteminen, mutta sitten mies oli taas valmis uusiin taisteluhommiin. Ja niitä kyllä riitti. Oltiin edetty kevääseen 1944, ounasteltiin idässä tapahtuvan jotakin merkittävää, koska siellä oli ollut yllättävän hiljaista pitkät ajat.

Näissä epätoivoisissa ja hurjissa perääntymistaisteluissa Anttila hankki maineen, joka jo aikaisempien kovien otteiden lisäksi kulki suurten päälliköiden tietoon ja kun Marsalkka 24.1.1945 allekirjoitti hänen ritarikirjansa, hän totisesti saattoi ottaa sen vastaan käden vapisematta. □

SA-KUVA

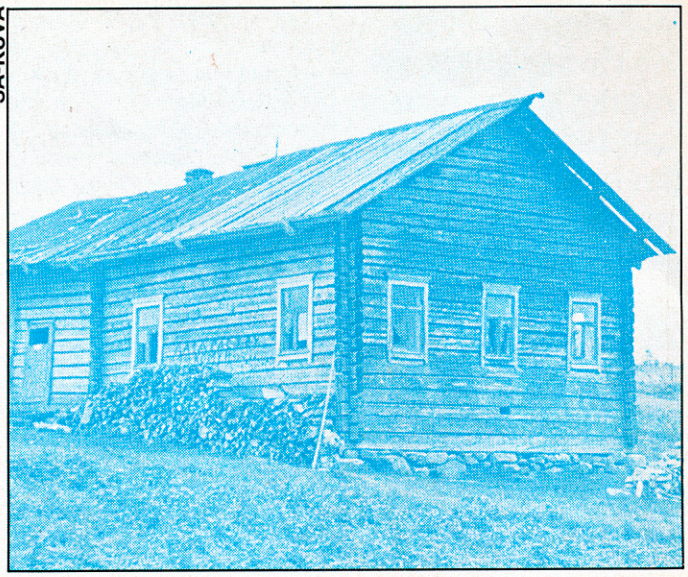

Vihollisen majoituspaikkana oli vanha koulurakennus, iso hirsitalo josta tuli monen miehen kuolemanloukku.

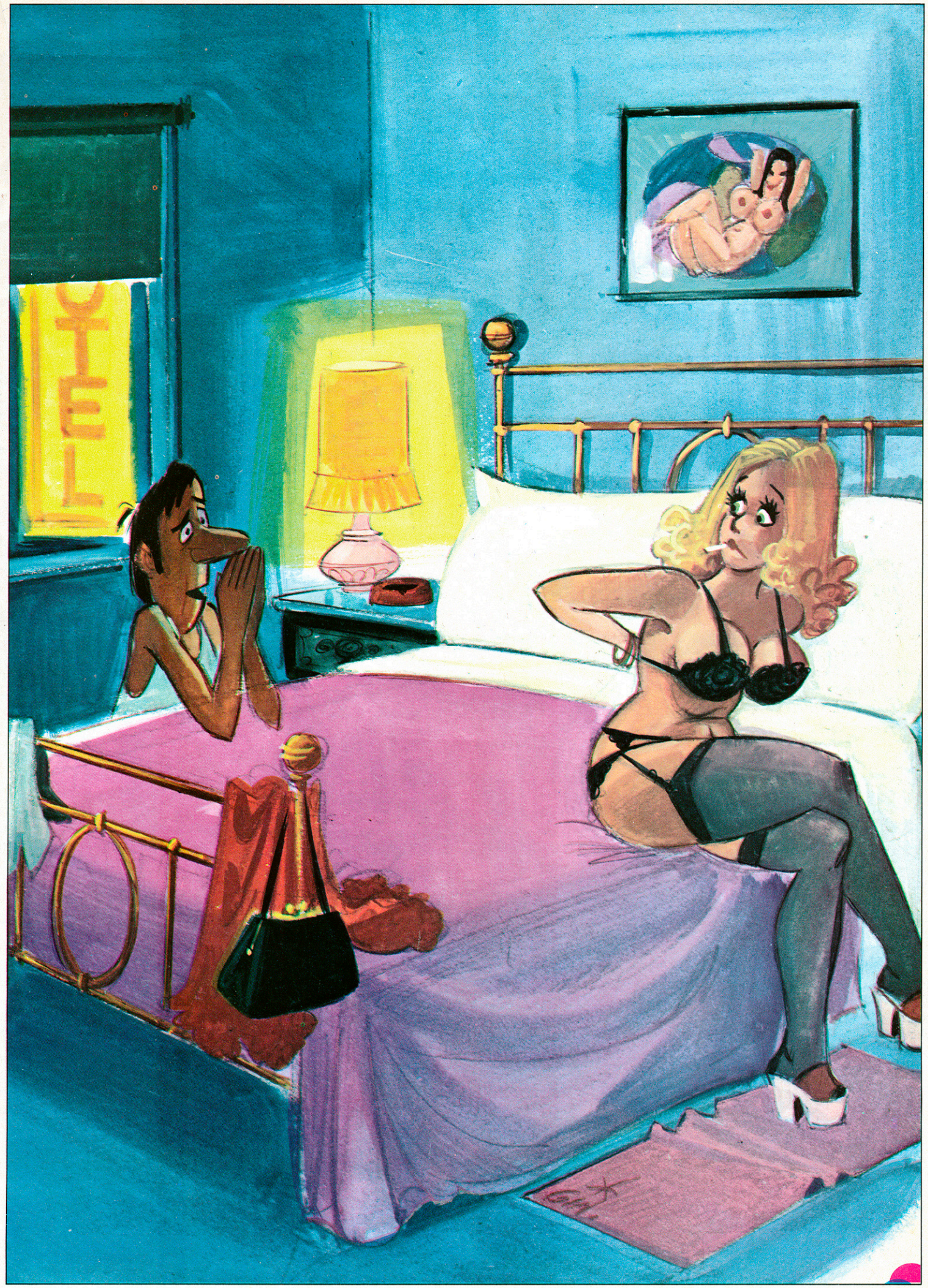

— Hetki vain, minä luen ensin iltarukoukseni.

LÄMMIN-VERINEN

JERMUN TYTTÖ

— Missään ei ole kesällä niin kuumaa kuin Louisianassa, huokaisee Georgia Davis. — Ei voi pitää edes T-paitaa päällään. Ei siinä helteessä jaksa nukkuakaan. Illallakin, kun vähän viilenee, yölinnut aloittavat sellaisen konsertin ettei uni tule silmään. — Siinä sitten pyöriskelet kuumissasi alasti lakanoiden välissä. Pakostakin täytyy keksiä jotakin muuta tekemistä...

Helteestä huolimatta Georgia viettää kaikki kesälomansa kotitalossaan New Orleansin liepeillä. Puuvillapellot siellä on pantu pakettiin, joten töillä Georgian ei tarvitse itseään rasittaa.

— Enimmäkseen me vain istuskelemme varjoisalla kuistilla siemailemassa jotakin kylmää ja hyvää. Se on ihmisen elämää se!

Se olisi tosiaan elämää. Georgian kanssa erittäinkin.

5 KASETTIA ILMAISEKSI JOKAISELLE RADIONAUHURIN OSTAJALLE

Sanyo automatic nyt erikoishintaan 549,-

Normaalihinta	699,—
5 kasettia a 32,—	160,—
Tarjouksen arvo	859,—
Te maksatte vain	549,—

SÄÄSTÖ 310,-

10 PÄIVÄN ILMAINEN KOKEILU

Loistoluokan yleisradio ja kasettinauhuri samassa! Äänittää suoraan radiosta kasettiin. Sisäänrakennettu kiinteä kondensaattorimikrofoni. Stereo-ohjelmien kuuntelumahdollisuus lisälaitteen avulla. Verkkovirta- ja paristokäyttöinen. ULA- ja keskipitkät aallot. Portaaton myötäkuuntelun säätö äänitettäessä. Ulostuloteho 1,8 Wattia. Korkealuokkainen. Kätevä. Monipuolinen. Edustava.

Pääsette samalla Fazerin Musiikkikerhon jäseneksi velvoituksitta ja saatte vielä kaupan päälle viisi valmiiksi äänitettyä musiikkikasettia aivan ilmaiseksi. Nyt radionauhuri aivan erikoishintaan 549,— (+ postikulut 10,—). Osamaksutapaa käytettäessä ensimmäinen erä 120,— (+ postikulut 10,—) ja seuraavat 54,— kuukaudessa yhdeksän kuukauden ajan. Ellei radionauhuri miellytä Teitä jostain syystä, voitte palauttaa sen meille koeajan kuluessa.

Huom! Nauhureita on varastossamme vain pieni erä, joten pitäkää kiirettä.

Nykyaikaista äänentoistotekniikkaa parhaimmillaan: radionauhuri Sanyo M 2110 FE

- **Automaattinen kasetin pysäytys**
- **18 transistoria, joista yksi LED, 12 diodia, 4 termistoria**
- **Kasettisoittimen ohjaus yhdellä käyttövarmalla nelitoimisäätimellä**
- **Äänenvoimakkuus ja väri liukusäätimin**
- **Laitteen koko vain 305x75x170 mm**
- **Paino paristoineen vain 2,7 kg**
- **Useita lisäliitäntämahdollisuuksia**

Lähettäkää minulle 10 päivän ilmaista kuuntelua varten SANYO M 2110 FE radionauhuri sekä ilmaiseksi lupaamanne viisi musiikkikasettia.
☐ Käteisellä erikoishintaan 549,— (+ postikulut 10,—)
☐ Osamaksulla: ensimmäinen erä 120,— (+ postikulut 10,—) ja seuraavat 54,— kuukaudessa yhdeksän kuukauden ajan. Toimitus junalla☐ linja-autolla☐ muulla tavalla☐.

Nimi

Osoite

Postitoimipaikka numeroineen

Allekirjoitus pakollinen (alle 18-vuotiaalta holhoojan allekirjoitus) Synt.

HKI 70 Lupa 21

Je 1.4.

Vastaanottaja maksaa postimaksun

FAZERIN MUSIIKKIKERHO
PL 20
00701 HELSINKI 70